"Sen her zaman hayallerimin ulaşılmaz kızı oldun, Ellie."

HAZ

Melanie Harlow

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

REN

HAZ

MELANIE HARLOW

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

HAZ
MELANIE HARLOW

Özgün Adı: Taste
Çeviren: İdil Arın Şahin

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Öznur İlter
Redaksiyon: Damla Çağlı
Son Okuma: Ceylin İlter

Basım Tarihi: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8691-41-2
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2026 Ren Kitap
© Copyright 2022 TASTE by Melanie Harlow

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and the Rebecca Friedman Literary Agency. tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı: #
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

Okurlarım için...
Kim tahmin edebilirdi ki?

Son zamanlarda çok düşünüyorum.
Ve mesele şu ki seni seviyorum.
-Nora Ephron

1. BÖLÜM

Gianni

Mutfağa gitmek için Abelard Bağları'nın tadım salonlarından geçmeme gerek yoktu. Hatta yolumu da uzatıyordu fakat Ellie Fournier ile uğraşabileceğim hiçbir fırsatı kaçırmazdım.

Evet, patronun kızıydı. Annelerimiz ezelden beri yakın arkadaş olabilirdi, yine de altı yaşımızdan beri onun sınırlarını zorluyordum. Şimdi sırf yetişkin ve iş arkadaşı olduk diye durmaya niyetim yoktu.

Tam aksine, ailesinin şaraphanelerinde açmam için beni işe aldıkları restoranın faaliyete geçmesiyle birlikte durum daha eğlenceli hâle gelmişti. Ellie şarap listesinden sorumluydu. Aynı zamanda *sommelier** olarak çalışmasından dolayı her gün bana katlanmak zorundaydı.

İnanın bana, bu durumu en iyi şekilde değerlendiriyordum.

Her seferinde çileden çıkıyordu. Şimdiye kadar beni görmezden gelmeye başlayacağını düşünürdünüz ama hayır. Kaşlarını çatar, ters ters bakar ya da iğneli sözleriyle beni devamlı tatmin ederdi. Kendime hâkim olamıyordum. Onu kızdırmakta

---

* Şarap servisi ile şarap ve yemek eşleşmesinin yanı sıra şarap endüstrisinin tüm alanlarında uzmanlaşmış, kaliteli restoranlarda çalışan, eğitim almış barmen ve şarap uzmanıdır. -ç.n.

Ninova

nedense karşı konulamaz bir şey vardı. Ellie Fournier'in yanındayken şeker dükkânında dolaşan bir çocuğa benziyordum.

Alt kata giden basamaklardan indim. Ellie'yi her zamanki yerinde, tadım salonunun uzun ahşap barının arkasında buldum. Şarap kadehlerini titiz gözleriyle inceleyip her birini havaya kaldırarak tertemiz durduklarından emin olmaya çalışıyordu. Pazartesi sabahıydı, bu da tadım salonuyla restoranın kapalı olduğu anlamına geliyordu. Kalabalığı sevsem de sessizlik hoş sayılırdı. Ocak ayında bile burası hafta sonları insan kaynıyordu. Yalnızca sekiz masası bulunan Etolie'de gelecek aylardaki tüm cuma ve cumartesi akşamlarının rezervasyonları tamamen doluydu. Şaraptan yemeklere, düzenlemeden servise kadar her konuda fevkalade değerlendirmeler alıyorduk. Tüm övgüleri tek başıma kabullenmek hoşuma gidiyordu. Hatta bazen sadece Ellie'yi sinir etmek için öyle yapıyordum. Ancak işin gerçeği, bu başarının büyük kısmını onunla paylaşmak zorundaydım.

Ellie restoranda her akşam kıpır kıpırdı. Zekiydi, enerjik ve samimiydi. Ayrıca yiyeceklerle şarapları eşleştirme konusunda da doğuştan gelen bir yeteneği vardı. Bazı garsonlar gibi kibirli bir tavrı yoktu. Herkese karşı gerçekten samimi, sıcakkanlıydı.

Benim dışımdaki herkese.

"Günaydın, prenses," diye seslendim bara yaklaşırken. Bugün teknik olarak iş günü olmadığından, onu kumaş pantolon ve boynunda kurdelesi olan siyah bir bluzla görmek beni şaşırtmıştı. O bluzun her rengine sahip olduğuna yemin edebilirdim. Asla dekoltesi bulunan kıyafetler giymezdi. Çalıştığı sırada her zaman yaptığı gibi uzun, kızıl kahve saçlarını düzgünce atkuyruğu şeklinde toplamıştı.

"Lütfen bana böyle seslenmeyi bırakır mısın?" Üstünde gördüğü lekeye kaşlarını çatarak baktıktan sonra kadehi kenara koydu. "Ben prenses değilim."

"Ama *öyleydin.*" Çocukluğumuzda, Ellie güzellik yarışmalarına katılırdı. Onunla bu konuda dalga geçmekten asla bıkmamıştım. "Eski alışkanlıkları bırakmak zor."

"Lütfen, en azından dene."

Hem ses tonundan hem de yüz ifadesinden keyifsiz olduğunu anlamıştım. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

"Erkek arkadaş problemi mi? Gidip bacaklarını kırmamı ister misin?"

Açık kahverengi gözlerini devirdi. "İlla bilmek istiyorsan, hava durumuna canım sıkıldı."

"Ne olmuş havaya?"

"Bu gece yoğun kar yağışı olacağını söylüyorlar." Beyaz keten bir bez alıp kadehin ağzını sildi. "Yaklaşık yirmi beş santim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Buna yüzyılın kar fırtınası diyorlar." Kadehi, içi kapitone kaplı saklama kutusuna koydu. "Nasıl duymazsın? Bütün haberlerde bundan bahsediliyor."

"Ben haber izlemem."

"Neden?"

"Haberleri izledikten sonra kendini iyi hissettiğin oldu mu hiç?"

Bir anlığına düşündü. "Olmadı sanırım."

"Çünkü söylenenlerin hepsi seni korkutup *daha* da fazla haber izlemen için uydurulan saçmalıklardan ibaret. Böylece en başında *kendi* yarattıkları problemlere çözüm bulabiliyorlar."

Bir kaşı havaya kalktı. "Bunu televizyonda *Tabağımı Yala* adında bir *reality* programına katılan adam söylüyor. Saçmalıktan bahsedene bak."

"Hey. Ben de *Tabağımı Yala* saçma değildi demiyorum. En azından eğlence programından başka bir şeymiş gibi de dav-

ranmıyorlardı." Kahvemden bir yudum aldım. "Ben de çok eğlenceliydim. Lakabım da vardı: *Ele avuca sığmaz.* Ne zaman ekranda görünsem, *Fever* isimli o eski şarkıyı çalıyorlardı."

"Ben nereden bileyim," dedi omuz silkip arkasını dönerek. "Hiç izlemedim ki."

"Gerçekten mi? Çünkü annen bana, sen ve çocukların hiçbir bölümü kaçırmadığınızı söylemişti."

Başka bir kadeh alıp ışığa doğru kaldırdı. "*Belki* program açıkken birkaç kez odada bulunmuş olabilirim."

Yalanı üzerine sırıtışım genişledi. "Her neyse, seni bu gece tam tamına yirmi beş santimin tadını çıkartmaktan alıkoyan nedir? Bence kulağa güzel geliyor."

"Ergen penis şakalarını kes lütfen."

"Bu yetişkin penis şakaları yapabileceğim anlamına mı geliyor?"

Kadehi gürültüyle tezgâha koyup bana bir bakış attı. "Bu ciddi bir durum, Gianni. Bu gece Harbor Springs'e gidemezsem, Fiona Duff ile tanışma şansımı kaybedeceğim."

Söylediği isim tanıdık geliyordu fakat nereden duyduğumu hatırlayamıyordum. "Fiona Duff kimdi?"

"*Tastemaker* dergisinin editörü. Ayrıca reklamcılık dünyasının önemli isimlerinden biri olan Malcolm Duff ile evli. Adam aynı zamanda şarap koleksiyoncusu. Bu akşam yazlıklarında şarap tadımı yapmam için beni çağırdılar."

"Cidden mi?"

Ellie iç çekti. "Haftalardır bundan bahsediyorum, Gianni. Dinlemiyorsun ki."

"Özür dilerim," dedim çünkü dinlemenin yetenekli olduğum bir alan olmadığı doğruydu. Aklım genelde yemeğe ya da seks gibi başka konulara kayardı. Fakat doğrusunu söylemek gerekirse... Ellie hiç durmadan saatlerce konuşabilirdi. Gevezeliği kenara bırakıp benim fikrimi sorduğu da pek söylenemezdi.

Üstelik onu dinlerken yüzü bazen dikkatimi dağıtıyordu.

Ellie çok güzeldi. Daima gömleklerin ve kumaş pantolonların altına sakladığı, harika kıvrımları olan bir vücudu vardı. Arada dizkapaklarına kadar uzanan kalem etekler de giyiyordu. Kendimi daha çok mini etek tercih eden biri olarak görsem de o eteklerin Ellie'nin bacaklarıyla kalçalarını sıkıca sarmasını seviyordum.

Yetişkinliğindeki seksiliği beni şaşırtıyordu çünkü çocukken kısa ve sıskaydı. Tutup çekmem için yalvaran kıvırcık iki örgü yapılmış saçları, çok bilmiş bakışları, *sürekli* beni gammazlamak için kullandığı kıvrılmış dudakları vardı.

Dürüst olmak gerekirse, ben de *tam* bir baş belasıydım.

Masasından ucunu mükemmel şekilde açtığı renkli kalemlerini çalardım. Beslenme çantasındaki kurabiyelerden ısırık alıp içine geri bırakırdım. Ellie çığlık atarken onu çocuk parkının etrafında kovalardım. Yakaladığımda yaptığım en kötü şey... bağcıklarını çözmek olsa da her nedense bundan nefret ederdi.

Bunun yanında Ellie küçükken gerçekten tam bir iyilik timsaliydi. *Asla* yanlış yapmazdı. Öğretmenler onun gibi çocuklara bayılırdı. Ben daima başımı belaya sokardım. Onlar çok uslu oldukları için annem sürekli, *"Neden siz de Fournier çocukları gibi olamıyorsunuz?"* derdi. Ben ve küçük erkek kardeşlerim tam anlamıyla birer şeytandık.

Liseye geçtiğimizde Ellie ile eskisi kadar uğraşmamıştım. Artık dilimi ağızlarına ya da elimi tişörtlerinin altına sokmama izin veren kızlarla daha çok ilgileniyordum. Ellie'nin o kızlardan olmayacağı açıkça belliydi ama ona eziyet etme fırsatını kaçırdığımı da söyleyemezdim.

Ya da dudaklarının benim dudaklarıma, göğsüme ya da vücudumun başka bölgelerine değdiğinde nasıl hissettireceğini hayal etmekten vazgeçtiğimi.

Dudakları mükemmel, lezzetli bir eriği andırıyordu.

Gözlerimi dudaklarından ayırıp dikkatimi toplamak için kendimi zorladım. Karton kahve bardağımı tezgâha koyarak bar taburelerinden birine oturdum. "Bana her şeyi en başından anlat."

Kısa süreliğine gözlerini yumdu. Sanki sabredebilmek için ihtiyacı olan şey buymuş gibi derin bir nefes aldı. "Michigan Üniversitesi'nde birlikte okuduğum biri *Tastemaker*'da editör asistanı olarak çalışıyor. Ofisleri Chicago'da. Bir toplantıda *30 Yaş Altı 30 Kişi* listesi için muhtemel adaylarından biri olarak ismimin geçtiğine dair bir mesaj attı. Tam o sıralarda da tadım için işe alındım."

"Kızma ama *30 Yaş Altı 30 Kişi* nedir?"

"Dergide yer alan bir köşe. Her yıl yemek, içecek ya da ağırlama konusunda başarılı olan otuz yaşının altında otuz kişi seçiyorlar. Belli ki benim de etiketlerin üzerine yaptığım kare kod uygulamasını duymuşlar."

"Öyle mi? Tebrikler." Ellie, babasım Abelard'ın şarap şişelerinin üstüne kare kod eklemesi konusunda ikna etmişti. Kodu okutunca karşınıza şaraphanenin tarihini, üretim metotlarını ve her şişenin içeriğini daha detaylı anlatan bir sayfa çıkıyordu. Orada ilgili şarapla eşleşen aperatifler, tarifler, ayrıca Ellie'nin işaret dili tercümanıyla birlikte tadım notalarını anlattığı bir video da bulunuyordu.

"Tebrik için henüz çok erken. Ancak eğer ben de listede yer alırsam," diye devam etti. Gerginlikten elleriyle uğraşıyordu. "Abelard'ın ve genel anlamda Michigan şaraplarının medya görünürlüğü kazanması açısından epey iyi olur. Burada çok iyi iş çıkarmalarına rağmen kimsenin adını duymadığı şaraphaneler var. Gerçekten önemli olan şeyleri tartışmak yerine kötü şaraplar yaptığımız izlenimiyle savaşarak çok vakit kaybediyoruz."

"Seni anlıyorum. Bu biraz benim *People* dergisinin özel sayısı, Yaşayan En Seksi Şefler'e seçildiğim zamana benziyor.

Herkesin bildiği gibi asıl önemli kısım, bir şefin ne kadar seksi olduğudur."

"Gianni ben ciddiyim." Sesi çaresiz bir tona bürünmüştü. "Genelde isim yapmış şaraphanelerde ya da *Michelin* yıldızlı restoranlarda çalışan insanlara yer veriyorlar. Ben sadece o tarz bir etki sağlamayı, daha geniş bir kitle tarafından görülmeyi ve duyulmayı istiyorum. Ancak akşam oraya ulaşamazsam bu asla gerçekleşmeyecek."

Kahvemi alıp yudumlarken, "Bu gece yemekleri kim yapıyor?" diye sordum merakla.

Ellie omuz silkti. "Fiona yapıyordur sanırım. Yemek yapmaya bayılıyor. Ayrıca harika akşam yemeği partileri veriyor."

"Bana neden teklif etmediler?"

"Bilmiyorum. Her şey seninle ilgili değil, Gianni."

"Evet ama öyle olduğunda yemek de daha güzel oluyor."

Gözlerini devirip bir kadeh daha alarak işine geri döndü. "Neden böyle şeyleri seninle konuşmaya çalışıyorum bilmiyorum. Anlamıyorsun zaten."

Aslında onunla tartışacaktım fakat o kadar üzgün görünüyordu ki vazgeçtim. Büyük ihtimalle boş yere endişeleniyordu. Bu ilk defa yaşanmıyordu. Ellie her şeyin *kusursuz* olmasını isterdi. Kahvemi bırakarak telefonumu alıp hava durumu uygulamasına baktım. Haberlerdeki insanlar gibi durumu abarttığını söyleyecektim ama gerçekten kötü görünüyordu.

İçgüdülerime güvenirdim. Ekranda Batı yakasında gezinen grimsi beyazlık beni huzursuz etmeye yetmişti. "Bilemiyorum, Ell. Bu akşam yola çıkmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

"*Fransa'dan* iptal etmem için şimdiden iki kez mesaj atan babam gibi konuşuyorsun."

"Bence harika fikir. Fırtına çok büyük görünüyor."

"Az önce haberlerin uydurma problemlerle dolu olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

"Evet." Ekranı ona çevirdim. "Ancak bu uydurma bir problem değil. Bu kar fırtınası."

Başını kaldırdı. "İptal etmeyeceğim."

"Ell, bu fırsatın senin için önemli olduğunu *ve* mümkün olan her saniye bana karşı çıkmaya bayıldığını biliyorum. Ancak bunlar, buzlu bir yolda kaymaya ya da şarampole yuvarlanmaya değmez."

"Oraya *gideceğim*." Gözleri kararlılıkla parladı. "Ayrıca kar akşam ondan önce başlamayacak. Tadım da saat altıda. Muhtemelen birkaç santim kar yağmadan eve gelip pijamalarımın içinde sıcak çikolata içiyor olurum. Bunları sana neden söylediğimi bile bilmiyorum."

Her şeye rağmen sesindeki titremeyi duymuştum. Tekrar telefonuma baktım. Hava durumu uygulamasına göre Ellie haklıydı. Fırtınanın en kötü kısmı bu gece geç saatlere kadar Michigan'ın kuzeyine ulaşmayacaktı. Fakat bu her an değişebilirdi. Hava durumu tahmin edilemezdi. "Yine de ertelemen gerektiğini düşünüyorum."

"Şey... Sen benim patronum değilsin." Kollarını birbirine bağladı. "Üstelik senin için bu kadar önemli bir şey olsaydı, mutlaka oraya gitmenin bir yolunu bulurdun."

"Bu gerçekten senin için o kadar önemli mi?"

"Evet!" Kollarını savurdu. "Açıklayamıyorum ama bu gece, öyle ya da böyle hayatımın değişeceğini biliyorum. Burayı benim kadar önemsemediğinin, Etolie'in senin bir sonraki Hollywood hamleni hesaplarken kullandığın geçici bir basamak olduğunun farkındayım. Ancak benim için öyle değil, Gianni. Burası benim hayalim. Ayrıca aile yadigârım. O yüzden buraya her şeyimi vermek istiyorum."

Savunmaya geçercesine, "Abelard benim için de önemli," dedim. "Sırf hayatımı ya da kariyerimi tek bir yerde geçirmek istemiyorum diye umursamadığım anlamına gelmiyor." O an hızla bir karar verdim. "Bu akşam seni ben götüreceğim."

Sert bakışları geri geldi. "Hayır. Bakıcıya ihtiyacım yok."

"Ellie, fırtına varken yüz altmış kilometreden daha uzun bir yolda tek başına araba kullanmana izin vermeyeceğim. Ayrıca hangi arabayla gideceksin?"

"Kendiminkiyle."

"Küçük *Honda*'nla mı? O şey oyuncağa benziyor. Ondan daha büyük maket arabalarım olmuştu."

"Hepimiz lüks ve yeni bir arazi arabası alacak kadar zengin değiliz."

"Arabam yeni ya da lüks değil ama oldukça iyi kar lastikleri var. Seni ben götüreceğim." Karar verilmiş gibi telefonu cebime koydum.

Ellie bana bakmaya devam ediyordu. "Yine dinlemiyorsun, Gianni. Beni korumana ihtiyacım yok."

"Evet, var. İlkokuldaki Tommy Tootag'i hatırlıyor musun?"

"Ne olmuş ona?"

"Üçüncü sınıftayken *Scholastic** kitap fuarı paranı çalmıştı."

"Gianni üçüncü sınıfta *Scholastic* kitap fuarı paramı *sen* çalmıştın. Seni şikâyet etmekle tehdit ettiğim için bana geri vermiştin."

Başımı salladım. "Sana verdiğim para benimdi. Seninkini Tommy Tootag çalmıştı."

Şüpheyle bana baktı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü Tootag beşinci sınıftaydı. Üstelik kocamandı. O yaşta *sakalı* bile vardı." Omuz silktim. "Sen de ağlıyordun. Kötü hissetmiştim."

---

* Çocuk ve gençlik dallarında kitaplar yayımlayan büyük bir Amerikan yayınevidir. Okullarda kendi adıyla düzenlediği kitap fuarlarıyla tanınır. –ç.n.

Yüz ifadesi belli belirsiz yumuşadı. "Kitap parası için teşekkür ederim ama artık sekiz yaşında değilim. Başımın çaresine bakabilirim."

Konu kapanmışçasına arkasına döndüğünde taktik değiştirdim. "Bu kadar bencil olma."

Hızla bana döndü. Ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Bencil mi!"

"Evet. Biliyorsun bu akşam boş günüm. Babamla planlarım vardı. Ancak tek yapabildiğim seni üst geçidin altında titrerken ve beni dinlemiş olmanı dilerken hayal etmekken nasıl tadını çıkartabilirim ki?" Sırf eğlenmek için ona küçük bir gösteri yaptım. *"Gianni... Gianni,"* diye inledim. *"Neden sana inanmadım? Özür dilerim. Başından beri haklıydın."*

"Bu çok saçma." Fakat dudakları gülümsemeye tehlikeli şekilde yaklaşmıştı.

"Hayır, değil. Ayrıca kendimi gerçekten kötü hissederdim. Ebeveynlerin beni asla affetmezdi. Hatta muhtemelen işimi kaybeder, sonrasında da fakir ve evsiz kalırdım. Ateşli kızlar benimle asla randevuya çıkmazdı. Bir daha asla seks yapamazdım. Kahretsin, o saatten sonra rahip falan olurum herhâlde. Bir daha kimse yaptığım yemekleri tadamazdı. Bunların hepsi de senin suçun olurdu. Bu yüzden planlarımı iptal edip seni Harbor Springs'e götürmek üzere şoförlüğünü yapacağım."

"Vay canına. Sen asla rahip falan olmazsın."

"Ya lastiğin patlarsa?" diye üsteledim. "Ya benzinin biterse? Ya sen tamamen güvendeyken birisi hâkimiyeti kaybedip *sana* çarparsa?"

Dudaklarını çiğnerken kararlılığının yavaşça erimeye başladığını görebiliyordum.

"Birlikte gitmemiz daha güvenli," dedim son kez. "Seni ben götürürsem babanın içinin daha rahat edeceğini biliyorsun. Hadi ona bir mesaj atıp sor, bakalım ne diyecek."

Haklı olduğumu bildiği için telefonunu çıkarmadı bile.

"Senden bunu yapmanı ben istemiyorum," dedi hızlıca. "Durumu netleştirmek adına söylüyorum."

"Biliyorum. Bu sadece bir jest, Ellie. Centilmence yapılan bir iyi niyet göstergesi. Tıpkı sana *Scholastic* kitap fuarı paramı vermem gibi. Tanrım."

"Özür dilerim. Sanırım senin centilmenliğine pek alışkın değilim. Ayrıca yirmi üç yıldır gösterdiğin *bir* iyi davranış, yaptığın boktan hareketleri telafi etmiyor."

"Hadi ama. Boktan değildim, Ellie... Şakacıydım."

"Şakacı mı? Bana cüce derdin. Atkuyruklarımı çekiştirirdin. En sevdiğim oyuncak bebeklerime bıyık çizerdin." Gözlerini kıstı. "Beni yere yatırıp üstüme otururdun. Ağzından salyanı yüzüme değecek kadar akıtıp son anda geri çekilirdin."

Kahkaha attım. "Siktir, bunu unutmuşum. Şimdi senin benim üstüme oturmana izin versem nasıl olur? İşin içine salyan girerse hiç umursamam."

"Kiraz Festivali'ni de unutmayalım."

"*Hâlâ* bunu mu konuşuyoruz? Ellie, Tanrı aşkına. Altı yıl önceydi. On yedi yaşındaydık. Senin isminin suya düşürme tankına yazılması da benim suçum değildi. Kiraz Prensesi'nin orada oturması gerekiyordu. Kasaba halkının gelip prensesleri-ni suya daldırması da Tanrı'nın verdiği bir haktı."

Onu suya düşürme tankının üzerinde tacı, sırtında kanatları, yüzündeki kocaman gülümsemesi ve küçücük bikinisiyle otururken hatırlayabiliyordum. Bu hatıra içimin sıcacık olmasını sağlamıştı.

"Elli kez geri dönmene gerek yoktu," dedi kızgınlıkla. "Beni bilerek defalarca küçük düşürdün. Ardından da saçım kuruyken ve makyajım bozulmamışken çekilen fotoğrafım *yerine* gazeteye ikimizin festivalden *sonraki* hâli basıldı. Ön sayfada ıslak bir rakun gibi duruyordum."

"Benim de yüzüm kremaya bulanmış durumdaydı. Suya düşürme tankında yaşananlardan dolayı yüzüme sekiz tane turta fırlatarak intikamını almıştın."

"Hak etmiştin. Ayrıca o gece benden intikamını almadın mı?"

Bir anlığına birbirimize bakmaya devam ettik. İkimiz de Tanner Ford'un bodrumunda oynanan Cennette Yedi Dakika oyununa ışınlanmıştık.

O karanlık oda. Kapalı kapı. Saatin tik takları.

"İntikamımı mı aldım? Gerçekten öyle olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum.

Tekrar bir şarap kadehini parlatmaya başladı. "Aslına bakarsan bu konuda hiç düşünmüyorum."

"Ben de," diyerek yalan söyledim.

"Geçmişin tozlu raflarında kalmış bir olay."

"Kesinlikle katılıyorum. Çocukken *bazen* seninle uğraşmak için elimden geleni yapmış olabilirim. Ergenliğimizde bazı saçmalıklar kontrolden çıkmış da *olabilir.* Ancak buraya döndüğümden beri sana hep iyi davrandım. Unutup affedemez misin?"

"Bu gece beni Harbor Springs'e tek parça hâlinde götürüp getir. Sonra bunu konuşuruz."

"Yapacağım. Güven bana."

"*Güven banaymış*," diye mırıldanıp kadehlerin olduğu kutuyu kapattı.

"Evet, güven bana." Söylediklerine biraz alınırken duruşumu dikleştirdim. "Babam, bana nasıl sözünün eri bir adam olunacağını öğretti."

Sanki bu benimle ilgili iyi olan tek şeymiş gibi, "Babanı gerçekten seviyorum," diye onayladı. "Sanırım bir günlüğüne sana güvenebilirim."

"Teşekkür ederim."

"İkide çıkalım mı?"

"İyi olur. Bir buçukta arabamı getirip eşyalarını koymana yardım ederim."

"Yardımına ihtiyacım yok."

Başımı iki yana salladım. "Neden bu kadar inatçısın?"

"Neden bu kadar patronluk taslıyorsun?"

"Çünkü eğlenceli." Sırıtarak bar taburesinden inip kapıya yöneldim. Ancak son anda bir şey omzumun üstünden geriye bakmama neden oldu. Ellie'yi beni izlerken yakaladığımda dilini çıkarttı.

"Yokluğumda beni özleyeceksin," dedim sırıtarak. Los Angeles'taki menajerimin bana sunduğu teklifi kabul edersem er ya da geç taşınacaktım.

Kahkaha attı. "Çok beklersin."

Fever'ı mırıldanarak arkamı döndüm ve mutfağa yöneldim.

Ninova

2. BÖLÜM

Ellie

Kıçına bakmayı reddederek Gianni'nin tadım salonunu terk edişini izledim.

Tamam, bakmıştım.

İşin aslı, poposu Gianni ile ilgili en iyi özelliklerden biriydi. Yuvarlak ve kaslıydı. Ayrıca tutması güzel olabilirmiş gibi duruyordu. Tabii ki bunu yapmayı hayal etmemiştim.

En azından pek fazla sayılmazdı.

Ancak eğer kıçını görebiliyorsam bu Gianni'nin benimle konuşmadığı anlamına geliyordu. Gianni'yi en çok o zaman, benimle konuşmadığımda seviyordum. Aslında hiç konuşmasa yüzünü de daha çok sevebilirdim. Bunu ona asla söylemezdim çünkü yeterince kendini beğenmişti. Ne var ki, Gianni inkâr edilemez ve *akılalmaz* şekilde yakışıklıydı.

Bu gerçekten çok sinir bozucuydu.

İlkokuldayken onu hiç de sevimli bulmuyordum. Çok uzun ve sıskaydı. Kahverengi saçları genelde dağınıktı. Burnu da kardeşleri bir kavga sırasında kırdığı için yamuktu. Pantolonları çoğunlukla yırtıktı, spor ayakkabıları her zaman kirliydi. Nedense sürekli benimle dalga geçiyormuş gibi hissetmeme neden olan bir hâli vardı.

Ninova

Onun etrafında hiçbir şey güvende değildi. Ne yepyeni boya kalemleri ne özenle bağladığın ayakkabı bağcıkların ne beslenme çantandaki ev yapımı kurabiyen ne de okuduğun yeni bir kitap. Kitabı masandan alır, başının üstünde yetişemeyeceğin kadar yükseğe kaldırırdı. Ona katlanamazdım.

Fakat büyüdükçe babasına benzemeye başlamıştı. Ona Nick amca derdim. Kendimi bildim bileli kendisine karşı gizli bir hayranlık duyuyordum. Gianni babasının güçlü çenesini, biçimli elmacık kemiklerini, çenesindeki gamzeyi, o uzun ve gür kirpiklerini almıştı. Tek fark, Gianni'nin gözleri annesininki gibi maviydi. Babasınınkiler ise kahverengiydi.

Ergenliğimde bir keresinde babasıyla ilgili çok ateşli bir rüya görmüştüm. Ancak kimseye anlatmamıştım çünkü fazlasıyla utanç vericiydi. Sonrasında da bir yıla yakın süre boyunca adamın yüzüne bakamamıştım. Tam da Kiraz Festivali'nin ve üçüncü sınıftan sonraki yaz oynadığımız o aptal Cennette Yedi Dakika oyununun olduğu zamanlarda yaşandığı için bu konuda Gianni'yi suçluyordum.

O gece beni fena sarsmıştı.

Belki onu da fazlasıyla sarsmıştı çünkü o geceden sonra beni bir süreliğine kendi hâlime bırakmış gibiydi. Lisenin son senesini çoğunlukla birbirimizi görmezden gelerek geçirmiştik. Gianni mezuniyetimizin hemen ardından babasının -o da şefti- kendisine lüks bir restoranda ayarladığı bulaşık yıkama işi için New York'a gitmişti.

Tabii ki Gianni'nin pişirdiği yemeklere bayılıyordum. Onlara kim bayılmazdı ki? Gianni kendini fazla överdi ama tüm bunların arkasını dolduracak yeteneği vardı. Babasının ününden faydalanmamıştı. Mutfaktaki en ufak işten başlayıp en zalim şefleri bile yeteneğiyle, iş ahlakıyla ve azmiyle etkilemeyi başararak zirveye tırmanmıştı. Zaman zaman çenesi yüzünden

başı belaya giriyordu. Birkaç kez itaatsizlikten dolayı kovulduğuna emindim. Yine de kuralları çiğnemeyi severdi. Buna rağmen yirmi üç yaşında piyasada isim yapmaya başlamıştı bile. En büyük sebeplerden biri o saçma televizyon programıydı ancak Gianni'nin dikkat çekici olduğu da reddedilemezdi.

Ona söylediğimin aksine bütün bölümleri izlemiştim. Hem de iki defa.

Tamam, üç defa.

Aynı zamanda onun hakkında yazılan her şeyi okuyordum. Bu sayede kariyerinin son beş yılı hakkında bu kadar bilgiye sahiptim. Ne kadar rağbet gördüğünü de böylelikle öğrenmiştim. Aslında geçen yaz Michigan'a dönüp ailemin iş teklifini kabul ettiğinde şok olmuştum.

Onunla, egosuyla ve gece gündüz benimle uğraşmasıyla başa çıkmam gerekeceğini öğrendiğimde çocuk gibi surat asmıştım. Fakat ailem oldukça mutluydu. Sadece Etolie'in açılışında ve mutfağında onun isminin geçecek olmasından değildi, aynı zamanda yönetimde aileden saydıkları birinin yer almasından da fazlasıyla memnunlardı.

Ben somurturken, "*Bu hayal edebileceğimizden daha da iyi, Ell,*" demişti babam. "*Gianni yeteneği ve popülerliğinin haricinde aynı zamanda güvendiğimiz biri. Yeni bir işe başlarken bu hayli önemlidir.*"

Kararlarını kabul etmekten başka şansım yoktu. Yalnız kalmış ebeveyn sendromu yaşadıkları için -abim Henri yüksek lisans yapıyordu. Küçük kardeşim Gabe ise üniversitede birinci sınıftaydı- zamanlarını babamın doğduğu, aynı zamanda tanıştıkları yer olan Fransa'da geçirmeye karar vermişlerdi. Her zaman orada yaşamanın hayalini kurarlardı. Gianni'yi işe almanın bunu gerçekleştirmelerine olanak sağlamasından dolayı mutluydum. Yine de kendisi beni hâlâ deli ediyordu.

Bu gece onunla *saatlerce* arabada mahsur kalacaktım.

Nasıl olmuştu da beni böyle bir şey yapmaya ikna etmesine müsaade etmiştim?

Winnie MacAllister tadım salonuna girdiğinde hâlâ buna kafayı takmış vaziyetteydim. Winnie, anaokulundan beri en yakın arkadaşımdı. Annemin yokluğunda da Abelard'ın müşteri ilişkileri müdürü ve etkinlik planlayıcısı olarak görev yapıyordu. Onunla iş yapmaya bayılıyordum. Neredeyse Gianni Lupo ile çalıştığımı bile unutmamı sağlıyordu.

Winnie'nin hemen arkasında ablası Felicity vardı. Yakın zamanda Chicago'dan dönmüştü. Dün gece arkadaşıyla birlikte Etolie'de yemek yemişlerdi.

"Günaydın," dedi Winnie neşeyle.

"Günaydın," dedim ikisine de gülümseyerek. "Bugün çalıştığını bilmiyordum, Win."

"Çalışmıyorum. Sadece Felicity'ye etrafı gezdiriyordum." Winnie başını eğip eşofmanlarına ve spor ayakkabılarına baktı. Sonra da dağınık topuzuna dokundu. "Annenin beni resepsiyonda böyle gördüğünü hayal edebiliyor musun?"

Gülerek saklama kutusunun sonuncusunu bara koyup fermuarını açtım. "O Paris'te. Mia bile arada okyanus varken eşofmanlarını göremez."

"Fark etmez. Jilet gibi giyinmezsem havadan kokusunu alabilirmiş gibi hissediyorum."

Kıkırdadım. "Evet. Sana benim isyankâr dönemlerimde okula yırtık kot pantolonla gitmeye çalıştığım günkü gibi bakardı." Annemin sesini taklit ettim. "*Ellie, güzel kıyafetlerle dolu bir gardırobun var. Yataktan yeni çıkmışsın ya da pantolonunu kurutucu yerine mutfak robotuna atmışsın gibi giyinmek zorunda mısın?*"

"O dönemi hatırlıyorum," dedi Winnie sırıtarak. "Uzun sürmemişti."

"Hayır. Mia uzun sürmediğine çok memnun. Gerçi beyazlayan yedi tel saçı ve yüzündeki iki kırışıklık için benim ergenlik yıllarımı suçlamaya bayılıyor. Muhtemelen yaptığım en kötü şey Fransızca sınavından *B* almaktı!"

"Fransızcadan *B* mi aldın?" diye sordu Winnie şaşırarak.

"Bir kez." Hatırladığım anıyla kızarak başımı iki yana salladım. "Lanet olası *subjonctif plus-que-parfait.**"

Felicity güldü. "Ebeveynlerin notların konusunda baskıcı mıydı?"

"Tam olarak öyle söylenemez. Sadece beklentileri yüksekti. Mükemmel olmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Daha doğrusu, mükemmel olmak istiyormuşum gibi." Kutuya iki kadeh daha koydum. "Eve harika karneler getirmenin, odamı düzenli tutmanın ya da babamın benimle gurur duyduğunu söylemesinin verdiği hissi seviyordum. Tıpkı annem gibi olmak istiyordum."

"Gerçekten mi?" Winnie gözlerini kırpıştırdı. "Bunları söylediğini hiç duymamıştım. Mia'nın seni çıldırttığını sanıyordum."

Omuz silktim. "Beni çıldırtıyordu çünkü mükemmeldi. Hayatında hiç yanlış adım atmadı. Sanki gençken bir liste yapmış gibiydi. Üniversiteye git, ticarete giriş, ruh eşini bul, âşık ol, evlen, üç çocuk yap, hayalindeki evi inşa et, asla otuz yaşından bir gün bile büyük görünme. Listesindeki maddelerin üstünü çizmeye hiç durmadan devam ediyor."

Felicity güldü. "Eminim o bu hikâyeyi başka şekilde anlatırdı."

---

* Fransızcada "geçmişte gerçekleşmemiş ya da gerçekleştiği şüpheli/varsayılan bir durumun daha da geçmiş zamanını ifade etmek için kullanılan fiil çekimidir. -ç.n.

"Belki de ama ben asla bu standartlara erişemeyecekmişim gibi hissediyorum." Söylemediğim şeyse, benim de bir listem olduğuydu. Buna olan takıntım bana annemden mirastı. Şimdiye kadar sadece bir madde işaretleyebilmiştim: Üniversiteden mezun ol. Listedeki diğer maddeler ise şöyleydi: *Çiftçilikten kimyasal maddeleri uzaklaştır. Abelard'a görünürlük kazandır. Perakende satışları artır. Emekli olduklarında burayı yönetebileceğini ailene kanıtla...* Bir noktada hayalimdeki adamla tanışıp bir aile kurmak da istiyordum ama acelem yoktu. Yalnızca yirmi üç yaşındaydım. Otuza yaklaşana kadar bekleyebileceğime karar vermiştim.

Bu yüzden son altı ayda çıktığım randevuların sayısının bir elin parmaklarını geçmemesi; hepsinin de benim koltuğumda pijamalarımla, fıstık ezmesine batırdığım bir kaşıkla *M&M** yiyip *Friends*** 'in eski bölümlerini izleyerek bitirmiş olmak beni *pek* endişelendirmiyordu.

"Her neyse, dün akşamki yemeğin nasıldı?" diye sordum Felicity'ye.

"Harikaydı. Bize yer ayarladığın için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ona gülümsedim. "Beğenmenize sevindim."

"Yemek inanılmazdı," dedi coşkuyla. "Yanımdaki arkadaşım oldukça bilinen bir yemek *blogger*'ı ve fotoğrafçı. O da yemeklerden oldukça etkilendi."

"Ne güzel! Adı ne?"

"Kate. *Blog*'unun ismi de *The Side Dish.****"

"Aman Tanrım! Daha önce görmüştüm. Harika fotoğraflar çekiyor."

---

* 1940 yılında piyasaya sürülmüş farklı renklerdeki bir çikolata markası. -ç.n.
** Manhattan'da yaşayan bir grup arkadaşın hikâyesini anlatan, Amerikan yapımı komedi dizisidir. -ç.n.
*** Garnitür, meze. (İng.) -ç.n.

"Değil mi?" Felicity güldü. "Yemek pornosu gibi. Brokoliyi nasıl bu kadar seksi gösterebiliyor anlamıyorum."

"Buralı olduğunu bilmiyordum."

"Değil zaten. Chicago'da yaşıyor. Ona gelip benim için birkaç fotoğraf çekmesi için yalvardım."

Kollarını kız kardeşinin omuzlarına dolayarak, "Lissy kendi yemek *blog*'unu ve yemek organizasyonu şirketini açıyor," dedi Winnie gururla.

"Gerçekten mi? Harika!"

"Teşekkürler." Felicity gözlüğünü düzeltti. "Henüz iş planı oluşturma hazırlığının ilk aşamalarındayım ama yine de heyecanlıyım."

"*Blog*'unun ismi ne olacak?"

"Bitki temelli tariflere odaklanmak istiyorum. O yüzden şu sıra favorim, *The Veggie Vixen**."

Kahkaha attım. "Beğendim. Sen de aşçılık okuluna gitmiştin, değil mi?"

"Evet. Gıda bilimine yönelmeden önce Chicago'da birkaç yıl yardımcı şef olarak çalıştım. Aslında ilginçti. Test mutfağını seviyordum, fazlasıyla şey de öğrendim. Ama *gerçek* mutfakta olmayı, *gerçek* malzemelerden insanların sadece keyif için yiyeceği yemekler hazırlamayı özlüyordum. Ayrıca büyük şirketler için çalışmaktan hoşlanmadığımı keşfettim. Kendi işimi yapmayı istiyorum."

Gülümsedim. "Bunun için seni suçlayamam."

Utangaç bir şekilde saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, "Tabii bu da her şeye en baştan başlaman gerektiği anlamına geliyor," dedi gülerek. "O yüzden işte buradayım. Yirmi yedi yaşında, aile evine geri döndüm. Para biriktirerek bir iş kurmaya çalışıyorum."

---

* Bitki Cadısı. (İng.) -ç.n.

"Bence bu mükemmel," dedim. "Kendini kötü hissetme. Ben de hâlâ ailemle yaşıyorum."

Geçen yıl geri döndüğüm ilk zamanlarda ailem Abelard'ın misafirlere özel kulübelerinde kalmama izin vermişti. Ancak orayı para ödeyen misafirlere kiralayamadığımız için annem her gün ne kadar masraf çıkardığını hatırlatmayı ihmal etmiyordu. Geçtiğimiz sonbahar evdeki eski odama tekrar taşınmıştım. Bunu geriye attığım bir adım gibi görmek yerine, zekice alınmış finansal bir karar olarak yorumlamaya çalışıyordum.

Neyse ki, beni fazlasıyla rahatlatmıştı. Çoğu akşam geç saatlere kadar çalışıyordum. Eve dönmek için araba kullanmama gerek kalmıyordu. Ayrıca ailem Fransa'da, kardeşlerim de üniversitede olduğundan bolca mahremiyetim vardı. Bunu eğlenceli bir şey yapmak için kullanmıyordum. Benim kadar çok çalışan birinin kuraklığa girmesi normaldi, değil mi?

"Felicity'ye benim evimdeki boş yatak odasında kalabileceğini söyledim ama reddetti," dedi Winnie.

"Bütün gece Dex ile ikinizi iş üstündeyken mi dinleyecektim?"

"Her gece değil." Winnie'nin yanakları kızardı. "Yalnızca... Çoğu gece ama ben ve Dex onun evinde de kalabiliriz."

Felicity kardeşinin omzunu dürttü. "Bana anlattığın hikâyelere bakılırsa sizi yine de duyabilirim."

Kahkaha attım. Winnie geçen yaz yan dairesine taşınan adama âşık olmuştu. Birbirlerine iğrenç derecede deli oluyorlardı.

"Eee, Cloverleigh Çiftlikleri'ndeki mutfakta mı çalışacaksın?" diye sordum Felicity'ye. Babaları, onları tanıdığımdan beri Cloverleigh Çiftlikleri'nde mali işler müdürüydü. Üvey annelerinin ailesi de çiftliğin sahibiydi. Abelard gibi Cloverleigh'de de bir şaraphaneyle otel vardı fakat orası çok daha büyüktü. Ayrıca yine çiftliğe ait büyük bir restoranları ve barları bulunuyordu. Yakında bir spa da açacaklardı.

"Şimdilik evet," dedi Felicity. "Oradaki baş şef Alia ile bir anlaşma yaptık. Şimdilik öğle ve akşam yemeği arasında kalan saatlerde mutfağı ben kullanacağım çünkü Alia'ya engel olmak istemiyorum. Bu arada konusu açılmışken... Gianni Lupo inanılmaz bir şef."

Burnumu kırıştırdım. "Biliyorum."

"Kate *Tabağımı Yala*'nın büyük hayranı. Yemekteyken Gianni sohbet etmek için yanımıza geldiğinde neredeyse *ölecekti*."

Gianni bunu her gece yapardı. Bana biraz gösteriş budalalığı gibi gelse de müşteriler buna bayılıyordu. Kabul etmeliydim, Gianni birini hiç çaba sarfetmeden baştan çıkarabilirdi. En iyi yorumlarımızın çoğunda Gianni'nin zaman ayırıp insanlara restorandaki deneyimleri hakkında sorular sorması övülüyordu. *Etoile* gibi küçük bir yerde her masayla özel olarak ilgilenmek mümkündü.

"Ailesi hâlâ burada, değil mi?" diye sordu Felicity.

"Evet," dedi Winnie. "Seni babasının restoranına da götürmeliyim, *Trattoria Lupo*. *Aşırı* iyi."

"Gianni buralarda kalıcı mı?"

Haç çıkardım. "Tanrım, umarım değildir."

Felicity kahkaha attı. "Anlaşamıyor musunuz?"

Winnie sırıtarak, "Geçmişlerinde... bazı yaşanmışlıklar var," dedi. "Gianni büyürken biraz serseriydi."

"Evet. Annelerimiz de yüzyıldır arkadaş oldukları için onunla zaman geçirmeye mecburdum," dedim öfkeyle.

Winnie'nin mavi gözleri ışıldadı. "Biz on yedi yaşındayken birlikte bir gardırobun içinde yedi dakika geçirdiler. Ancak ikisi de orada neler yaşandığını açıkça anlatmıyor."

Felicity, Winnie'yle bana bakarken ağzı açık kalmıştı. "Ne yaşandı ki?"

"O konu hakkında konuşmuyoruz." Burnumu kırıştırıp başka bir kadehi dikkatlice yerleştirirken konuyu değiştirdim. "Dün geceki *Pinot Noir Reserve*'i beğendin mi?"

"Çok lezzetliydi. Haklıymışsın, mantarlı *risotto*yla harika ikili oldular."

Son kutunun fermuarını çekerken gülümsedim. "Sevindim."

"Ell, ne için hazırlık yapıyorsun?" dedi Winnie kadeh saklama kutularına bakarak.

"Bu gece Harbor Springs'teki tadım için. Adam şarap koleksiyoncusu. Muhtemelen yeteri kadar kadehi vardır ama ben her ihtimale karşı fazladan birkaç tane götürüyorum."

"Ah, evet. Editörün akşam yemeği partisi vardı," dedi çünkü ben konuşurken beni *gerçekten* dinliyordu. "Umarım yollar iyi durumda olur. Senin arabanın karda benimkinden pek farkı yoktur. Dex daha kaliteli lastikler almam için üstüme geliyor."

"Dex her fırsatta senin üstünde zaten," diye takıldım. Dex eskiden deniz komandosu olmasının yanı sıra bir de itfaiye görevlisiydi. İki küçük kızın da babasıydı. Winnie'den de on iki yaş büyüktü. O yüzden koruma içgüdüsü damarlarında akıyordu.

Winnie kızardı. "Ben ciddiyim. Seni götürebilir mi diye sormamı ister misin? Bugün ve yarın izinli. Kızlar da annelerinde kalıyor, seni götürebiliriz."

"Teşekkürler ama beni götürecek biri var zaten."

"Kim?"

"Gianni." Kaşlarımı çattım. "Bu sabah gelip benimle uğraştı. Ardından yalnız gideceğimi duyunca İtalyan bir mağara adamına dönüşüp beni kendisinin götürmesi gerektiği konusunda ısrar etti."

---

* Pinot Noir Reserve, Fransa'da üretilen kırmızı şaraptır. -ç.n.

** Risotto, İtalyan mutfağına ait; et, tavuk ya da sebze suyuyla pişirilerek krema kıvamına getirilen bir tür pirinç pilavıdır. -ç.n.

"Bu ona göre fazla kibar bir davranış," dedi Felicity.

"Biliyorum. Ciddi şüphelerim var."

"Hadi ama," diye azarladı Winnie. "İkinizin sürekli didiştiğini, onun da biraz bencil olduğunu biliyorum. Yine de..."

"*Biraz* mı bencil?" diye çığlık attım. "Sana *Tabağımı Yala*'daki *ele avuca sığmaz* lakabından bahsetti mi? Ya da o her ekranda göründüğünde *Fever* çaldığından? Belki onu *People* dergisinin Yaşayan En Seksi Şefler sayısında görmüşsündür."

"Tamam. Yine de özünde iyi biri." Winnie pes etmeyecekti. "Seni önemsediği için götürmeyi teklif etmiş."

"Teklif etmedi, Winnie. Beni götüreceğini *belirtti*. Bana patronluk taslıyordu."

"Hayır diyebilirdin," diye belirtti Winnie.

"Hayır *dedim* zaten!" Sonra bir an tereddüt ettim. "Başta. Sonra beni yaşanabilecek o dehşet verici şeyleri anlatarak korkuttu. Ben de yoldayken çekici araçlar beni kurtaramayacağı için dondurucu soğukta yapayalnız kaldığımı hayal ettim. Ayrıca görünüşe göre büyük, gösterişli arazi arabasının kar lastikleri iyiymiş."

"Şey... pek de haksız sayılmaz." Felicity omuzlarını dikleştirdi. "Birlikte olmanız kesinlikle daha güvenli."

"Belki de eğlenceli olur," dedi Winnie pozitif bir ses tonuyla. "İlişkinizdeki tansiyonun biraz azalmasını sağlayabilirsiniz."

Başımı iki yana salladım. "İlişkimizdeki tansiyonun kaynağı, onun *ben mükemmelim* tavırları. Gianni de bunun beni deli ettiğinin farkında."

"İşte olay bu," dedi Winnie. "Seni sinirlendirdiğini çok belli ediyorsun. Neden onu görmezden gelmiyorsun ki?"

"Bilmiyorum!" Ellerimi havada savurdum. "Kendime bunu sürekli söylüyorum. Uyanıp *bugün onu memnun etmeyeceğim*

diyorum. Ancak onu gördüğümde her nedense bunu unutuyorum. Ardından kendimi bulduğum durum..." Telaşlanıp Gianni'nin bana hissettirdiklerini ifade edebileceğim bir kelime aradım. Gerçeğe yakın ama asıl gerçeği yansıtmayacak bir kelime. Bunu kendime bile itiraf edemiyordum.

Winnie, "Azgın ve sıkıntılı olabilir mi?" diye sordu.

"Sıkıntılı diyebiliriz."

"Vay canına. Gerçekten seni çözmüş," dedi Felicity.

Winnie, "Aynen," diyerek onu onayladı. "Şahsen ikisinin arasındaki gerginliğin ve sürtüşmenin her zaman çok güzel vakit geçirmelerini sağlayacağını düşünmüşümdür. Neyi kastettiğimi anladınız, değil mi?"

Kutulardan birini alırken, "Dünyanın sonu gelse, yaşayan son adam da Gianni olsa bile imkânsız," dedim. "Şimdi, o korkunç düşünceyi aklıma soktuğun için kutulardan birini taşımama yardım ederek kendini affettirebilirsin."

Winnie kıkırdarken birini aldı. "Sadece ikiniz aynı odadayken uçuşan kıvılcımların yalnızca kızgınlıkla sonuçlanmasının birazcık üzücü olduğunu söylüyorum. Bir gün birbirinize saldırsanız daha iyi anlaşabilirsiniz."

Üçüncü kutuyu kucaklarken, "Winnie haklı olabilir," dedi Felicity. "Yemek konusunda çok tutkulu. Başka konularda da öyle olduğuna eminim. Muhtemelen elleri de epey becerikli dir."

Onların önünden tadım salonundan çıkarken, "Evet. Ona bir sor," diye mırıldandım.

Dürüst olmak gerekirse, Gianni'nin ellerini gerçekten beğeniyordum. Poposundan sonra muhtemelen en sevdiğim kısmıydı.

Bir anlığına ellerinin karnımda gezindiğini, kalçalarımdan aşağı indiğini ya da uyluğumdan yukarı çıktığını hayal ettim.

Bir hatıra beni öylesine sıkı sardı ki nefesim kesildi.

"Ellie?"

Gözlerimi açtığımda kiler ve tadım salonundan Abelard'ın lobisine uzanan taş merdivenlerin ortasında donup kaldığımı fark ettim. "Pardon."

Bir açıklama yapmadan, Gianni'nin ellerinin vücudumda bıraktığı hissi zihnimin en derinlerine itmeye çalışarak tekrar yürümeye başladım.

Bir daha asla olamazdı.

Ninova

3. BÖLÜM

Gianni

Etolie'in mutfağında bulunan küçük ofiste ceketimi çıkartıp masaya oturdum. İkide yola çıkmak demek, önümüzdeki birkaç saat içinde çoğu işi halletmem gerektiği anlamına geliyordu. Dünün satışlarını ve zaman çizelgelerini kontrol etmem, envanter sayımı yapmam, siparişleri vermem, Ellie'nin Harbor Springs'e götüreceği şaraplarla kadehleri arabaya yüklemesine yardım etmem gerekiyordu. Aynı zamanda Ellie şarapları koyarken yardıma ihtiyaç duyması ya da ev sahibinin servis yaparken destek istemesi ihtimaline karşı gidip üstümü değiştirmek istiyordum.

Ellie'nin o *30 Yaş Altı 30 Kişi* köşesinde yer alabilmesi için elimden ne gelirse yapardım.

Her şeyden önce babamı aramam gerekiyordu. İkimizin de pazartesi akşamları boştu. Genellikle ailemin evinde birlikte yemek yaparak, yeni malzemeler deneyip tarifleri test ederek, geleneksel yemeklere yeni yorumlar getirip anneme zor anlar yaşatarak, ona her şeyi tattırarak ve bize kimin yemeğinin daha iyi olduğunu söylettirerek -asla seçim yapmazdı- vakit geçirirdik.

Ninova

Evlenip evlenmeyeceğimden emin değildim. Daha yaşlı, başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olana kadar evlenmeyeceğim kesindi. Evlenirsem de ailemin sahip olduğu türden bir evlilik istiyordum. Ellie'nin ailesi gibi daima iyi anlaşmazlardı. Ne kadar kavga ederlerse etsinler, günün sonunda hep aynı tarafta olurlardı. Genelde ikisine karşı ben, benden iki yaş küçük; benden on kat daha serseri olan ikiz erkek kardeşlerim olurdu. Zavallı annem, biz küçükken bir sürü saçmalığımıza katlanmak zorunda kalmıştı. Babam restoranda uzun saatler boyunca çalışıyordu. O yüzden annem çoğu zaman bizimle tek başına uğraşırken, bir yandan da küçük kız kardeşimize bakmıştı.

Babam bunu farkındaydı. Bizden birine yalnızca annemizi üzecek bir şey yaptığımız ya da söylediğimiz zaman kızardı. Sert bir adamdı. İşler tamamen istediği gibi yapılmazsa mutfakta gerçekten pislik olabilirdi ama anneme deliler gibi âşıktı. Hep de öyle olmuştu. Tanıştıkları gün onunla evleneceğini anladığını söylerdi.

Bu yüzden geçen yaz anneme meme kanseri teşhisi konulduğunda benden Los Angeles'a dönmemi, restoranı *Trattoria Lupo*'da birkaç aylığına mutfağın başına geçmemi istemişti. *Tabağımı Yala* çekimleri çoktan bitmişti ama öyle olmasaydı da bir an bile tereddüt etmezdim. Bir uçağa atlamış, restorana fazla uzak olmayan bir daire kiralamıştım. Sonrasında da kendimi, bana aitmiş gibi babamın mutfağına adamıştım.

Neyse ki kanser yayılmamıştı. Tedavi edilebiliyordu fakat yine de zor zamanlardı. Annemin kanserin nüksetme riskini azaltmak için ameliyat olmaya ve radyasyon tedavisine ihtiyacı vardı. Babam tamamen anneme odaklanmak istiyordu. Annem ise hem sağlığıyla uğraşmakla hem de küçük kız kardeşimi -ismi Francesca'ydı ama biz ona daima Chessie derdik- Kalamazoo Üniversitesi'ndeki ilk yılına hazırlamaya çalışmakla fazlasıyla meşguldü.

Annem, babamın eve gelmemi istediğini bilseydi çok kızardı. Hastalığını kimsenin bilmesini istemiyordu, o yüzden bu konu hakkında kimseye tek kelime etmemiştim. Sadece programın bitmesinin ardından bir sonraki adımımı düşünmek için ara vereceğimi söylemiştim. Ellie'nin ebeveynlerinden -onlara Lucas amca ve Mia teyze derdim- gelen Etolie'i açma teklifi, annemin ameliyatından hemen sonraydı. Ailemle bu konuyu konuşmuş, Fournierlerin sadece altı aylığına çalışabileceğimi bildiklerinden emin olunca kabul etmeye karar vermiştim.

Gerçi gelen yeni televizyon şovu teklifini kabul edersem, yaptığımız sözleşmeden en az bir ay erken ayrılmam gerekecekti. Anlaşma konusunda beni tereddüde düşüren şeylerden biri de buydu. Sözümden dönmek istemiyordum.

"Alo?"

"Merhaba, baba."

"Selam. Bu gece tamamız, değil mi? Pişireceğim ördek göğsüyle seni yerle bir edeceğim."

Güldüm. "Muhtemelen ederdin ancak bu gece gelemeyeceğim."

"Seni yeneceğimden mi korktun?"

"Dinle, babalık. Sana yapmayı planladığım karidesli, *frenk* soğanlı, *sake** tereyağında ve *ponzu*** ile pişirilmiş mantı vardı. Eminim onu yiyebilseydin ağlardın."

"Lanet olsun. Gerçekten kulağa harika geliyor. Neden bu akşam gelemiyorsun?"

"Ellie'yi Harbor Springs'e götürmem gerek. Bu gece birinin yazlığında şarap tadımı yapacakmış. Yalnız gitmeyi planlıyordu."

"Bu gece mi? Şiddetli bir fırtına geliyor."

---

* Pirinçten elde edilen geleneksel alkollü Japon içeceği. -ç.n.

** Eşit miktarlarda soya sosu ve limon suyunun birleştirilmesiyle elde edilen Japonya'ya özgü sos. -ç.n.

"Biliyorum. İnan bana gitmemesi için onu ikna etmeye çok çalıştım ama dinlemedi." Ev sahiplerinin kimliklerini, Ellie'nin neden oraya gidip onları etkileme konusunda bu kadar kararlı olduğunu açıkladım. "Bir şekilde bu gecenin hayatını değiştireceğini düşünüyor."

Babam güldü. "Evet, bir kadın bir şeye karar verdiğinde onunla konuşmak imkânsızdır. Neyse, dikkatli olun. Erkenden yola çıkın. Yavaş gidin. Fırtına şiddetini arttırırsa durun."

"Öyle yapacağız."

"Televizyon programı teklifini düşündün mü?"

"Biraz." Tereddüt ettim. "Reddetmesi zor olurdu."

Yine bir yemek pişirme yarışmasıydı. Tecrübeli şefler mutfakla ilgili hiçbir şey bilmediklerini iddia eden ikinci sınıf ünlülere akıl hocalığı yapacaktı. Yemekler de uzmanlar tarafından değerlendirilecekti. Programın adı *Hot Mess**'ti. Konsepti her ne kadar saçma olsa da muhtemelen epey ses getirecekti.

Ancak bana gelen teklif programı *sunmam* içindi. Akıl hocası ya da jüri üyesi olmayacaktım. Mutfaktan uzaklaşıp o yöne ilerlemek istediğimden emin değildim.

Ellie'nin ima ettiğinin aksine Abelard'ı seviyor, burada çalışmaktan keyif alıyordum. Mutfak düzeninde, menüde, işe alımlarda ve çalışma şekillerinde fazlasıyla katkıda bulunmuştum. Sonuçtan gurur duysam da hiçbir zaman sonsuza dek burada kalmayı planlamamıştım.

Hiçbir yerde sonsuza kadar kalamazdım.

Çocukluğumda da yerimde asla duramazdım. Uslu durmayı ya da bana söyleneni yapmayı kesinlikle istemezdim. Kırılgan şeyler onları parçalamam için beni kışkırtır, kurallar onları çiğnemem için bana meydan okurdu. Her tepeye tırmanıp fethetmeliydim, can sıkıntısı benim düşmanımdı. Yetişkinliğimde

* Tam bir karmaşa. (İng.) -ç.n.

de hâlâ sürekli bir yerlere gitme, bir şeyler yapma, bir şeyleri parçalama tutkusuna sahiptim. Hiçbir zaman durmayı, yavaşlamayı, hatta yaşlanmayı bile istememiştim. Soru hep şuydu: *Bir sonraki maceram ne olacak?*

Cevabın başka bir televizyon programı olup olmadığından emin değildim ama menajerim Spencer'a bu hafta karar vereceğimi söylemiştim. Bir anlığına Harbor Springs'e giderken Ellie ile bu konuyu konuşabileceğimi düşündüm. O da zeki ve hırslıydı. Bana bir tavsiye verebilirdi. Etolie'den erken ayrıldığım için muhtemelen kızardı. Yine de benden kurtulma hevesi yüzünden işi kabul etmem için beni cesaretlendirebilirdi.

Sonra da bölümlerin hepsini izleyip bunu inkâr ederdi, diye düşündüm sırıtarak.

"Katılıyorum. Geri çevirmek zor olurdu," dedi babam. "Peki yapmak istediğin şey başka bir televizyon programı mı? Kariyerinde gitmek istediğin yön bu mu?"

"Bilmiyorum. Belki." Burnumun kemerini sıktım. "Önemli olmayan şeylerle zaman kaybetmek istemiyorum. İnsanlar için yemek yapmayı, yeni şeyler öğrenmeyi, yeni fikirler üretmeyi seviyorum. Sundukları programda mutfakta olacağımı bile sanmıyorum. Sunucu olurum. Lanet olası bir vitrin süsü gibi."

"Bu kadar yakışıklı olmak berbat bir şey."

Güldüm. "Evet." Kabul etmemi engelleyen şeyin ne olduğunu tekrar anlamaya çalıştığımda kafamın içinde Ellie'nin sesini duydum. "*Bunun saçmalık olduğunu mu düşünüyorsun? Ciddiye alınmayacak bir şey mi?*"

"Hayır. İnsanlar eğlenmeyi sever. Bu tür programlar ise bir kaçış yoludur."

"O hâlde bir kaçış yolu mu, yoksa bir şef mi olmak istediğime karar vermeliyim."

"Kaçış yolu olmak daha iyi para kazandırıyor," dedi babam. "Paranı alıp sonrasında daha anlamlı bir şey yapabilirsin."

"Haklısın."

"Onlara ne zaman cevap vereceksin?"

"Gelecek hafta. Ardından Lucas ve Mia ile altı ayım dolmadan Etolie'den ayrılma konusunu konuşmam gerekecek. Nisanın ilk haftası Los Angeles'ta olmalıyım."

"Eminim anlayışla karşılayacaklardır. Ayrıca bu neredeyse üç ay demek. Yine de onlara ne kadar erken söylersen o kadar iyi. Yerine birini bulmak için zamana ihtiyaçları olacak."

"Biliyorum." Etolie'in mutfağına baktım. Kalmakla gitmek arasında çelişki yaşıyordum. "Burayı seviyorum."

"Zaten geçici bir süre için gitmiştin, değil mi?"

"Doğru. Beni bilirsin, yerimde duramam."

"Okul müdüründen başka bir telefon almak zorunda kalmadığıma seviniyorum."

Kahkaha attım. "Ben de öyle. Görüşürüz, baba."

Telefonu kapatınca tekrar radara baktım. Bir kez daha yolumuza çıkan devasa gri ve beyaz bulut beni duraksattı. Ancak hâlâ biraz uzaktaydı. Zamanında yola çıkarsak muhtemelen oraya giderken bir sorun yaşamazdık.

Belki o mantıları yine de yapar, akşam yanımızda götürerek aperatif olarak ikram ederdim.

Telefonumu kenara bırakıp işe koyuldum.

***

Öğleden sonra ikide arabam; şarapla kadeh kutuları, pişirdiğim *sake* tereyağlı, karidesli ve *frenk* soğanlı mantıları tabağa koymak için ihtiyaç duyacağım malzemelerin bulunduğu ısı

yalıtımlı soğutucu çantalarla doluydu. Bu da hızlıca eve gidip daha güzel bir pantolon almaya vaktim kalmadığı anlamına geliyordu. Ancak şehirden çıkarken evime uğrayabileceğimizi düşünüyordum.

Arabamın arkasında durup her şeyi gözden geçiren Ellie'ye, "Hazır mısın?" diye sordum. Sanki Harbor Springs'e arabayla değil de yürüyerek gidiyormuşuz gibi paltosunu, eldivenlerini ve kar botlarını giymişti.

"Evet." Soğutucu çantaya kaşlarını çatarken eliyle onu işaret etti. "Bu nedir?"

"Boş ver." Bagajı kapatmak için uzandığımda kolumu tuttu.

"Gianni *bu nedir?*"

"Sadece bir aperatif. Tüm malzemeleri zaten almıştım çünkü bu akşam ailemin evinde yapmayı planlıyordum. İptal etmek zorunda kaldığım plan buydu." Etkili olması için duraksadım. "Önemli değil."

Dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "*Yemek* götüremeyiz!"

"Neden?"

"Çünkü bu aşağılayıcı olur! Ev sahibi zaten yemek yapıyor."

"Sadece teklif edeceğim. Eğer beni geri çevirirse, sorun olmaz."

"Nedir o?"

"*Sake* tereyağlı ve *ponzu* soslu, karidesli *frenk* soğanlı mantı."

Kaşlarını çattı. "Kulağa çok lezzetliymiş gibi geliyor."

Kızgın yüzüne bakıp güldüm. "Öyle. Güzel bir sürpriz olur diye düşünmüştüm ama götürmemi istemiyorsan, götürmeyiz."

"Hayır, önemli değil. Eminim herkes bayılacaktır. Ben de onları köpüklü beyaz şarapla sunabilirim. Sadece... sadece bu gece seninle ilgiliymiş gibi davranma, tamam mı?"

"Sadece birkaç mantı, Ellie."

"Biliyorum. Ne var ki, odadaki tüm enerjiyi üzerine çekmek gibi bir huyun var. Hiç çaba göstermeden bile eğlenceli olabiliyorsun. Bu yüzden sadece arka planda kal ve çekici olma," diye yalvardı. "Gülümseme bile."

"Put gibi duracağım. Şimdi beni bırak da şunu kapatayım. Böylece geç kalmayalım, olur mu?"

İsteksizce ellerini kolumdan çekse de ben bagajı kapatırken sanki gemisine başka bir yasadışı yük eklemeyeceğime güvenmiyormuş gibi orada kaldı.

Bagaj kapandıktan sonra ona döndüm. Etrafında kar taneleri uçuşuyordu. Yanakları soğuktan pembeleşmişti. Teni her zamankinden daha solgun görünüyordu. Gergin miydi?

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi kahverengi gözleri sıkıntılıydı. "Sadece içimde garip bir his var."

"İçinde bu gecenin hayatını değiştireceğine dair bir his olduğunu sanıyordum."

"Vardı. *Hâlâ* var. Sadece..." Ürperdi. "İçimde bir şeylerin ters gidebileceğine dair başka bir his daha var."

"Hava durumu mu?" Gri gökyüzüne baktım. "Hadi, kar yağmıyor bile. Sadece çiseliyor." Bir elimi arabamın arkasına vurdum. "O sağlamdır. Bize bir şey olmaz."

"İptal etmem gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Fikrimi değiştirdim." Onu omuzlarından tutarak çevirdim ve yolcu kısmına doğru yönlendirip kapıyı açtım. "Senin için koltuk ısıtıcısını açtım. İçerip girip poponu ısıt. Gerisini de bana bırak."

"Tamam."

"İstersen yolda sana biraz cazibe dersi verebilirim."

Gözlerini devirip ön koltuğa zıpladı. "Vay canına. Gerçekten güzel, üstelik sıcacık."

"Gördün mü? Şimdi rahatla. Her şey harika olacak." Kapıyı kapatıp hızla sürücü tarafına geçtim. Ardından yola koyulduk.

***

Abelard Bağları, Grand Traverse Körfezi'ne doğru uzanan yirmi sekiz kilometrelik dar bir arazi şeridi olan Old Mission Yarımadası'nın tam ortasında yer alıyordu. Hafif inişli çıkışlı tepeleri ve çevresindeki su birikintileri buraya sadece muhteşem manzaralar sunmakla kalmıyordu. Aynı zamanda hem üzüm hem de diğer meyvelerin yetiştirilmesine özel olarak uygun bir mikro iklim de sağlıyordu. Traverse City'ye giden yirmi dakikalık yolda başka şarap imalathaneleri ve çiftliklerin haricinde bazı lüks yazlıkların da yanından geçtik. Ellie bir süre manzaraya dalıp gitmiş gibi görünse de ana yoldan çıktığım anda dikkat kesildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu etrafına bakarak. "Burası doğru yol değil."

"Hızlıca evime uğramam gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü kot pantolonla gelmek istemiyorum, tamam mı?" Evimin yoluna saptım.

"Bunu neden daha önce yapmadın?"

"İki dakika içinde tekrar yola çıkacağız. Söz veriyorum." Arabamı evin önündeki bir noktaya çektiğimde sessiz kaldı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Kemerimi çözerken, "İçeri gelmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Arabayı açık bırakacağım, böylece ısınırsın." Kapıyı açıp arabadan indim.

"Bekle, ben de geleceğim," deyip kendi kapısını açtı. "Abelard'da tuvalete gitmeyi unuttum. Yol uzun sürecek."

"Tamam." Motoru kapattıktan sonra anahtarları alıp kapıları arkamızdan kilitledim.

Ellie peşimden daireme girip etrafına bakındı. Büyük bir yer değildi. Bir yatak odası, banyo, küçük oturma odası vardı. Hemen arkasında da mutfak bulunuyordu. Ancak benim için yeterliydi.

Ellie kanepemi, sehpamı ve lambamı inceliyordu. Aslında sahip olduğum mobilyalar onlarla sınırlıydı. "Neredeyse boş sayılır."

"Evet, yalnızca ailemin bana kendi evlerinden verdiği birkaç şey. Burada ne kadar kalacağımı bilmiyordum. O yüzden çok fazla eşya almak istemedim." Botlarımı çıkardıktan sonra köşeyi dönüp yatak odama girerken koridordaki kapıyı işaret ettim. "Banyo hemen şurada."

"Teşekkürler."

Odama girdiğimde paltomdan kurtuldum. Kazağımı başımdan üzerinden çekiştirerek çıkarttım ve onları toplanmamış yatağımın üzerine attım. Kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapatıp kot pantolonumu bir çift kumaş pantolonla değiştirdim. Askıdan temiz, beyaz bir gömlek kaptım. Düğmelerimi ilikleyip ucunu içime soktuktan sonra fermuarımı çektim. Ardından daha şık bir kemer taktım.

Dolabımın arkasından küçük bir spor çantası alıp içine bir çift kaliteli ayakkabı fırlattım. Dürtüyle temiz iç çamaşırı, deodorant ve her ihtimale karşı fazladan bir çift çorap ekledim. Hepsini çantaya attım. Son anda kot pantolonumla kazağımı da almaya karar verdim.

Işığı kapattım. Ellie banyodan çıktığı sırada yatak odasının kapısını açıyordum. Garip bir an için göğüs göğse durduk. Daha çok yüz yüze de sayılabilirdi. O da kapıda botlarını çıkarmıştı, çoraplarıyla benden tam sekiz santim kısaydı. Ayaklarına baktığımda gülmeye başladım.

"Komik olan nedir?" diye sordu.

"Çorapların." Parlak su mavisiydi. Üzerinde çilekler ve küçük hayvana benzeyen bir şey vardı. "Onlar kunduz mu?"

"Kirpi." Tek ayağım diğeriyle örttü. "Bunlar benim uğurlu çoraplarım, tamam mı? Babam benim için almıştı. Kirpileri severim."

"Pekâlâ."

"Çantada ne var?" diye sordu spor çantamı göstererek.

"Kırbaçlar. Zincirler. *Gimp* takımım*." Omuz silktim. "Parti eğlenceli bir hâl alırsa hazırlıklı olmak istiyorum."

Gözlerini kapatarak derin bir nefes verdi.

"Sakin ol. Sadece ayakkabılarım. Yedek kıyafetler."

"Neden yedek kıyafet alıyorsun ki?"

"Annem bana hazırlıklı olmayı öğretti." Yanından geçtim ve çantamı koridora bırakarak banyoya girdim. "Seninki yapmadı mı?"

Arkamda durmuş, lavabonun üzerindeki aynada yansımamı kontrol etmemi izliyordu. "Yalnızca hayatımın her günü. İlkokulda dolabında her zaman yedek yağmurluk, şemsiye, şapka, eldiven ve atkı bulunduran tek çocuk bendim."

"Sanırım bir defasında senin dolabından şemsiye çalmıştım."

"Evet, çalmıştın. Üstünde kirpiler vardı, çok sevimliydi. Bayrak direğine fırlamıştın. Yamulmuştu."

---

* Deriyi ya da kauçuğu andıran malzemelerden yapılan, vücudun tamamına oturarak başı örten bir tür giysidir. -ç.n.

"Üzgünüm. Sana yeni bir tane alırım." Elimi kirli sakallarımda gezdirdim. "Bugün tıraş olmadım. Dün de."

"Bunu düşünmek için çok geç."

Saçımla biraz oynadığım sırada Ellie'yi aynada sırıtırken gördüm. "Ne?"

"Saçların konusunda çok kibirlisin."

"Değilim." Kesinlikle öyleydim. Eğer Ellie orada durmasaydı fön makinemi çıkartıp saçlarıma biraz daha canlılık kazandırırdım.

"Öylesin. Eminim benden daha fazla saç ürünün vardır." Banyo dolabına başıyla işaret etti. "Aç şunu."

"Hayır."

Beni kenara itip kapaklardan birini açtıktan sonra kahkaha atmaya başladı. "Aman Tanrım! Winnie ile ikimizin *toplamından* daha fazla saç ürünün var! *Köpük* mü o?"

"Yeter." Onu belinden yakalayıp banyonun dışına sürükledim. "Gitmemiz gerek. Acelen vardı, unuttun mu? Git botlarını giy."

Ancak onu hemen bırakmadım. Daha büyük ve güçlüydüm. Bunu göstererek ona biraz üstünlük taslamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. *Ayrıca yalan söylemeyeceğim*, saçları harika kokuyordu. Tıpkı yaz mevsimindeki sahiller gibiydi. Neredeyse ona hangi şampuanı kullandığını soracaktım.

Kollarımdan çekiştirdi. "Bırak beni, seni şemsiye kıran kabadayı."

Gerektiğinden birkaç saniye fazla tuttuktan sonra onu bıraktım. Banyoya dönüp kapıyı kapattım. Tuvaleti kullanıp ardından ellerimi yıkadım. Fön makinesini açarsam duyacağını düşünerek parmaklarımla saçımı karıştırmakla yetindim. Hızlıca parfüm sıkıp birkaç saç ürünümü çantama attım. Onları kot

pantolonumla kazağımın altına saklayarak fermuarını tekrar çektim.

Kapıyı açtığımda tam karşımda duruyordu. Yüzünde bir sırıtış vardı. "Köpüğü koydun mu? Kar fırtınası saçını dümdüz edebilir."

"Git," diye bağırarak çantamla onu hafifçe dürttüm. "Geç kalacağız."

Onun peşinden dışarı çıkıp kapıyı kilitledim ve arabamın bagajını açtım. Hava sıcaklığı hızla düşüyordu. Ayrıca rüzgâr da hızlanmıştı. Abelard'dan ayrıldığımız sırada gökyüzünden hafifçe süzülen kar taneleri yanlara doğru savruluyordu. Çantamı arkaya attım. Birkaç dakika sonra tekrar ana yola çıkmıştık.

"Sanki romantik bir yolculuğa çıkmış gibiyiz," dedim kuzeye doğru ilerlerken.

"Hayır, değiliz. Bu bir iş etkinliği." Uzanıp omzumu dürttü. "Bu *benim* iş etkinliğim. Sen arka planda kalacaksın, unuttun mu?"

"Pantolonumu çıkarıp masanın üzerinde dans etmeyecek miyim?"

"Seni bir tirbuşonla öldürürüm. Sonra da saçlarını tabutunun içinde dümdüz ederim."

"Kahretsin. Yoluna çıkmayacağım."

"Teşekkür ederim." Birkaç dakika sonra burnunu çekti. "Bu da ne?"

"Ne, ne?"

"Bu koku." Bana doğru eğildi. Neredeyse yüzünü boynuma gömmüştü. "Parfüm mü sıktın?"

"Unutmuşum," diye yalan söyledim. Dudakları tenime bu kadar yakınken kalp atışlarımın hızlanmasından rahatsız olmuştum. "Sıkmış olabilirim."

Güldü. "Neden?"

"Bilmem. Güzel kokmayı seviyorum."

Bir kez daha içine çektikten sonra tekrar koltuğuna yaslandı. "Gerçekten güzel kokuyor."

Ona baktım. Nadiren görülen bu iltifat karşısında şaşırmıştım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Tekrar yola ve kaldırımda dönen kara odaklandım. Karanlıkta ellerimin onun bedeninde olduğunu düşünürken paltomun altında kendimi sıcacık hissediyordum.

4. BÖLÜM

Ellie

Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Koku duyum ezelden beri çok güçlüydü. Profesyonel hayatımda fazlasıyla işe yarasa da şu an bu özelliğimi tamamen kapatabilmeyi diliyordum.

Kokusu zihnimi dolduruyor, vücuduma hoş fakat endişelenmeme neden olacak şeyler yapıyordu... Tenimi ısıtıyor, karnımda kelebekler uçuşturuyor, kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Bana istemediğim şeyler düşündürüyordu. Nasıl öpüştüğü, çıplakken nasıl göründüğü ya da yatakta açgözlü mü, yoksa centilmen mi olduğu gibi merak etmemem gereken şeyleri merak etmeme neden oluyordu.

Gianni gibi ne kadar seksi olduğunu farkında olan, kadınların ilgisinden asla yoksun kalmamış bir adam muhtemelen bencil bir âşık olurdu, değil mi? Yoksa egosu bir kadının yatağından doruğa ulaşmamış hâlde ayrılmasından emin olmasını mı gerektirirdi? Her ne kadar kendini beğenmiş olsa da aletinin büyüklüğüyle ya da yatağının direğinde kaç çentik olduğuyla övündüğünü hiç duymamıştım. Çok fazla müstehcen şaka yapardı. Amansız bir flörtözdü ancak cinsel tecrübeleriyle övünmezdi.

Kendime engel olamadan kasıklarına baktım. Bacağının üzerinde duran eli dikkatimi dağıttı. Kalın bileği yün ceketinin kolunun içine gizlense de son birkaç ayda oraya neye benzediğini bilecek kadar kaçamak bakışlar atmıştım. Elinin arkasında belirgin damarlar vardı. Tırnaklarını kısa ve temiz tutardı. Parmakları uzundu. Ne çok ince ne de çok kalındı. Ellerine bir tür zariflik katıyordu. Bazen bıçak kullanırken, hamur yoğururken ya da tava savururken onlara gizliden gizliye hayranlık duyuyordum. Güçlü elleri vardı. Aynı zamanda hünerliydi. Zarifti. Sanatsaldı.

Aniden beynim izin almadan rota değiştirdi. Pantolonunun fermuarını açıp içine uzandığını, aletini çıkartarak bileğinin sanatsal kıvrımlarıyla yavaşça onu okşamaya başladığını, yumruğunun arasından kayan tenin sertleşip kalınlaştığını hayal ettim. Damarları ortaya çıkardı. Nefesi hızlanırdı. Belki hafifçe inlerdi. Sesi kısık ve derinden gelirdi.

Ancak inleyen *ben* olmuştum. Hem de *yüksek sesle.*

"İyi misin?"

"Ha?" Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Kalbim hızla çarpıyordu.

"İyi misin?" diye tekrarladı. "Garip bir ses çıkardın."

"Şarkı söylüyordum." Radyoya uzanıp sesi açtım. "İstediğin bir şarkı var mı?"

"Sen seçebilirsin."

"Hayır çünkü sevdiğim şeylerle dalga geçiyorsun."

"Sen kimsenin duymadığı garip, saçma sapan şeyleri seviyorsun da ondan."

"Bağımsız şarkıcı-söz yazarlarını desteklemeyi seviyorum, tamam mı? Her büyük grup ya da müzisyen ömürlerinin geri kalanını sadece kanlarını emip paralarını alacak dev bir plak şirketlerinin ellerine bırakarak geçirmek istemiyor."

"Bunu anlıyorum. Ben de yerel çiftlikleri bu sebeple destekliyorum zaten. Yine de müzik iyi olmak zorunda."

"İyi *zaten!* Sadece senin sevdiğin müzik kadar gürültülü ya da kaotik değil. Daha çok şarkı sözleri ve ruh hâliyle ilgili."

"Pekâlâ. Benimle tartışmak yerine neden telefonunu bağlayıp çalma listelerinden birini açmıyorsun? Eminim hem akustik gitar hem de melankoliyle dolu Karlı Kış Günü isimli bir çalma listen vardır."

Uzanıp omzuna yumruk attım.

"Benimle dalga geçmeyeceğini söylemiştin."

"Asla öyle bir şey demedim. Sadece *yalnız kız* müziklerini dinleyeceğimi söyledim. Yine de çalmak istemiyorsan biraz daha inlemeni dinlemekten mutluluk duyarım. Özellikle de bunu yaparken kasıklarıma bakmaya devam edeceksen."

"Kasıklarına bakmıyordum!" dedim bağırarak. Utancımdan göğsümde bir delik açılmıştı.

Kıkırdadı. "Özür dilerim. Yanılmış olmalıyım."

"Neden senin kasıklarına bakayım ki?"

"Sen söyle." Bana doğru baktı. Bakışı yalnız kalmış kadınlığıma küçük şimşekler gönderiyordu.

"Bakmıyordum. Yanılıyorsun." Çantamdan telefonumu alarak arabaya bağlarken oyalandım. Bu esnada kalbim küt küt atıyordu. *Lanet olsun bu sinirlerime!* Benimle uğraşıyor, tuhaf şeyler düşünmeme neden oluyorlardı.

Birkaç dakika sonra şu anki favori çalma listemi dinliyorduk. İsmi *Kış Havası*'ydı ama bunu ona söylemeyecektim. Arabayla ilerlerken kar hızlanmaya başladı. Işık da azalıyordu. Görüş mesafesi giderek kötüleşse de Gianni endişeli görünmüyordu. En azından bu yönde bir şey söylememişti. Ancak hız sınırını aşmıyordu.

Yolun geri kalanında pek konuşmadık. Bu benim için sorun değildi çünkü kasıklarına bakmam konusunda benimle tekrar dalga geçmesini istemiyordum. Aslında konuştuğumuz tek an navigasyona girebilmek için bana adresi sorduğu zamandı.

Saat beş civarında Malcolm ile Fiona Duff'ın, Harbor Springs'teki yazlığının önünde durduk. O sırada hava zifiri karanlıktı. Milyonlarca dolarlık evleri birkaç santim karla örtülmüştü.

"Güzel yer," dedi Gianni sokağa park ederken.

Gerginlikten midem bulanmaya başladığında elimi karnımın üzerine koydum.

"Hey. Gerilme." Dirseğimden tutup kolumu salladı. "Bu işi başaracaksın. Seni motive etmesi için birkaç *iyi* şarkı çalmamı ister misin?"

"Hayır. Sadece nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım var." Nefes alıp verdim. Kalp atışlarımın yavaşlamasını diliyordum. "Bugün bana ne olduğunu bilmiyorum. Normalde böyle gergin değilimdir. Bu benim işim ve bu konuda epey iyiyim."

"Evet, biliyorum." Eliyle bacağıma vurdu. "Hadi, prenses. Çeneni kaldır."

Ona uyarı dolu bir bakış attım. "Orada prenses şakası yok, tamam mı?"

"Hiç mi?"

"Hiç."

İç çekti. "İşin bütün eğlencesini kaçırıyorsun ama olsun. Hadi gidelim."

Yürüyüş yolunu kaplayan karın içinden geçince Gianni kapıyı çaldı. Bir iki dakika sonra kimse cevap vermeyince bakıştık. Gianni kapıya tekrar vurdu. Bir saniye sonra içeriden boğuk bir ses duyduk.

"Geliyorum!"

Ön kapı açıldı. Kocaman gri bir kapüşonlu, ekose etek ve

diz altı çorap giyen bir genç kız, sanki *Gossip Girl* maratonunu bölmüşüz gibi bize suratını asmış bakıyordu.

"Merhaba," dedim neşeli bir sesle. "Ben Abelard Bağları'ndan Ellie Fournier. Bu da..." Cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı çünkü kız aniden kan dondurucu bir çığlık attı.

"Aman Tanrım! Gianni Lupo!"

Gianni'ye bakıp zıpladı. Başının tepesindeki dağınık topuz çözülürken ona baktım. Ardından gözlerimi ona çevirdim. Bu kızı tanıyor muydu? Ancak o da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Hadley! Kapıyı açtın mı?"

Coşkulu gencin arkasında, siyah pantolonunun üzerine önlük ve kırmızı ipek bluz giymiş bir kadın belirdi. Fiona Duff olduğunu hemen anlamıştım çünkü son birkaç haftadır onu internette takıntılı bir şekilde takip etmiştim. En sevdiği şarapları, eşleştirme tercihlerini, hoşlandığı, ayrıca hoşlanmadığı şeyleri öğrenmiştim.

Fotoğraflarında olduğundan daha da göz korkutucuydu. Uzun ve inceydi. Çekici, keskin yüz hatları vardı. Koyu renk saçları düzgün şekilde küt kesilmişti.

"Hadley," diye azarladı. "Neden onları içeri davet etmedin?"

"Üzgünüm, anne ama baksana kim gelmiş!"

"Kızımın terbiyesizliği için özür dilerim," diyerek bizi içeri davet etti. "Ben Fiona Duff. Siz Abelard'dan gelmiş olmalısınız?"

"Evet," dedim içeri adım attığımızda. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Ellie Fournier. Bu da..."

"Bu Gianni Lupo, anne!" diye cıyakladı kızı bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "*Tabağımı Yala*'dan! Hani şu *ele avuca sığmaz* adam!"

Fiona'nın yüzü birden aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Tanıştığımıza memnun oldum." Gianni elini uzattığında ikisi de sıktı. Hadley'nin yanakları pembeleşmişti. Benimse midem altüst olmuştu.

"Gianni ,Abelard'ın yeni restoranı, Etolie'nin şefi," dedim. "Bu gece kapalı olduğumuz için benimle gelip yardım etmeyi teklif etti."

"Ne kadar hoş." Fiona, Gianni'ye genişçe gülümsedi. "Henüz Etolie'e gelemesek de hakkında çok iyi şeyler duydum. Bu arada *Tabağımı Yala*'yı izlemeye daha yeni başladım. Hadley bana aylardır bunu kaçırmamam gerektiğini söylüyordu. Direndiğim için üzgünüm. Artık ona bağımlı hâle geldim!"

"Öyle mi?" Şaşırmadan edemedim. Fiona taze bir bagetle *rokfor** tercih eden birine benziyordu. *Tabağımı Yala* da tuzlu kraker üzerine krem peynir sürülmüş gibiydi. Gerçi ben tuzlu krakerle krem peynire bayılıyordum.

"Tabii ki." Kahkaha attı. "*Tabağımı Yala* hem güzel hem de çok eğlenceli! Mutfak ve popüler kültürün kesişim noktasına benziyor. Bence bu sektördeki çoğu insan yemeklle şarabı fazla ciddiye alıyor. Üstelik şefler, yeni nesil ünlülerin arasında en gözde olanları." Omuzlarını hafifçe silkti.

Gianni daha önce kullandığını hiç duymadığım utangaç bir ses tonuyla, "Kendime ünlü demezdim," dedi. "Sadece bir şefim. Bu gece de sadece Ellie'ye yardım etmek için buradayım."

"Keşke bu akşam müsait olduğunu bilseydim." Fiona üzülmüş gibiydi. "Bütün yiyecekleri kendim hazırladım fakat yemekleri yapman için hiç tereddüt etmeden seninle anlaşırdım."

"Bu gece için bir şeyler hazırladım ancak..."

"Öyle mi?" Fiona ellerini kavuşturdu. "Ciddi misin?"

"Abartılı bir şey değil. Yalnızca *sake* tereyağı sosunda, karidesli ve *frenk* soğanlı mantı. Belki aperatif olarak değerlendirilebilir. Sakın bunu yapmak zorundaymış gibi hisset..."

* Güney Fransa'da üretilen içi küflü bir peynir çeşididir. -ç.n.

"Memnuniyetle," dedi Fiona gülümseyerek.

Hadley aceleyle, "Anne yemeğe katılabilir miyim?" diye sordu.

Annesi ellerini kalçalarına koyup ona döndü. "Daha önce pazartesi akşamları verdiğim sıkıcı akşam yemeği partilerinden birine daha katılmaktansa çamur yemeyi tercih edeceğini söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim." Hadley, Gianni'ye bir bakış atıp kıkırdadı.

Fiona gözlerini devirip kızının giysilerini işaret etti. "Peki ama benim yemek masama bu şekilde gelemezsin. O yüzden eğer yemeğe katılmak istiyorsan gidip kendine çekidüzen ver. Babanın uçağı rötar yaptığı için bu akşam bize katılamayacak. Onun yerinde otursun."

"Tamam." Gianni'ye son bir kez hayran hayran baktıktan sonra Hadley koşarak merdivenleri çıktı.

Fiona iç çekip kızının gidişini izledi. "İki yaş sendromunun en kötüsü olduğunu sanıyordum. Ancak on yedi yaş, on kat daha kötüymüş. Beni çıldırtıyor."

Kibarca gülümsedim. "Sanırım ben de on yedi yaşındayken annemi çıldırtıyordum."

"Gerçi heyecanlanmasına kızmamak gerek." Fiona sanki ben orada değilmişim gibi Gianni'ye gülümsedi. "Misafirlerim de çok sevinecek. Henüz gelmediler. Yine de gelin, size mutfağın yerini göstereyim."

"İçeri taşımamız gereken bazı şeyler var," dedim sanki buraya davetsiz gelen Gianni değil de benmişim gibi hissediyordum. "Şarap ve kadeh kutuları. Nereye koymamızı istersiniz?"

Fiona orada olduğumu unutmuşçasına bana döndü. "Ah! Mutfağa koyabilirsiniz sanırım."

"Kullanabileceğimiz arka kapınız var mı? Yeri ıslatmak istemem." Parıldayan koyu ahşaba baktım. "Çok güzeller. Evinizin tamamı çok güzel."

"Teşekkürler," dedi Fiona. "Arka kapımız var. Arabayı giriş yolundan sokup arkadan dolaşabilir misiniz?"

"Tabii ki." Gianni arkamıza baktı. "Küreğiniz varsa yoldaki ve merdivenlerdeki karları da küreyebilirim. Misafirlerinizin kaymasını istemem."

Fiona kıkırdayıp Gianni'nin yanağını okşamak için uzandı. "Ne kadar tatlısın. Bunu yapmana hiç gerek yok."

"Benim için sorun değil."

"Malcolm burada olmadığına göre sanırım teklifini kabul edebilirim. Normalde o soğuğun içine gönderdiğim kişi kendisi olur."

"Gerçekten sorun değil," dedi Gianni tekrar.

Fiona ışıldayan gözleriyle Gianni'ye baktı. "Harikasın."

Derin bir nefes alıp ona kadar saydım.

On beş dakika sonra Gianni kar küremek için dışarı çıktı. Ben de Duffların on kişilik hazırlanmış dikdörtgen masasına şampanya kadehlerini yerleştiriyordum. Çok güzel, etkileyici bir yemek odasıydı. Yüksek bir tavanı, koyu gri duvarları, kocaman avizesi, lacivert kadife sandalyeleri vardı. Kar botlarımı çıkarıp topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Topukları masanın altındaki kabarık İran halısının içine gömülüyordu.

Bir duvar boylu boyunca pencereydi. Oradan hızla ve yoğun şekilde yağan karı görebiliyordum. Aynı zamanda Gianni karları kürerken çıkan plastiğin betona sürtüşünün sesini de duyabiliyordum. Bu ses sinirlerimin gerilmesine neden oluyordu. Fiona ile Hadley Duff'ın tamamen büyülendiği her hâllerinden belliydi. Buna sinirlendiğim için kendimi kötü hissetsem de öfkeliydim. Gianni hiç denemediği hâlde benim ışığımı çalıyordu!

İlk yemek için her şeyi hazırladıktan sonra -bunlar da Gianni'nin mantılarıyla Fiona'nın yaptığı sıcak turplu istiridye çorbası olacaktı- bir evyesi olan eski moda uşak kilerinden mutfağa döndüm. Fiona oradaydı. Dökme demir servis tepsisinin üzerine yerleştirilmiş küçük, beyaz kâselere çorbasını koyuyordu.

Elbette burası da epey güzel bir alandı. Yemek odasının aksine parlak renkler ve parlak dokularla dekore edilmişti. Kül rengi dolaplar, gümüşle kaplanmış beyaz mermer tezgâhlar, aynalı fayanslar, ışıl ışıl parlayan krom çatal bıçak takımı... Aynı zamanda da nefis kokuyordu. Ana yemek olan kızarmış dana bonfileyle taze kekiğin kokusu etrafa yayılmıştı.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

"Bunları fırına koyabilirsen harika olur. Misafirler birazdan gelir. Hazırlanmam için yukarıda birkaç dakikaya ihtiyacım var. Hadley'nin burada olup bana yardım etmesi gerekiyordu. Muhtemelen şu anda odasını darmadağın etmiştir. İkinci el eşya satan dükkânlardaki paçavra yığınlarının arasından bulunmuş gibi görünmeyen bir şeyler arıyordur."

"Tabii," dedim gömleğimin manşetlerini açıp kollarını yukarı kıvırırken.

"Normalde Malcolm misafirleri karşılayıp içecekleri hazırlar. Ancak şapşal adam ona dediğim gibi eve dün dönmediğinden her şeyi tek başıma halletmek zorundayım. Yemekler, karşılama ve servisi yapmak bana kaldı." Başını iki yana salladı. "Denver'dan bugün ayrılmayı düşünürken aklından neler geçiyordu bilmiyorum."

"Gianni ve ben servisi yapmaktan mutluluk duyarız."

"Gerçekten mi?" Rahatlamayla gülümsedi. "Bu şekilde akşamım daha keyifli geçer."

"Kesinlikle. Bütün akşam boyunca ayakta kalmak istemezsiniz. Gianni ile ben her şeyi halledebiliriz. Birlikte ekip olarak çalışmaya alışkınız."

Önlüğünü çözerken, "Gianni burada olduğu için çok mutluyum," dedi neşeyle. "Genelde bu tür etkinliklerde sadece yemek ve şarap hakkında konuşuruz. Sohbetimiz de bir noktada sıkıcı bir hâl alır. Ama bu gece konuşacak daha eğlenceli şeylerimiz olacak! Bence televizyonda göründüğünden daha yakışıklı. Sence de öyle değil mi?"

Yüzümdeki gülümseme donup kalmıştı, umutlarım da gitgide eriyordu. "Elbette."

"Bir şeyler getirmesi çok tatlı. Mantılarının tadına bakmak için sabırsızlanıyorum." Gülümsedikten sonra müstehcen bir şekilde fısıldadı. "En az onun kadar lezzetli olduklarına eminim."

Bunu görmezden geldim. "Mantı dışında menüde herhangi bir değişiklik var mı?"

Başını salladı. "Hayır. Tıpkı sana e-postayla gönderdiğim gibi. Çorbayla mantıdan sonra pancar salatası gelecek. Ardından bonfile ve sebzeler. Peşinden de peynir. Servis edeceğim peynirlerin listesini aldın mı?"

"Evet. Getirdiğim şarabın gerçekten iyi eşlikçi olacağını..."

Gianni arka kapıdan girip botlarındaki karı temizlerken Fiona, "İşte buradasın!" diye cıyakladı. "Çok üşüdün mü?"

"Hayır." Paltosundaki karları silkeledi. "O kadar kötü değildi."

"Ben de tam Kelly'ye bu gece geldiğin için ne kadar heyecanlı olduğumu söylüyordum." Fiona Gianni'ye göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi.

Gianni onu, "Ellie," diyerek düzeltti.

Fiona bir saniyeliğine şaşkın şaşkın baktıktan sonra gülümseyip bana döndü. "Ellie. Özür dilerim."

"Sorun değil," dedim dişlerimi sıkarak.

"Hazırlanmayı bitirmek için müsaade isteyeceğim. Neye ihtiyacınız varsa kullanın. Kapıya biri gelirse de lütfen içeri alıp oturma odasına yönlendirin."

"Elbette," dedim. "Onlara birer aperatif de ikram ederim. Ben..."

"Teşekkür ederim. Birazdan görüşürüz!" deyip ardından Gianni'ye son kez gülümseyerek mutfaktan çıktı.

Yalnız kaldığımızda Gianni bana baktı. "Kulaklarından duman mı çıkıyor?"

"Evet," dedim. "Seninle ilgili olmadıkça onun yanında cümlemi bitiremiyorum bile."

"Endişelenme." Paltosunu benimkinin yanına asıp botlarını çıkardı. Spor ayakkabılarını bulmak için çantasını karıştırdı. "Bu gece aklını başından alacaksın."

Üzerinde çorba kâseleri olan tepsiyi fırına sürerken, "Sanırım senin onun aklını başmdan almanı tercih ederdi," diye mırıldandım. "Bu arada ona akşam servisi bizim yapacağımızı söyledim."

"Bana uyar." Gianni ayakkabılarının bağcıklarını bağladı. Gömleğinin manşetlerini de kıvırarak mutfağa geldi. "*Sake* yağını hazırlamak için sos tavasına ihtiyacım var. Bir tane bulabilir misin?"

Bileklerinin görüntüsü bir anlığına dikkatimi dağıttığı için sorusuna cevap veremedim. Sol kolunda büyük, yuvarlak kadranlı ve siyah kayışlı bir saat takılıydı.

"Ell?" Parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Beni duyuyor musun?"

"Kusura bakma, tabii." Gianni soğutucu çantasını açarken ben de bir tava buldum. O sosla uğraştığı sırada mantıları tepsiye koyup ısınan fırına attım. Tam Gianni'nin getirdiği servis tabağını çıkarırken kapı çaldı.

"Sen kapıya bak," derken elimden tabağı aldı. "Burayı ben hallederim."

"Peki." Aceleyle kapıya gidip açtım. Kuvvetli bir rüzgâr evin içine kar savurduğunda ön verandadaki iki çift benimle aynı anda gülümsedi.

"Lütfen içeri girin," dedim kenara çekilerek. "Fiona birazdan aşağıda olur. Ben Ellie Fournier, Abelard'dan."

Atkılarını ve eldivenlerini çıkarttılar. Paltosunun düğmelerini açtığı sırada erkeklerden biri, "Fiona, harika görünüyorsun diyecektim," diye şaka yaptı.

Kibarca gülümsedim. Etrafıma bakınırken arkamdaki dolabı fark ettim. "Paltolarınızı alabilir miyim?"

Kocası uzun kürk mantosunu çıkarmasına yardım ederken, "Sen, Lucas ve Mia Fournier'in kızı olmalısın," dedi hanımlardan biri. Fiona'dan biraz daha yaşlı görünüyordu. Ailemle aynı yaşlarda olabilirdi.

"Evet."

Kadın gülümsedi. "Tıpkı annene benziyorsun. Ailene Kriegsler'den selam söyle. Harbor Springs'de bir restoranımız var. Henüz Etolie'e gitmedik ama gelecek aya rezervasyon yaptırdık. Sabırsızlanıyoruz."

"Aslında şef bu gece benimle burada," dedim kürk mantoyu alıp dolaba asarken.

Kocasının üstünden çıkarmasına yardım ettiği, çalmak istediğim türde kahverengi palto giymiş olan kadın, "Gianni Lupo mu?" dedi. "Hani şu *ele avuca sığmayan*?"

Dişlerimi sıktım. "Evet."

İki kadın birbirlerine heyecanla baktı. "Yemekleri o mu yaptı?"

"Hayır, pek sayılmaz. O bir aperatif yapıp getirdi. Tüm yemeği Fiona hazırladı."

Kahverengi paltoyu astım. "Aslında burada olmasının tek nedeni bu havada yalnız gelmemi istememesiydi. Onu bana yardım etmesi için onu kandırdım."

"Fiona kendinden geçti, değil mi?" diye sordu Bayan Krieg gülerek. "Eskiden o aptal *reality* yemek programlarını izlediğim için benimle dalga geçerdi. Sonra *Tabağımı Yala*'yı izlemeye başladı. Gianni'ye bayılıyor."

"Ah, evet. Heyecanlandı." Erkeklerin paltolarını astım. "Sizi oturma odasına almamı istedi."

"Biz yolu biliyoruz, tatlım." Kahverengi paltolu kadın omzumu sıvazladı. "Bizim için telaşlanmana gerek yok. Sürekli buraya geliyoruz zaten."

"İçecek bir şey ikram edebilir miyim? Yanımda Abelard'ın, Cloverleigh Çiftliklerinden yerel olarak temin ettiği meyvelerle yeni yapmaya başladığı baharatlı, kiraz likörüm var. Tek başına, buz üzerinde ya da *spritz** şeklinde fazlasıyla lezzetlidir."

Herkes buzun üzerinde denemek istediğini söylediğinde bu beni heyecanlandırdı. Ancak ilk iki çift oturma odasına girer girmez kapı tekrar çaldı. Üç kişiyi daha karşıladım. Eşcinsel bir çift ve bir kadındı. Üçü birlikte Charlevoix'dan gelmişti.

Kendimi tanıttım. Çiftin geçmişte Abelard'da kaldığını, şaraplarını da çok sevdiğini öğrendim. Kadın şarapları hiç tatmadığını ama hakkında harika şeyler duyduğunu, tadım için çok heyecanlı olduğundan bahsetti. Moralim daha da yükselmişti. Ben paltolarını asarken onlar da ufak seyahat çantalarını büyük merdivenin dibine bıraktılar.

Şık papyonlu adam, "Vay canına. Yolculuk tam bir ölüm kalım mücadelesiydi," dedi. "Fiona'nın gece için burada kalmamız konusunda ısrar etmesine seviniyorum."

"Ben de," dedi kalın bir gözlük takan diğer adam. "Yollar şimdiden berbat durumda." Bana acıyan gözlerle baktı. "Bu gece Abelard'a geri mi döneceksin?"

---

* Alkol içeren bir kokteyldir. -ç.n.

"Evet ama sorun yok. Yanımda biri var, yani yolda yalnız olmayacağım," dedim. Onların da *Tabağımı Yala* hayranı olma ihtimaline karşı Gianni'nin adını bilerek vermemiştim. "Size bir aperatif ikram etmemi ister misiniz?"

Hepsi onayladığında aceleyle mutfağa döndüm. O sırada Gianni *sake*'li tereyağını hazırlıyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Güzel. Harika." Soğuması için yerleştirdiğim buzdolabından kirazlı likörü aldım. Mermer ada mutfağın üzerine yedi tane bardak dizip içlerine buz koyduktan sonra içkiyi doldurdum.

Fırından mantıları alan Gianni bir tanesini sosa batırıp üzerine biraz da ev yapımı *ponzu* serpti ve bir ısırık aldı. "Lanet olsun," dedi yavaşça. "Buraya gelip birinin tadına bak."

"Şu anda gelemem. Eminim güzeldirler." Kilere girip cam dolaptan gümüş bir tepsi aldım. Fiona'nın içkileri servis etmek için bunu kullanmamı sorun etmeyeceğini umuyordum. Mutfağa döndüğümde bardakları içine yerleştirip tepsiyi elime aldım.

"Bir dakika bekle. Şunun tadına bak." Gianni elinde mantının diğer yarısıyla bana doğru geldi. Ben itiraz etmek için ağzımı açtığımda da onu ağzıma tıkıştırdı. Tabii ki başparmağını da sokmuştu. Ben kendimi durduramadan dudaklarım parmağının etrafına kapandı. Parmağı ağzımdayken bir saniye duraksadı ve gözleri benimkilere kilitlendikten sonra yavaşça çekti. Dilim parmağının ucuna değmişti.

Tıpkı arabadaki gibi bir elektrik akımı beni çarptı.

"Parmağımı yemene gerek yoktu."

Bana yedirdiği parçayı çiğneyip yutarken soğukkanlı davranmaya çalışıyordum. "O zaman parmağını ağzıma sokmamalısın."

"Eee? Ne düşünüyorsun?"

"Lezzetli. Bunu zaten biliyorsun."

Bana en ukala sırıtışını sundu. "Peki ya mantı nasıl?"

"Bu tepsideki bütün içkileri sana fırlatmadan önce önümden çekil."

Gülerek kenara kaydı. "Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır. Ben sana dışarı çıkabileceğini söyleyene kadar burada kal."

Titreyen bacaklarımla oturma odasına geri döndüm. *Bu akşam benim neyim vardı böyle?* Önce arabada o aptal fanteziyi yaşamış, onun kasıklarına bakıp inlerken yakalanmıştım. Sonra da mutfakta onun *başparmağını emmiştim*!

Daha da kötüsü, bir yıldır başıma gelen en erotik şey bu olabilirdi.

İçkileri servis ederken, kapıyı bir kez daha açıp bir palto daha astığım sırada ellerimi sabit tutarak gülümsemeyi başarmıştım. Arkamı döndüğümde Fiona'nın yeni bir kıyafetle merdivenlerden indiğini gördüm. Pantolonuyla gömleğini, bir kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabılarla değiştirmişti. Bu kıyafet, pazartesi akşamı evde verilen bir akşam yemeği daveti için biraz fazla görünüyordu. Ayrıca misafirlerinin giydiklerine göre daha şıktı. Belki de her zaman böyle giyiniyordu. Hemen arkasında Hadley vardı. Kapüşonlusunu, eteğiyle çoraplarını çıkartmıştı. Onlar yerine siyah bir bluz, yüksek bel pantolon, beyaz spor ayakkabılar giymişti. Koyu sarı saçları, uzun ve dalgalıydı. Göz makyajı benim yapacaklarımdan daha profesyonel görünüyordu.

Fiona misafirlerini görmek için oturma odasına gitti fakat Hadley direkt mutfağa yöneldi. Oraya vardığımda tezgâhta oturmuş, çenesini eline dayamıştı. Gianni'nin mantıları tabağa dizmesini izliyordu. Gözlerinden devasa kalpler fırladığını hayal etmek hiç zor değildi.

"Sen inanılmaz, *öylesine inanılmazsın ki*," diye haykırdı. "Ayrıca takipçi kitlen çok büyük. Anneme aylardır seni *Tastemaker*'ın kapağına koyması gerektiğini söylüyorum."

İçimi çektim.

Bu gece çok uzun sürecekti.

Tam o sırada Gianni bana bakıp gülümsedi. Her zamanki kibirli sırıtışına benzemiyordu. Ağzının kıvrımı bir şekilde daha nazik, daha özeldi. Sanki aklımı okuyabiliyordu. Üstelik benim tarafımdaymış gibi duruyordu.

Göğsümde bir şey titredi ve bir sıcaklık dalgası vücudumda yayılarak merkezimde toplandı. Gözlerimi hızla başka tarafa çevirip aceleyle bir içki daha doldurdum.

Kendime, *Gianni sadece bir şef değil. Aynı zamanda bir aktör*, diye hatırlattım. *Gerçek hayatta popüler olmasıyla aynı nedenden ötürü programda da popüler oldu. Ortama şöyle bir bakıp insanın kendisini gerçekten önemli, dikkatinin tamamen onun üzerine verildiğini hissetmesi için tam olarak ne söylemesi gerektiğini bilir.*

Ancak bunların hiçbiri gerçek değildi.

Lisede aynı oyunu farklı farklı kızlarla oynadığını görmüştüm. Her biri, diğerinin ardından gelip onun istediği kız olmak için ölüp biterlerdi. Gianni ilgisini kaybedip kendine yoluna gittiği zaman da kalpleri kırılmış hâlde kalırlardı. Kimseyle uzun süre birlikte olmazdı.

Zalim değildi ancak tek umursadığı eğlenceydi.

Onun hakkında her ne kadar mahrem düşüncelere sahip olsam da o gözlere, o gülümsemeye ve iyi vakit geçirme vaadine kanan kızlardan biri olmayacağıma dair kendime o zamanlar yemin etmiştim.

Bu yeminimi devam ettirmeye kararlıydım.

5. BÖLÜM

Gianni

Geride kalıp Ellie'nin parlamasına izin vermek için elimden geleni yapsam da bu çok zordu.

Sanki görünmezlik pelerini giymiş gibiydi.

Ne zaman servis ettiği şarap hakkında konuşmaya başlasa birisi sözünü kesip bana *Tabağımı Yala* hakkında bir şeyler soruyordu.

Sohbeti her Abelard'a çevirmeye çalıştığımda biri Etolie'deki yemeklerin harikalığı hakkında okuduğu bir yorumdan söz ediyordu.

Biri Ellie'nin yemeklerle eşleştirdiği şaraplardan birine iltifat ettiğinde Hadley sürekli, "Şarap muhabbeti yeter artık! Ben New Orleanslı şef cidden o kadar kaba mı, yoksa Dallaslı şef kafana gerçekten tencere fırlattı mı bunu merak ediyorum."

Sırıttım. "Hayır, o olayların hepsi sahteydi. Ama Ellie bir keresinde yüzüme sekiz tane turta fırlatmıştı."

Hadley şimdi Ellie'ye ilgiyle bakıyordu. "Neden yaptın bunu?"

"Ah, uzun hikâye." Kesinlikle anlatmak istemediği bir hikâyeydi.

Ninova

"Duymak istiyorum," diyerek diretti. "Kaç yaşındaydınız?"

Ellie, "On yedi," diye cevapladı.

Hadley'nin gözleri parladı. "Ben de on yedi yaşındayım!"

Gözleri Ellie ile benim aramda gezinirken, "Uzun süredir tanışıyorsunuz, öyle mi?" dedi Fiona.

"Tüm hayatımız boyunca," diye onayladım.

"Bekle. Çift falan mıydınız?" Hadley gözlerini kısarak Ellie'ye baktı.

Vurgulu bir şekilde, "Hayır," dedi Ellie.

"Birlikte büyüdük," diye açıkladım. "Annelerimiz yakın arkadaş. Ancak Ellie'ye çok kötü davrandığımı kabul etmem gerek."

Hadley, "O yüzden mi yüzüne turta fırlattı?" diye sordu.

Ellie ile birbirimize baktık. "Bunu ona sorman gerek."

Masadaki diğer kadınlardan biri gülerek, "Ben sorarım," dedi. "Neden yüzüne o kadar çok turta fırlattın?"

Ellie boğazını temizledi. "Ona turtaları fırlattım çünkü beni defalarca kez suya attığı için kızgındım."

"Suya mı attı?" Bu hikâye papyonlu adamın ilgisini çekmiş gibiydi. "Tamam, şimdi olayın geri kalanını duymak *zorundayız.*"

Ellie isteksiz bir şekilde Kiraz Festivali'ndeki suya düşürme tankıyla turta fırlatma hikâyesini anlattı. Gece boyunca konuşmasına fırsat verilen en uzun an buydu. Bitirdiğinde herkes kahkaha atıyordu. İlk başta konuyu açtığıma sevinmiştim ama sonra Ellie'nin yüzüne bakınca bana ne kadar kızgın olduğunu gördüm.

Ellie'den olayı anlatmasını isteyen kadın gözyaşlarını silerek, "Ah, bu inanılmazdı," dedi. "Seni o tacın ve kuşağın içinde sırılsıklam, sinirden delirmiş hâlde hayal edebiliyorum."

"Neyse ki durumu düzeltmişsiniz." Gözlüklü adam Ellie'ye gülümseyip kadehini şerefe der gibi tokuşturdu. "Bu arada *Riesling* harika olsa da sanırım bu geceki favori şarabım *pét-nat* oldu."

Ellie'nin parıltısının bir kısmı yeniden canlandı. "Teşekkür ederim. Benim de favorilerimden biridir. Doğal şaraplara gerçekten ilgi duyuyorum. Geçen yıl babamı ve baş şarap üreticimizi *pét-nat* denemeye ikna ettim."

"Peki *pét-nat* ile diğer köpüklü şarap türleri arasındaki fark nedir?" diye sordu eşi. Sonra suçlulukla gülümsedi. "Cahilce sorum için özür dilerim."

Ellie duruşunu daha da dikleştirdi. Yüzündeki gülümseme gerçekti. "Kesinlikle cahilce bir soru değil. *Pét-nat,* köpüklü şarap yapımının orijinal yöntemi olan *pétillant naturel*'in kısaltmasıdır. Süreç, bitmemiş şarabın şişelenip kapatılmasını ve şişede mayalanmasına izin verilmesinden oluşuyor. Biraz öngörülemez ama gerçekten eğlenceli. Ferahlatıcı, karmaşık olmayan bir şarap. Bizimkini Melody adında, biyolojik olarak yetiştirilen; böcek ilaçları, herbisit ya da diğer kimyasallar kullanılmadan..."

Hadley sıkıntıyla nefes verdi. "Şarap konusunu kapatalım artık? Anne bence Gianni'yi *Tastemaker*'ın kapağı yapmalısın. Siz ne dersiniz?"

Masadaki herkes heyecanla konuşmaya başladı. Ellie'nin heyecanı aniden sönüp gitmişti.

"Yani... hep insanların eskisi kadar dergi okumadığından şikâyet ediyorsun," diye devam etti Hadley. "Neden kapağa satışları artıracak birini koymayasın?"

"Bu kadar yeter, Hadley." Fiona kızına sert bir bakış attı. "Neden gidip kahve makinesini kapatmıyorsun?"

"Ben de kapatabilirim," diye teklif ettim. Odayı terk etmek için fırsat çıkmasına memnun olmuştum. Ben burada olmazsam Ellie, Abelard ile işi hakkında daha fazla konuşabilirdi.

Ancak Ellie dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış, elinde üstünde boş kadehler olan bir tepsiyle mutfağa girdiğinde daha altmış saniye bile geçmemişti. "Seni istiyorlar. Benden kahve ve tatlıları servis etmem istendi."

Kalbim sıkıştı. "Siktir. Gerçekten mi?"

"Tabii ki, Gianni. Burada onları eğlendirecek *ünlü bir şef* varken kim benim şaraplar hakkında konuşmamı dinlemek ister?" Kirli kadehleri kutusuna yerleştirdi. "Git hadi. Toparlanıp gitmek istiyorum buradan."

"Özür dilerim, Ellie." Omzuna dokundum. "Böyle olacağını bilseydim gelmezdim."

Elime bakıp omuz silkti. "Ben şaşırmadım. Git şovunu yap da çıkalım artık. Bu yemek zaten planladığımdan daha uzun sürdü. Fırtına da gitgide kötüleşiyor. Burada sıkışıp kalmak istemiyorum."

"Ben de." Ona sırıttım. "O ergen kıza hiç güvenmiyorum."

Ellie yalandan bile olsa gülümsemedi.

***

Misafirler tatlılarını yiyip kahvelerini içerken Ellie ile ben sıkıca giyinip eşyaları arabaya yükledik. Kar diz boyuydu. Yağmaya da devam ediyordu. Rüzgâr kuzeyden esiyordu. Soğuktan burunlarımızın ucu kıpkırmızı olmuştu.

Arabayı ısınsın diye çalıştırsam da yola çıkmayı hiç istemiyordum. Görüş mesafesi ve yollar çok kötü olacaktı. Saat on buçuktu. Eve sabaha karşı ikiden önce varamayacağımızı

tahmin ediyordum. Ellie'nin Traverse City'deki evimde kalma konusunda ne düşüneceğini merak ettim çünkü Old Mission Peninsula'ya giden yol muhtemelen daha beter olacaktı. Ona kendi yatağımı verip koltukta yatabilirdim.

Yedek çarşaflarımın temiz olup olmadığını hatırlamaya çalışırken arabamın bagajını kapattım. Tekrar içeri girince botlarımı yere vurarak üzerindeki karları temizledim.

Omzuna astığı çantasıyla yanımdan geçerken, "Arabada bekleyeceğim," dedi Ellie. "Fiona'dan çeki alabilir misin? Az önce yazmaya gitti."

"Tabii. Sen iyi misin?"

"İyiyim." Kapıdan çıkıp nazikçe arkasından kapattı.

Bu kadar hayal kırıklığına uğramasından dolayı berbat hissediyordum. Onu birçok kez kızgın görmüştüm ama sık sık üzgün görmezdim. Ellie'ye nasıl iyi hissettirebileceğimi bilmeyi dilediğim sırada aniden bir şey fark ettim... Uzun süredir tanımama, her gün işte görüyor olmama rağmen Ellie'yi kişisel olarak *gerçekten hiç tanımıyordum.*

Neleri çok severdi? Onu ne mutlu ederdi? Beş, on, yirmi yıl sonraki kendini nerede görüyordu?

Dile getirmekten utandığı, gizli zevkleri var mıydı? Geceleri yatağında yalnızken ne düşünüyordu?

Aklım, sıklıkla olduğu gibi müstehcen düşüncelere kaydı.

Yatakta nasıldı? Ona nasıl dokunulmasını isterdi? Ne yapması gerektiğini bilen bir adamla birlikte olmuş muydu? Lisede çıktığı budalaları düşünecek olursam, bundan şüpheliydim. Tabii eğer üniversitede zevkleri büyük ölçüde değişmediyse. İşteyken bana gösterdiği tarafı sert ve aksiydi. Ancak içimden bir ses bu yüzünün altında hem sıcakkanlı hem de tatlı biri olduğunu söylüyordu.

En önemlisi de yolda buraya gelirken neden kasıklarıma bakıyordu? İnkâr edişi aklıma geldiğinde kendi kendime kıkırdadım çünkü ne yaptığı açıkça ortadaydı. Ben de zaman zaman onun vücudunun bazı kısımlarına bakmıyor değildim fakat en azından yakalanmayacak şekilde gizlice yapıyordum. Ayrıca çoğunlukla Ellie'nin vücudunu düşündüğümde yalnız, çıplak ve aletim elimde oluyordum.

Ellie ile ilgili sevdiğim bir fantezim vardı. Mutfak zemininde emekleyerek bana doğru geliyordu. Üzerinde Kiraz Prensesi tacından ve gülümsemesinden başka bir şey yoktu. Ona yapamayacağımızı söylüyordum. Bunun yaşanmaması gerektiği konusunda ısrar ediyordum. Daha fazla yaklaşırsa kendimi tutamayacağım konusunda onu uyarıyordum. Ancak Ellie benim centilmence uyarımı kabul etmiyordu. Bunca yıldır sadece benden nefret ediyormuş gibi davrandığını, artık kendini tutamadığını itiraf ediyordu. Bana sahip olmak zorundaydı, yoksa delireceğini söylüyordu.

Ayaklarıma ulaştığında başını kaldırıp bana bakıyordu. Gözleri alev alev yanıyordu. Dudaklarını yalıyor, şunları söylü...

"Gianni?"

Fiona Duff elinde ikiye katlanmış bir çekle karşımda duruyordu.

Az önce Ellie'nin kapattığı kapıya baktığımı ve onu düşünürken sertleştiğimi fark ettim. Neyse ki, kabanım kasıklarımı örtecek kadar uzundu.

"Teşekkür ederiz." Çeki Fiona'dan alıp kabanımın cebine koydum.

"Bu gece *geldiğin* için teşekkür ederim. Her şey çok güzeldi."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kapıya baktım. "Gitmeliyim. Yolculuk biraz zorlu geçecek."

"Tabii. Sizi planladığımızdan daha uzun tuttuğumuz için üzgünüm." Bana göz kırptı. "Geçen fazla zamanı telafi etmek için çeke biraz ekleme yaptım."

"Ellie minnettar olacaktır. Tekrar teşekkürler." Eldivenlerimi giyerken Hadley mutfağa girdi.

"İşte buradasınız! Ona sordun mu?"

"Tam sormak üzereydim," dedi Fiona bana yaklaşarak. "Gianni dergimiz *Tastemaker* da *30 Yaş Altı 30 Kişi* isimli bölüm için seninle tekrar iletişime geçebilir miyiz diye merak ediyordum. Sadece bir kişilik boşluğumuz kaldı. Orayı seninle doldurmak istiyorum. Ayrıca kızımın da seni dergi kapağımıza koymamız gerektiği konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. Tabii ki bu konuyu editörlerimle görüşmem gerekecek. Ancak röportajı kabul edersen kapağın reddedileceğini hiç sanmıyorum. Ne dersin?"

Hadley, "Evet de!" diye bağırdı.

30 Yaş Altı 30 Kişi dediğini duyduğum an kalbim tekledi. "Pek emin değilim."

Fiona, "Bu harika bir fırsat," diye nazikçe devam etti. "Her zaman en çok satan sayımız ve en popüler internet makalemiz olmuştur. Tonlarca tıklanma alır. Kabul ettiğini varsayarak... Listedeki herkesten daha fazla tanınıyorsun, bu yüzden seni kapağa koymak da çok mantıklı. Ancak senin için de epey faydalı olacağını düşünüyorum. Bugünlerde daha çok popüler kültüre hitap etmeye çalışıyoruz. Yine de endüstrinin içindekiler dergiyi okumaya devam ediyorlar. İsmin, markanı bir üst seviyeye taşıyacak birinin dikkatini çekebilir. Eminim Etolie'de sonsuza kadar kalmayı düşünmüyorsundur."

"Hayır," dedim dürüstçe.

"Peki bir sonraki adımın nedir? Bir *Michelin* Yıldızı* mı? *James Beard*** ödülü mü? Mutfak eşyaları koleksiyonu çıkarmak mı? *Tastemaker* dergisinin kapağında yer almak ve *30 Yaş Altı 30 Kişi* listesinin birinci sırasında olmak sana ciddi anlamda avantaj sağlayabilir."

"Anne, tüm bunlar çok sıkıcı. Onun *kendi televizyon programına* ihtiyacı var," dedi Hadley. "Bir de ürünlere. Sadece tencere tava da değil. Üstünde programdaki sloganı *Gianni Lupo: Ele Avuca Sığmaz* yazan eşofmanlar, tişörtler ve kapüşonlular!" Elini bacağında yazının yer alacağı yerde gezdirdi. "Bunların hepsini senin için tasarlayabilirim. Arkadaşım *TikTok*'ta ünlü oldu. Koleksiyonunu ben tasarladım. *TikTok* kullanıyor musun?"

"Şey... hayır."

"Of!" Hadley parmaklarını şaklattı. "Fırından tepsiyi çıkarırken ellerin yanmasın diye giydiğin şeyin adı neydi?"

"Fırın eldiveni?"

"Evet. Üstünde senin fotoğrafınla *ele avuca sığmaz* yazısı olan birkaç tane tasarlasak ne kadar harika olurdu? Hayranların çıldırırdı!"

Yüzümün tüm Amerika'nın mutfaklarındaki eldivenlerin üstünde olması fikrine kahkaha attım. Annem olsa bunun çok komik olduğunu düşünürdü.

Ellie düşünmezdi.

"Dinle, bunları düşünmek gerçekten çok eğlenceli ama..." Tekrar kapıya baktım. "*30 Yaş Altı 30 Kişi* listesi için Ellie ile konuşmayı düşündün mü? Abelard'da çok havalı şeyler yapıyor. Michigan şarapları da ün kazanmaya başladı."

---

* Fransız otomobil lastiği üreticisi *Michelin* tarafından otel mutfaklarına ve restoranlara verilen, yemek dünyasının en prestijli ödüllerinden biridir. -ç.n.

** ABD'deki şefleri, restoran sahiplerini, yemek yazarlarını, eleştirmenlerini ve gazetecilerini onurlandırmak için verilen bir ödüldür. -ç.n.

Hadley gözlerini devirdi. "Yine şarap. Kimsenin umurunda değil."

Fiona iç çekti. "Açık konuşacağım. Listede senin kadar dikkat çekecek başka bir isim yok. Senin olman bizim daha çok işimize yarar. *Tabağımı Yala*'yı henüz geçen haftalarda izlemeye başladım. Aksi takdirde sana çok daha önceden ulaşırdım. Bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum çünkü Ellie fazlasıyla bilgili görünüyor. Listede sektörden kadınlara yer vermeyi gerçekten çok istesek de bana ismi olan biri lazım. Ne dersin? Bu hafta seni tekrar arayayım mı? Röportaj ve fotoğraf çekimi için tarih belirleriz."

Hadley, "Evet de," diye diretti.

Bir anlığına bu fikri kafamda tarttım. Bir dergi kapağında olmak harika olurdu. Menajerim de bu fikre bayılırdı. Belki Fiona haklıydı. Popülerleşmem benimle anlaşma imzalamak isteyen çevrelerle pazarlık ederken daha yüksek fiyatlar istemem konusunda işe yarayabilirdi. Sadece parayla da sınırlı değildi. Şovun üstünde daha fazla kontrol sağlayabilir, rolümde daha fazla söz hakkı bulabilirdim. Belki tamamen farklı bir şov yapardım. *Hot Mess*'te bir dekordan biraz daha fazlası olurdum.

Ancak etrafta bir sürü Hadley'nin eşofmanlarında benim ismimle koşturduğunu düşünmek biraz tuhaftı.

Üstelik Fiona'nın teklifini kabul etmem Ellie'yi darmadağın ederdi.

Başımı iki yana salladım. "Bakın, teklifiniz için çok teşekkürler fakat..."

Fiona elini kaldırdı. "Henüz cevap verme. Birkaç gün düşün. Fırtınanın içine giderken seni pusuya düşürdüğümün farkındayım."

"Düşünmeme pek gerek..."

"Sayı haziran ayında çıkacak. O yüzden bahar gelene kadar çekim yapmak zorunda değiliz." Fiona yanımdan geçip kapıyı açtı. Soğuk hava dalgasıyla birlikte kar içeri girince Hadley titredi. "Dikkatli olun. Bu hafta arayacağım."

"Bekle!" Hadley bana koştu. "Sana sarılabilir miyim?"

Kollarını etrafıma doladığında neredeyse arkaya devriliyordum ama dengemi sağlamayı başardım ve eldivenli elimle sırtını beceriksizce sıvazladım.

"Bir de fotoğraf?" Arka cebine uzanıp telefonunu çıkarttıktan sonra ben neler olduğunu anlayamadan birkaç fotoğrafımızı çekti. "Teşekkürler!"

"Önemli değil." Benden başka bir şey istemesine fırsat vermeden kapıdan çıktım.

Kar ve fırtınanın içinde arabama doğru aceleyle ilerleyip hızla kapıyı açarak direksiyonun başına oturdum. Koltuklar sıcaktı, camlar buğulanmıştı. Ellie yolcu koltuğunun penceresinden bakıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bindiğimde dönüp bana bakmadı bile.

Eldivenlerimi arka koltuğa atıp cebimden Fiona'nın yazdığı çeki çıkardım. "İşte. Bize fazladan ödeme yaptı."

Ellie hiçbir şey söylemeden çeki benden alıp ayaklarının dibinde duran çantasına sıkıştırdı ve eski pozisyonuna döndü.

"Bana kızgın mısın?"

"Arabayı sür."

"Bu konuda konuşana kadar sürmeyeceğim."

"Konuşmak istemiyorum, Gianni. Söyleyecek hiçbir şey yok. Biz burada oturmaya devam ettiğimiz sürece fırtına daha da kötüleşecek."

"Önümü göremiyorum bile," derken buğuyu çözmesi için klimayı açtım. "Bana o kadar kızmışsın ki camlar buğulanmış."

"Kızgın olduğum *sen* değilsin."

"Öyle mi?" Penceremi araladım. Ellie de aynısını yaptı.

"Öyle. Sadece... Kızgınım."

"Emin misin?"

"Evet." Karın içeri uçmasıyla içerideki hava soğuyunca kollarını daha da sıkı bağladı. "Beni buraya getirerek iyilik yaptığının, babamın tek başıma gelmediğim için memnun olduğunun, herkesin yemekte sen varken sadece ben olsaydım eğleneceğinden daha çok eğlendiğini de farkındayım. O yüzden teşekkürler, konuyu burada kapatalım."

Bir anlığına sessiz kaldım. "Bence harika bir iş çıkardın. Yaptıklarınla ilgili daha fazla konuşma fırsatın olmadığı için üzgünüm."

"Sen televizyon programlarından hikâyeler anlatırken kim benim şaraplar hakkında konuşmamı dinlemek isterdi ki?" Hadley'yi taklit ederek ofladı. "*Çok sıkıcı.*"

"Bence sıkıcı değildin. Ayrıca şarapları da çok beğendiler. Bu iyi bir şey değil mi?"

En sonunda bana bakıp, "Arka planda kalman gerekiyordu!" diye patladı. "Bir kez olsun ben parlayacaktım, sen değil!"

"Denedim! Yemin ederim ki denedim, Ellie. Ancak konuyu sürekli bana getirip durdular."

"Sen de yorum yapmamayı tercih etmek yerine konuşmak zorundaydın, değil mi?"

Kendimi savunmak için ağzımı açsam da sonra geri kapattım. Beni suçladığı şeyi yapmamış mıydım? En iyi hikâyelerimi anlatmamış mıydım? En çok sevilen şakalarımı yapmamış mıydım? Kadınları büyüleyip erkeklerle iyi anlaşmamış mıydım? Topluluğun önündeyken hep bunları yapardım.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Haklısın. Üzgünüm, tamam mı? Bir kez başladım mı kendimi durduramıyorum. Onları eğlendirerek sana yardımcı olduğumu sandım."

"Unut gitsin. Sadece eve gidelim."

Bu gece söyleyeceğim hiçbir şeyin Ellie'nin keyfini yerine getirmeyeceğinin farkındaydım. Hatta ne kadar çok konuşursam o kadar fazla sinirlenecekti. Artık ona teklif edilmeyeceğini bildiğim için *30 Yaş Altı 30 Kişi* listesiyle ilgili onu umutlandırmak istemiyordum. Fiona'nın o teklifi *bana* yaptığını da kesinlikle söyleyemezdim. En azından bu gece.

İç çekerek pencereleri kapatıp yavaşça dönerek yola çıktım. Kar lastiklerin altında gıcırdadı. Garajın çıkışındaki yol görünmüyordu. Başka hiç araç yoktu.

"Mahalledeki karları küremeşler," dedim yola dönerken. "Acaba küreme araçları ana yolda mı?"

"Umalım ki öyle olsun."

Direksiyonu sıkmaktan eklemlerim bembeyaz olmuştu. Yirmi santim uzağı bile seçemiyordum. Ana yola ulaştığımızda araba lastiklerinin izini görebiliyordum ama başka bir arabaya ait far yoktu. Eğer araçlar buraya gelip küreme ya da tuzlama yaptıysa bile hepsi tekrar kar altında kalmıştı. "Siktir," dedim öne eğilip yolda kalabilmek için elimden geleni yaparak. "Bu tahmin ettiğimden de kötü."

"Aynen."

Kıyafetlerimin altında terlemeye başladım. Eğer yağış dinmezse, bu gece Traverse City'ye ulaşmamız mümkün değildi. Ancak henüz pes etmek istemiyordum. Radyoyu açtım.

"Belki daha da şiddetlenmez. Bakalım hava durumu ne diyor."

Fakat haberler korkunçtu. Hatta sürücülere yoldan ayrılıp bir yerde konaklamaları tavsiye ediliyordu.

"Kahretsin." Ellie de gergindi. Bacağını sallıyor, tırnaklarını yiyordu. "Sence dedikleri gibi mi yapmalıyız? Yoldan ayrılıp dinmesini mi beklemeliyiz?"

Gergin bir şekilde, "Nereye gidebileceğimizden emin değilim," dedim alnımdaki teri silerken. "Siktir, neredeyiz bunu bile bilmiyorum." Navigasyonun sinyali zayıftı. Tabelaları tamamen yakınlaşmadan göremiyordum. Üstelik yaklaşınca da pek iyi görebildiğim söylenemezdi. "Bu gece eve dönemeyebiliriz."

"Yoldan ayrılalım."

"Devam etmemi istemediğine emin misin?"

"Önünü görebiliyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır."

"O zaman ayrıl."

Bir sonraki çıkışı son anda gördüm. Aniden keskin bir dönüş yapınca araba savruldu. Ellie korkuyla çığlık atıp ön tarafa tutundu.

"Üzgünüm."

"Sorun değil. Sadece kenara çekebileceğimiz bir yer bul. Nerede olduğumuzu ve ne yapacağımızı düşünelim."

Arabayı yavaşça sürmeye devam ettim. Çenem gerginlikten kasılmıştı.

"Neon bir tabela görüyorum!" Ellie yolcu penceresinden ileriyi işaret etti. "Sanırım benzin istasyonu. İleride, sağda."

Sağa dönebileceğim yeri göremesem de Ellie'nin işaret ettiği tabelayı seçebilmiştim. Onu Kuzey Yıldızı misali takip ederken başka bir arabanın aniden çıkıp bize çarpmaması için dua ediyordum.

Ellie rahatlamış bir sesle, "İçeride ışıklar yanıyor," dedi. "Sanırım hâlâ açık."

İstasyonun park alanına girip arabayı durdurdum. "Gidip çevrede neler olduğunu soracağım."

Ellie, "Tamam," dedi. "Telefonum çekerse Winnie'yi arayıp muhtemelen sabaha kadar gidemeyeceğimizi haber vereceğim."

Arabadan inip aceleyle dükkâna gittim. Tezgâhın arkasındaki yaşlı adam televizyondan haberleri izliyordu. Ekranda kara saplanmış arabaları ve fırtınanın dinme belirtisi göstermeden şiddetini artırarak Dakota tarafından Great Lakes'e gelişi görülüyordu.

"Bu görüntüler nereden?" diye sordum.

"Minnesota." Adam gri sakalını kaşıdı. "Orada kar otuz sekiz santim olmuş bile. Üstelik yağmaya devam ediyor. Burası da öyle olacak."

"Buraya sadece yirmi beş santim kadar yağacağını sanıyordum."

Adam güldü. "O aptallar ne zaman bir şeyi doğru bildiler ki? Doğa Ana'nın ne yapacağını, o gerçekleştirene kadar bilemezsin. O bir kadın!"

Ekranda önümüzdeki birkaç gün içinde eyaletin bizim bulduğumuz tarafında, gölün de etkisiyle karın altmış santime kadar ulaşabileceğini gösteren ekrana bakarken ifadesizce başımı salladım. "Doğru."

"Bu havada yola çıkmadın, değil mi?"

"Çıktım."

Başını salladı. "Hâlâ şansın varken en iyisi bir yerde konakla ve birkaç eşya al. Burayı birazdan kapatacağım. Hemen şurada oturuyorum." Eliyle camdan dışarıyı işaret etti. "Ama yürümek bile gitgide zorlaşacak."

"Yakınlarda otel var mı?"

"Biraz ileride bir motel var. Gerçi yılın bu zamanlarında genelde kros kayakçılarıyla dolu olur." Omuz silkti. "Yine de denemeye değer."

"Tamam." Arabamın yanan farlarına baktım. "Birkaç dakika daha burada mısın?"

"Tabii. Bu arada adım Milton."

Kapıya ilerledim. "Teşekkürler, Milton. Hemen döneceğim."

Şiddetli rüzgârın karşısında kapıyı itip açmak biraz zordu. Direksiyonun başına geçtiğimde Ellie'ye baktım. "Winnie'yi aradın mı?"

"Mesaj bıraktım."

"Ne dedin?"

"Bu gece muhtemelen dönemeyeceğimizi, Desmond'dan saat on birdeki tadımıma benim yerime bakmasını rica etmesini söyledim."

"Yarın restoranı bile açamayabiliriz. Haberler kötü."

"Ne kadar kötü?"

"Buraya yaklaşan altmış santim kar kadar kötü."

"Kahretsin! Bu gece ne yapacağız?"

İç çektim. "İleride bir motel varmış ama benzinlikteki adam yılın bu döneminde genelde dolu olduğunu söyledi."

"Yine de gidip sorsak mı?"

"Başka seçeneğimiz yok. Bu havada araba süremem."

"Peki."

"Bence biraz yiyecek alışverişi yapmalıyız. Yaklaşan fırtınaya bakılırsa, yarın hiçbir yer açık olmayabilir. Burada ne kadar kalacağız kim bilir?"

Gözleri büyüdü. "*O kadar* kötü mü gerçekten?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Ayrıca açlıktan ölüyorum."

"Ben de öyle." Homurdanarak başını arkaya yasladı. "Tanrım, neden şu aptal akşam yemeğini iptal etmedim ki?"

Ağzımı açıp geri kapattım. *Sana demiştim* demenin bir anlamı yoktu. Zaten yeterince üzgündü.

"Neden bu kadar çok konuşmak zorundaydın ki? Etrafta dikilip beni nasıl elli kez suya attığını anlatarak onları eğlendirmeseydin şimdiye kadar evde olurduk."

Tamam, kibarlığı siktir et.

"Pardon ama sana bu fırtınada üç saat araba kullanmamanı söyleyen bendim."

On saniye boyunca sessizce söylense de itiraz edemedi.

Sesimdeki sertliği azaltarak, "Hadi," dedim. "Kavga etmek işimize yaramayacak. Gidip biraz atıştırmalık alalım. İkimiz de yorgun ve açız."

Aceleyle dükkâna girdiğimizde tezgâhın arkasındaki dostum Milton'a selam verdim. Birkaç cips, kurabiye, protein bar, diş fırçası ve diş macunu alıp tezgâha bıraktım. Ellie'yi protein barlarla granola dolu bir reyonda buldum. Sanki bütün gün bunu yapmaya vaktimiz varmış gibi her pakete dikkatlice bakıp bazılarını raftan alıyor, arkasındaki içerik listesini okuduktan sonra yerine koyuyordu.

Sabırsızca, "Ne arıyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. İki yıldır rafta durmayan bir şeyler?"

"Bir şeyler seç artık, olur mu? O motele gidip odaları var mı diye sormak istiyorum."

Bana baktı. "Ya yoksa?"

"Acele et."

Gözlerini kıstı. "Bana patronluk taslamayı kes. Bıktım senden."

"Kusura bakma fakat en az bir gece birbirimize mecburuz. Belki daha da uzun."

"Harika." En yakınındaki raftan ne olduklarına bile bakmadan birkaç tane protein bar aldı. "İşte. Mutlu musun?"

"Sana bir diş fırçası alayım mı?" diye sordum.

"Diş fırçam var ama yüzümü yıkayabileceğim bir şey gerekiyor."

"Gidip al."

Başka bir reyona geçti. Tezgâhta buluştuğumuzda aldıklarını; iki protein barı, bir *Ivory* marka katı sabunu ve koca bir paket *M&M*'i yerleştirirken bana bakmayı reddediyordu.

Milton ilgiyle bize baktı. "Evli misiniz?"

İkimiz de aynı anda, "Hayır," dedik.

Ellie'ye baktım. "Yalnızca birlikte çalışıyoruz."

Ellie de bana baktı. "Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile."

Milton güldü. "Hoşlanmadığın biriyle geçirmek için berbat bir gece."

"Tam da böyle bir gün yaşıyorum," dedi Ellie.

"Eh, umarım yakında şansın döner."

Abur cuburlarla dolu poşetleri aldım. "Motel yolun ilerisinde mi demiştin?"

Milton başını salladı. "Evet. *The Pineview* Motel. Büyük bir tabelası var. Normalde görmemeniz imkânsız derdim fakat bu gece alışılmışın dışında."

"Buluruz."

"Sahipleri Rose ve Bob Jenkins. İyi insanlardır. Sizinle ilgileneceklerdir."

"Teşekkürler, Milton."

Elini kaldırdı. "Dikkatli olun."

Ninova

6. BÖLÜM

Ellie

The Pineview Motel, önündeki büyük tabelasında odalardaki küçük mutfakları ve yüzme avuzuyla övünen klasik yol kenarı motellerinden biriydi.

Resepsiyonun olduğu kapıya yaklaşırken, "Sanırım birileri tabeladaki *H* harfini çalmış," dedi Gianni.

"Umarım öyledir." Rahatlamaya çalıştım. Buraya gelmeye çalıştığımız beş dakika boyunca Gianni iki eliyle sıkıca direksiyonu kavramıştı. Uyarı göstergeleri yanarken nefesimi tutuyordum.

Arabayı park etti. "İçeri gidiyorum."

"Ben de geleceğim."

"Neden?"

"Çünkü burada yalnız kalmak istemiyorum." Etrafıma bakındım. Karla kaplanmış çam ağaçlarından başka hiçbir şey yoktu. "Ormanın içindeyiz. Baltası olan biri arabaya atlayıp beni kaçırabilir."

Gianni güldü. "Bu gevezeliğini görünce anında geri getirirler."

Arabadan inip lobiye girdik. Küçük ve bakımsız görünse de hem temiz hem de düzenli duruyordu. Hatta güzel koktuğu bile

Ninova

söylenebilirdi. Sıcak çikolatayı andırıyordu. Resepsiyondaki orta yaşlı kadın şaşkınlıkla bize baktı. "Ah, iptal etmemeye mi karar verdiniz?"

"İptal mi?" Gianni'ye baktım. O da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Siz Witherspoonlar mısınız?" diye sordu.

"Duruma göre," dedi Gianni. "Eğer öyleysek bu gecelik bir odamız olacak mı?"

"İki oda," diye ekledim. Geceyi Gianni Lupo ile kapalı bir alanda geçirecek değildim.

"Ah, canım. Kesinlikle iki odamız yok," dedi yaka kartında *Rose* yazan kadın. "Aslında bir saat öncesine kadar tamamen doluyduk ama biri iptal etti."

"Biz talibiz." Gianni cüzdanını çıkardı. "Kredi kartı kabul ediyor musunuz?"

"Tabii ki, tatlım." Rose bilgisayarında birkaç tuşa bastı. "Kaç gece?"

"Bir."

"Korkunç bir fırtına, değil mi?" Rose dilini şaklattı. "Duyduğuma göre kar altmış santime kadar ulaşabilirmiş! Bazen böyle söyleseler de neredeyse hiç yağmaz."

Gianni rezervasyonu hallederken resepsiyondan uzaklaşıp lobide duvarlara asılmış fotoğraflara bakmaya başladım. Kayakçı gruplarının gülümserken çekilmiş siyah beyaz fotoğrafları, piknik masalarında öğle yemeğinin keyfini çıkaran aileler, havuzun sığ tarafında oynayan, güneşten gözlerini kısmış çocuklar vardı. Titreyerek ellerimi paltomun cebine soktum.

Gianni arkamdan yaklaştı. "Üşüyor musun?"

"Evet." Yüzümü ona döndüm. "Burası buz gibi."

"Doğru. Rose ısıtmayla ilgili biraz problem yaşadıklarını söyledi."

"Odalarda da mı?"

"Sanırım."

"Harika."

"Ayrıca bize verilen odadaki televizyon da çalışmıyormuş." Sırıttı. "Ama endişelenme. Seni sıcak tutup eğlendireceğim."

"Anahtarımız var mı?"

"Evet. On üç numaradayız," dedi kapıya yönelirken. "Sanırım bu, gece şanslı olacağım anlamına geliyor."

"Bir daha düşün."

Tekrar arabaya binip tek katlı binanın en sonuna kadar ilerledik. Bir dakika sonra Gianni eldivenlerini dizlerinin arasına sıkıştırmış, on üç numaralı odanın koyu yeşil kapısını açmaya çalıştığı sırada soğuktan titriyordum. "Acele et," dedim. "Ayak parmaklarım uyuşmaya başladı bile."

"Üzgünüm. Bu şey yapış yapış." Hemen sonra *klik* sesi geldiğinde Gianni kapıyı itip önce benim girmem için işaret etti.

Oda karanlıktı. Gianni kapıyı kapatıp ışığı açana kadar hiçbir şey göremedim.

"Bu bir şaka olmalı." Kapının karşısındaki iki komodinin arasında âdeta sandviçe dönmüş tek yatağa bakıyordum. Odaya en kibar şekilde *eski moda* denebilirdi.

Gianni yanıma geldi. "Siktir. Yatak çok küçük. O... kraliçe boy* mu?"

"O kadar bile değil. Tek kişilik sanırım."

Gianni etrafına bakındı. "Koltuk yok."

Gözlerim odanın geri kalanında gezindi. Neredeyse her şey çam desenliydi; mobilyalar, duvarlar, zemin. Yatağa düz beyaz nevresim serilmişti. Ayakucuna kalın, ekose desenli battaniye örtülmüştü. Yatak başlığının arkasında, battaniyeyle aynı desene sahip perdeleri olan bir pencere vardı. Sağdaki duvarda

* Kraliçe boy yatak, 153x203 cm boyutlarında yataktır. -ç.n.

iki gözlü bir ocak, küçük bir lavabo, mini buzdolabı, yaklaşık altmış santim uzunluğunda altında iki çekmecesi ve açık raflı dolapları olan küçük bir mutfak bulunuyordu.

İkinci pencere otoparka bakıyordu. Önünde iki sandalyeyle küçük bir masa vardı. Ancak ikimizden birinin uyuyabileceği bir koltuk yoktu.

Yatağı paylaşmamız gerekecekti.

"Ben yerde yatarım," dedi Gianni.

"Saçmalama. Donarsın." Boş zemini işaret ettim. "Yerde halı bile yok. Yetişkin gibi davranıp yatağı paylaşabiliriz."

"Sarılabilir miyiz?"

"*Hayır.*" Titredim. "Tanrım, burası kutup gibi."

"Isıtıcıyı açmayı deneyebilirim." Gianni eldivenlerini kapının solundaki küçük masaya atıp çantasını bıraktı ve termostata bakındı.

Kar botlarımı kapının yanında bırakarak banyonun kapısını açtım. Işığı açarken aslında yine her yerde çam ağacı görmeyi bekliyordum fakat klasik bir motel banyosuydu. Bir zamanlar beyaz olan her şey yerini hafif sarıya bırakmıştı. Yine de yeni temizlendiği belliydi. Asılı olan havlular kalın değildi. Ancak koklayınca çamaşır suyunu ve elbette çam ağacı esanslı deterjanın kokusunu alabiliyordum.

Kollarımı kendime dolayarak tekrar içeri girdiğimde Gianni'yi hâlâ termostatla uğraşırken buldum. "Isıtıcıyı açtım ama sanırım ancak bu kadar ısınacağız," dedi. "Görünüşe göre soğuktan donup ölebiliriz de."

Aniden bu gece yolunda gitmeyen her şey dışarıdaki fırtınanın hızıyla suratıma çarptı. Yüzümü eldivenlerimin içine gömüp utancımdan hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Siktir, yalnızca şaka yapıyordum." Bir saniye sonra Gianni'nin kollarının bana dolandığını hissettim. Üstümüzde hâlâ

kabanlarımız vardı. Sırtımı okşadı. "Donmayacağız, Ell. Ağlama. İyi olacağız."

"O yüzden değil." Normal şartlarda Gianni'nin bana sarılmasına asla izin vermezdim fakat kucaklaması rahatlatıcıydı. Ya da belki sadece vücudunun sıcaklığındandı, önemi yoktu.

"Sorun ne?"

"Her şey! Bu gece baştan sona bok gibiydi! Hiçbir şey yolunda gitmedi. Bir sürü planım, büyük umutlarım vardı. Şimdi *Pineview* Motel'in on üç numaralı odasında, hipotermi geçirip öleceğim. Hem de *seninle*."

"Yine de yalnız ölmekten iyidir, değil mi?"

Burnumu çektim. "Öyle midir?"

"Dinle, bu gecenin planladığımız gibi gitmediğinin farkındayım. Bunun için de üzgünüm. Yine de iyi tarafından bakalım." Konuşurken sırtımı okşamaya devam ediyordu.

"İyi tarafı neresi?"

"En azından yol kenarında mahsur kalmadık. Bu gece sığınabileceğimiz bir yer bulduk. Biraz da olsa ısınabiliyoruz, yiyeceklerimiz ve..."

"Şarabımız var." Başımı kaldırıp Gianni'ye baktım. "Akşam yemeğinden kalma birkaç şişe şarabımız da var. Arabada."

"Hemen dönerim," diyerek beni bırakıp cebinden anahtarlarını çıkardı.

Kapıyı açtığında buz gibi hava içeri doldu. Hızla arkasından gidip kapıyı örttüm. Hemen yan tarafta bir pencere vardı. Ekoseli perdeyi kenara çekerek Gianni'nin bagajı açıp şarapları aramasını izledim. Kar yağmaya devam ediyordu. Gianni'nin yanına park etmiş arabaların hepsi kara gömülmüştü. Bir dakika sonra bagajı kapattı. Ardından kollarında bir kutuyla aceleyle içeri geldi.

Hızla kapıyı açtım. Gianni odaya girdiği anda da kapattım.

"Tanrım! Rüzgârla birlikte hissedilen sıcaklık eksi yirmi derecenin altında olmalı!"

Gianni kutuyu yere bırakıp üşümüş parmaklarına üfledi. "Cidden. Parmaklarım donmuş bile. Üstelik dışarıda sadece bir dakika kaldım."

Hiç düşünmeden eldivenlerimi çıkararak ona yürüdüm. "Al, benimkiler sıcak." Ellerimi mümkün olduğunca onunkilere sardım ama onun elleri benimkilerden oldukça büyüktü.

"Teşekkürler." Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. Bir saniye sonra gözlerimiz buluştu. Oda aniden daha sıcak gelmeye başlamıştı.

Ellerini bırakıp bir adım geriye gittim.

"Kahretsin, tirbuşonumuz var mı?" diye sordu şaraplara bakarken. "Benzin istasyonuna gitmeye çalışabilirim. Ancak Milton çok geçmeden kapatacağını söylemişti."

"Yanımda *daima* tirbuşon bulundururum," dedim çantama doğru ilerlerken.

Kahkaha attı. "Tabii ki bulundurursun."

"Annem başımın belası olsa da bana birkaç faydalı hile de öğretti." Küçük tirbuşonumu çıkarttım. "Hiçbir yere yanıma tirbuşon, diş fırçası ve yedek iç çamaşırı almadan gitmem."

"Zekice." Botlarını çıkarıp kapıya, benimkilerin yanına bıraktı. "Babam da bana hiçbir yere prezervatifsiz gitmememi söylemişti."

Bir şişe *pinot noir*'in kapağını açarken gözlerimi devirdim. "Demek gittiğin her yerde kızlar seninle seks yapmak istiyor, öyle mi?"

"Ele avuca sığmıyorsam bu benim suçum değil. Ayrıca bu iyi bir tavsiye."

"Öyle." Mantarı çıkardıktan sonra ocağın üzerindeki dolaptan iki bardak alıp şarapları doldurdum.

"Kabanını alayım mı? Senin için asabilirim."

"Çıkarmasam daha iyi. Hâlâ üşüyorum."

"İşte, istersen bunu giyebilirsin."

Arkamı döndüğümde bugün giydiği siyah kazağı bana uzatmış hâlde duruyordu. "Sen giymeyecek misin?"

"Ben üşümüyorum." Kazağı yatağa attı. "Giymek istersen senindir."

"Tamam." Bardakları bırakıp kabanımı ona uzattım. Gianni onu kendi montumun yanına asarken ben de kazağını giydim. Kocaman, kalın ve sıcacıktı. "Çok daha iyi. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Atkuyruğumu açıp saçlarımı serbest bırakmamı izledi.

Üzerimdeki bakışlarıyla gerilirken, "Ne var?" diye sordum.

"Hiç. Seni saçın açıkken hiç göremiyorum. Güzel görünüyor."

Şüpheli bakışlarla onu süzdüm. "Kabanımı asıyorsun, kazağını veriyorsun, iltifat ediyorsun..."

"Sümüklerini üstüme akıtmana izin veriyorum," derken az önce ağladığım yeri işaret ederek bana az önce yaşananları hatırlattı.

"Evet, nedir bu? Sen *kimsin?*"

"Az önce mutfakta ellerimi tutan sendin."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Mutfakta *elini tutmadım*. Yalnızca parmaklarının donmasını önlemeye çalışıyordum."

"Ben de sadece kötü geçen bir gecenin ardından iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyordum çünkü *iyi bir adamım*." Uzanıp kulak mememe bir fiske attı.

"Kes şunu." Eline vurup uzaklaştırdım. "Ne zaman değiştiğini düşünsem oyun parkındaki o zorbaya dönüşüyorsun."

Ellerini kaldırdı. "Hey. Bu geceliğine ateşkes ilan etsek nasıl olur? Kavga etmek yok."

"Çam ağacından yapılma bu igloda birlikte mahsur kalmışken ve kaçma şansımız bile yokken böyle bir şey sence mümkün mü?"

"Evet çünkü biz artık oyun parkındaki sekiz yaşında çocuklar, hatta suya düşürme tankındaki ergenler değiliz. Yetişkiniz. Aynı zamanda iş arkadaşıyız. O yüzden bu geceyi kesinlikle atlatabiliriz."

Benzin istasyonundan aldığımız cipsleri, kurabiyeleri, şekerlemeleri ve protein barların durduğu poşeti alıp yatağın üstüne boşalttı. "Ayrıca bu pakette kışı geçirmemize yetecek kadar tuzla şeker var."

Dönüp şarabımı aldım. "Peki o hâlde. Ateşkes."

Bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Ateşkes."

Yatağın bir ucuna bağdaş kurup oturdum. Gianni de diğer tarafına uzandı. Sırtını başlığa yaslayıp uzun bacaklarını birbirinin üstüne attı.

Onu baştan aşağı süzdüm. Kaslıydı, 1.82 boyundaki cüssesiyle bu gece yatakta oldukça fazla yer kaplayacaktı. Birbirimizle dip dibe, karanlıkta, yorganın altında olacaktık.

Tüm. Gece. Boyunca.

Şarabımdan büyük bir yudum aldım.

"Ne hakkında konuşalım?" Gianni bir paket patates cipsine uzanıp açtı. "Hedeflerimiz ve hayallerimiz mi? En büyük korkularımız? En derin, karanlık sırlarımız?"

"Benim hedefim bu geceyi atlatabilmek," derken bir yudum daha aldım. "Belki biraz da sarhoş olmak."

"Sarhoş olursan sana yapacaklarımdan korkmuyor musun?"

Şüpheyle onu süzdüm. "Ne yapardın?"

"Bilmem. Üstüne oturup yüzüne damlayana kadar tükürüğümü akıtır, belki son anda geri çekilirdim?"

"Yapamazdın. Ateşkes ilan ettik, unuttun mu?"

"Doğru, evet." Ağzına bir cips attı. "Ateşkes teklif etmeden önce iyice düşünmeliydim."

Yatağın yanındaki komodine bardağımı bırakıp *M&M* paketini aldım. Açıp ağzıma birkaç tane attım. Tatları rahatlatıcıydı. Yine de yanımda bir kavanoz fıstık ezmesi ve kaşık olmasını diliyordum. Benzin istasyonundayken bir tane almam gerekirdi. "Biliyor musun, atıştırmalıklar tam da ihtiyacım olan şeydi."

Bir avuç daha alıp ağzıma atışımı izledi. "En sevdiğin şekerleme falan mı onlar?"

Başımı salladım. "Elindeyken değil, ağzındayken eriyorlar."

Gianni, "Ağzımda eriyen şeylere bayılırım," dediğinde dudaklarının kıvrılışı buz gibi odada alevler içindeymişim gibi hissetmeme neden oldu.

Şarabımdan bir yudum aldım.

Gianni ağzına bir cips daha attı. "Bu gece hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Güzel. O zaman bir içki oyunu oynayalım."

Ağzıma birkaç *M&M* atıp gözlerimi ona diktim. "Ne gibi?"

"Bilmem. Doğruluk mu Cesaret mi nasıl?"

"Hayır. Benden soyunmamı ya da buna benzer bir şeyler istersin."

Alınmış görünüyordu. "Kadınları soyunmaları için kandırmak zorunda değilim, sağ ol. Zaten gönüllü olarak bunu yapıyorlar."

"Tabii ki öyle yaparlar. Bekle, aklıma bir fikir geldi." Yataktan kalkıp çantamdaki telefonumu aradım. "Doğruluk mu İçmek mi diye bir uygulama var. Üniversitedeyken partilerde oynardık. Rastgele sorular soruluyor. Sen de ya dürüstçe cevaplamak ya da içkinden bir yudum almak zorundasın."

"Onur sistemi* gibi mi?"

"Evet." Yatağa dönüp ekrana baktım. "Winnie geri aramış. Bir dakika, sesli mesajını dinleyeceğim." Telefonu kulağıma götürünce Winnie'nin endişeden çılgına dönmüş sesini duydum.

"Ellie! Aman Tanrım. Bu fırtınada dışarıda olduğuna inanamıyorum, çok kötü! Lütfen yoldan çık ve buradaki hiçbir şey için endişelenme. Desmond yarın saat on bir tadımına bakmaya hazır. Gerekirse birdeki tadımla da ilgilenebilir. Bu mesajı aldığında beni ara ya da mesaj at ki bütün gece senin için endişelenmeyeyim!"

Gianni'ye baktım. "Onu geri aramalıyım. Sence yarın öğlene kadar eve varabilir miyiz? Saat birde tadımım var."

"Kar yağışı durup yollar açılırsa, evet. Erkenden yola çıkabiliriz." Boş cips paketini buruşturarak bir protein bar aldı. "Bunu alabilir miyim?"

Başımı salladım ve Winnie'nin numarasını buldum. Hemen açtı.

"Ellie?"

"Selam."

"Tanrıya şükür! Siz iyi misiniz?"

"İyiyiz." Gianni'nin barı açışını izledim. "Boş odası olan bir motel bulduk."

Gianni'nin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Yani *birlikte* bir motel odasında mı kalıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. Üstelik sadece bir yatak var."

Kahkaha attı. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel."

"İyi anlaşıyor musunuz?"

---

* Güvene dayalı, dürüstlük ve kurallara uymaya odaklanan bir sistem. Örnek olarak okullarda gözetmensiz sınavlar yapılması verilebilir. -ç.n.

Gianni yumruğunu, dilini ve yanağının içimi kullanarak müstehcen bir hareket yaptı. Ona ortaparmağımı gösterdim. "Tahmin edebileceğin gibi."

"Bu hikâyeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sabah buradan elimizden geldiğinde çabuk ayrılmaya çalışacağız. Yola çıktığımızda sana haber veririm."

"Kulağa hoş geliyor." Tekrar güldü. "İyi uyuyun."

"Uyuyacağız." Yatağın boyutlarını inceledim. "Başka seçeneğimiz yok zaten."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra telefonumdaki Doğruluk mu İçki mi uygulamasını açıp şarabımı aldım. "Oynamaya hazır mısın?"

"Gönder gelsin."

Seçenekler arasında gezindim. "Normal mi, parti mi, yoksa edepsiz modda mı oynamak istersin?"

Gianni bana deliymişim gibi baktı. "Sence?"

İçimi çekerek şarabıma uzandım. "Peki tamam. Buna pişman olacakmışım gibi hissetsem de edepsiz olsun."

"Pantolonumu çıkarabilir miyim?"

"Hayır. Tek gecelik bir ilişki için yaş aralığın nedir?"

"Hımm." Gianni bir anlığına düşündü.

"Lütfen en az on sekiz de."

"Ergenler olmaz. Yirmiyle kırk beş arası diyeceğim."

"Kırk beş mi? Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Olgun kadınların seksi olduğunu düşünüyorum ama elliye yaklaşamam çünkü o annemin yaşı. O zaman tuhaf olur."

"Doğru."

"Peki ya sen? Aynı soru."

"Otuzla kırk arası diyebilirim."

Alınmış görünüyordu. "Neden otuz? Sen daha yirmi üç yaşındasın."

Gianni de yirmi üç yaşındaydı. Böyle cevap vermemin sebebi de buydu. "Farkındayım. Yaşça büyük erkeklerin yatakta daha iyi olduğunu düşünüyorum." Aslında yirmi sekiz yaşından büyük biriyle hiç birlikte olmamıştım.

"Hangi açıdan?"

"Yalnızca... Daha sabırlılar. Daha bilgililer. Daha cömertler. Yirmili yaşlardaki erkekler sırf genç vücutları olduğu için kendilerini bir şey sanıyorlar. Özellikle de senin de tahmin edeceğin gibi yeteneklilerse. Mesele sadece teknenin büyüklüğü değil. Asıl mesele kesinlikle okyanusun hareketleri."

Homurdandı. "Yanlış teknelere binmişsin."

"Sıradaki soru." Ekrana bir göz attım. "Mükemmel ön sevişmeyi anlat."

"Ön sevişme nedir?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Sadece şaka yapıyorum," dedi gülerek. "Tanrım, yüzünü görmeliydin. Mükemmel bir ön sevişme... *hımm.* Her seferinde farklı oluyor. Birlikte olduğun o kendini hâkim olamadan boşalan beceriksizlerin aksine, bence ben son derece sabırlı ve centilmenim. Farklı şeyler deneyip karşımdakinin neye tepki vereceğine bakarım."

"Ne gibi?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan fırlayıp gitmişti.

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Sadece... birçok şey. Ellerimle ya da ağzımla." Şarabından bir yudum aldı. "Dilimle."

Kadehin kenarındaki dudaklarına bakmaktan kendimi alamadım.

Onun kazağının ve benim bluzumun altındaki tenim sıcaktan terlemişti. Sessizce nefes almak için mücadele ettim.

"Şimdi sen," dedi. "Mükemmel ön sevişmeyi tarif et."

Ellerin kalçalarımda. Dilin boğazımda. Dudakların dudaklarıma çok yakın ama seni öpmüyorum. Seni öpmüyorum.

"Ellie?"

Tekrar gözlerine odaklandım. O koyu mavi gözler ne düşündüğümü biliyordu, bunu anlayabiliyordum. Ardından bir yudum daha şarap aldım. "Pas."

Bir raundu kazanmış gibi muzaffer bir ifadeyle kıkırdadı. "Sıradaki soru."

"Eğer seksi bir kız kardeşim olsaydı, seni baştan çıkarmasına izin verir miydin?"

"Hımm: Annen seçenekler arasında mı?"

Seksi babasıyla ilgili gördüğüm rüya aklıma gelmiş olmasına rağmen ona ters ters baktım.

"Sakin ol, şaka yapıyorum. Evet, ateşli kız kardeşinin beni baştan çıkarmasına izin verirdim.

Sana kardeşlerimi sormuyorum bile."

"Neden sormuyorsun? İkizlerin beni baştan çıkarmasına izin vermeyeceğimi nereden biliyorsun ki? Yirmi bir yaşındalar, değil mi?" Ona imayla gülümsedim. "İkisinin aynı anda beni baştan çıkarmasına bile izin verebilirim."

Gianni'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Hiç komik değil. O pisliklerin seni baştan çıkarmasına izin veriyorsun ama bana izin vermiyor musun? Senin onayladığın yaş aralığında bile değiller."

Omuz silktim. "Bana senin yaptığın gibi sataşmadılar. Ayrıca beni her gün işte rahatsız etmiyorlar."

Telefonuma uzandı. "Soruları biraz da *ben* seçeyim."

"Peki." Bir paket barbekü aromalı cips açıp yemeye başladım. "Biliyor musun, cipsler bu şarapla şaşırtıcı derecede iyi gidiyor."

Eğildi ve elini poşete sokarak ağzına bir cips attı. "Haklısın. Benzin istasyonu atıştırmalıklarını iyi şaraplarla eşleştirdiğimiz bir etkinlik düzenlemeliyiz. Yemekten tasarruf edersin, şaraba para harcarsın."

"Harika olur!" Bardağım boşalmıştı, kalkıp tezgâhtan şişeyi almaya gittim. Kendime bolca koyduktan sonra yatağın yanına getirerek Gianni'nin bardağını da doldurdum. Şişeyle bardağımı masanın üzerine koyduktan sonra kazağımın altına uzanıp bluzumu pantolonumun içinden çıkardım. "Hey, gözlerini kapat."

Telefonumdan başını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü pantolonumu çıkartmak istiyorum. Hiç rahat değil."

"Bana pantolonumu çıkaramayacağımı söylemiştin," dedi beni göstererek. "Bu çifte standart."

"İyi, o zaman sen de çıkart ama arkanı dönüp diğer tarafa bak."

"Bana uyar." Gianni yataktan kalkıp spor çantasından bir kot pantolon çıkardı. Onu yatağın üzerine attıktan sonra banyoya doğru dönerek kemerini çözdü. Ardından da pantolonunun düğmelerini açtı. Fermuarını indirirken omzunun üzerinden bana baktı. "Orada durup izleyecek misin?"

Utanarak arkamı döndüm ve mutfağa baktım. Kumaş pantolonumu hızla çıkartıp kenara attım. Ardından hemen yatağın ayakucundaki kırmızı siyah ekose battaniyeyi kaptım. Battaniyeyi vücudumun alt kısmına sararken kot pantolonunu çekiştiren Gianni'ye bir bakış attım. Gömleğinin ucu poposunu örtüyordu. Ne tür bir iç çamaşırı giydiğini ya da iç çamaşırı giyip giymediğini bile göremiyordum. Acaba iç çamaşırı giymeyen adamlardan mıydı?

Tekrar hızla arkamı döndüm. Kalbim hızla çarparken beklemeye başladım. Fermuarın sesini duyduktan sonra, "Tamam mısın?" diye sordum.

"Evet. Şimdi arkamı dönebilir miyim?"

"Dön."

Aynı anda birbirimize baktık. Beni battaniyeye sarılı görünce Gianni gülmeye başladı. "Ellie, o kazak seni yüzlerce kez içinde gördüğüm mayodan daha fazla şey örtüyor."

"Fark etmez." Yatağa geri döndüm. Battaniyeyi kucağımda tutarak tekrar bağdaş kurdum. "Pekâlâ. Şimdi sorunu sorabilirsin."

Telefona baktı. "İlk seferinde seks hakkında ne düşündün?"

Biraz daha şarap içtim. "Abartıldığını düşünmüştüm."

"Öyle mi?" Güldü. "Ben de tam tersini. *Nasıl oluyor da birileri işlerini halledebiliyor*, diye düşünmüştüm. Tek düşünebildiğim şey seksti."

"Sanırım filmlerdeki gibi olmasını bekliyordum. Ya da bir aşk romanındaki gibi. Bilirsin, bir sürü *çatlama* ve *patlama*," dedim dramatik bir şekilde. "*Tutku çığlıkları. Kendinden geçme inlemeleri.* Bunun yerine daha çok... homurtu, hırıltı, şap, çıt, pat gibiydi. Bütün bu yaygaranın neden koptuğunu anlamamıştım."

Gianni kahkaha atmaya başladı. "Umarım o zamandan beri işler daha iyiye gitmiştir."

"Gitti." Şarap kadehimi alıp dudaklarıma götürdüm. "Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?"

"Boş ver."

"Hayır. Bunu öylece ortaya atıp sonra konuyu kapatamazsın. Ne demek istiyorsun?"

Nefesimi verip şarabımı yudumladım. "Birlikte olduğum erkeklerin sanki hep acelesi var. Dinlemiyorlar ya da dikkat etmiyorlar. Orgazm olmamı istiyorlarmış gibi davranıyorlar. Bana *yaklaştın mı* gibi şeyler soruyorlar. Ancak hiçbir zaman

bu sorunun aslında benimle ilgili olduğunu hissetmiyorum. Cevap hayır olsa bile her zaman evet demek zorundaymışım gibi geliyor. Kendimi baskı altında hissediyorum, gergin oluyorum. Sonra da numara yapıyorum."

Gianni şaşırmıştı. "Orgazm taklidi mi yapıyorsun?"

"Her zaman değil," dedim hızla. "Sadece bazen."

"Ne sıklıkla?"

"Belki dört kerede iki kez. Ya da... dörtte üç."

"Kahretsin." Başını iki yana salladı. "Bu berbat."

"Bir de bana sor." Tekrar içtim. "Neden erkekler biraz yavaşlayıp nelerden hoşlandığımı anlayamıyor? O kadar da karmaşık değil."

"Neyden hoşlanıyorsun?"

"Sıradaki soru bu mu?" Telefonu işaret ettim.

"Hayır. Sadece bilmek istiyorum." Arkasına yaslanıp bir yudum aldı. "Bana neleri sevdiğini söyle."

Şarabı kadehimde döndürdüm. "Sekse bir yarışmış gibi davranmayan birini istiyorum."

"Çok hızlı gidiyorlarsa yavaşlamalarını *söylüyor* musun?"

"Deniyorum ama bazen garip oluyor. Çok talepkârmışım gibi görünmek istemiyorum."

"Ellie, eğer bir erkek tam bir pislik değilse senin orgazm olmanı ister. Konu seks olduğunda sabırlı olmak bizim doğamızda yoktur."

"*Sen* sabırlı olduğunu söylemiştin," diye belirttim.

"Her zaman değildim. Bana da öğretilmesi gerekmişti."

"Kim öğretti?"

"New York'ta yaşarken kısa süre görüştüğüm bir kadın vardı. Benden büyüktü, sanırım yirmi beş yaşındaydı. Ben de on dokuz yaşındaydım. Kelimenin tam anlamıyla porselen dükkânına girmiş bir boğaya benziyordum. İlk kez birlikte olduğu-

muzda beni yola getirdi." Tekrar içti. "Bana çok değerli dersler verdi."

Bir kadının seks dersi verebilmesi için ne kadar özgüvenli olması gerektiğini hayal bile edemiyordum.

"Her neyse," diye devam etti Gianni. "Bir dahaki sefere ona yavaşlamasını söyle." Şarabını yudumladı. "Başka nelerden hoşlanırsın?"

Bir an düşündüm. "Birinin vücudumun beklenmedik yerlerine dikkat etmesi hoşuma gidiyor. Ben üzerinde işaret taşıyan bir hedef tahtası değilim."

"Tamam ama kabul etmelisin ki bir kadının orgazmı söz konusu olduğunda bir tür hedef tahtası vardır."

"Evet. Ona beyin deniyor."

Gianni kahkaha attı.

"Gayet makul."

"Bak, düşündüğün organı biliyorum. Önemli olmadığını da söylemeyeceğim. Bir erkek kesinlikle orayı bulabilmeli. Ancak ona elektrik düğmesini açar gibi dokunamazsın ya da ön camındaki buzu kazımaya çalışır gibi sertçe bastıramazsın."

"Yavaş ve nazik mi? Okyanusta istediğin hareket bu mu?"

"En azından başlangıç aşamasında," dedim. "*Bir yere* varan seksi severim. Zamanla hızlı ya da sert olabilir ama sıfırdan altmışa çıkmak için biraz zamana ihtiyacım var. Erkeklerin gözünde daha az karmaşık olduğunu anlıyorum fakat bu gazı köklemek ve bundan zevk almamı beklemek için bir bahane değil. Bana biraz kontrol sahibi olmak için gereken çabaya değdiğimin gösterilmesini istiyorum."

Yavaşça başını salladı. "Bunu anlıyorum ancak birinin kıyafetlerini yırtıp atmayı istediğin hiç olmadı mı?"

Yüzüm kızardı. "Pek değil. Belki de sorun bendedir. Belki de çok gerginimdir. Sen de böyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Yatakta ne istiyorsan onu hak ediyorsun, Ellie. Ben sadece bunun ne olduğunu merak ediyordum." Şarabını yudumlarken gözleri muziplikle parlıyordu. "Ne de olsa bütün gece boyunca tek yataklı bu odada sıkışıp kalmış durumdayız. Dışarıda bir kar fırtınası var. Ya insanlığı devam ettirmek için seks yapmak zorunda kalırsak? Sana nasıl yaklaşacağımı bilmem gerekiyor."

Gözlerimi devirdim. "Bu gece seks yapmayacağız."

"O hâlde benimle seks yapmaktansa insan türünün yok olmasına izin vermeyi mi tercih edersin?"

"Evet."

Ancak vücudumdaki her bir sinir ucu aniden canlanmış ve sızlamaya başlamıştı.

7. BÖLÜM

Gianni

Bir anlığına fazla ileri gidip gitmediğimi düşündüm. Ellie'nin yüzünde şok olmuş gibi kararsız bir ifade vardı. Sanki bana güvenebileceğinden emin değilmiş gibi bakıyordu. Tam özür dileceğim sırada kadehindeki şarabın geri kalanını tek yudumda içip şişeye uzandı.

"Peki ya sen?" diye sordu bardağını tekrar doldururken. "*Sen* nelerden hoşlanırsın?"

"Senin de söylediğin gibi erkekler daha az karmaşıktır. Ben hemen hemen her şeyi severim." Omuz silktim. "Yavaş, hızlı, sert, nazik, gürültülü, sessiz, zeminde, tavanda, yatarken, ayakta, sabah, gece, yatak odasında, duşta, mutfakta, göz bağıyla, kelepçeyle..."

"Tamam, tamam. Anladım. Durabilirsin." Şişenin geri kalanını bardağıma boşalttı.

Gülümsedim. "Sadece her şeye hazır olduğumu bilmeni istedim."

"Beni yatağın demirlerine bağlamana izin verme havamdayım diye mi? Bunu aklından çıkart. Burada zaten kendimi yeterince kısıtlanmış hissediyorum." Boş şişeyi masanın üzerine koydu.

Ninova

"Hiç yaptın mı?"

"Neyi hiç yaptın mı?"

"Bağlandın mı?"

Yüzü kızardı. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Hadi ama. Söyle bana."

"Neden, benimle cici kız olmam hakkında dalga geçmen için mi? Unutalım gitsin."

"Sanırım cevabımı aldım." Ekrana bakarken kahkaha attım. "Seyretmeyi seven bir milyarder, kadife kaplı bir zeplinde benimle seks yapman için sana ne kadar para ödemek zorunda kalırdı?"

"Bir milyon dolar." Biraz şarap içti.

"O kadar mı?"

"Orgazm taklidi yapmam gerekirse daha fazla."

Sırıttım. "Numara yapmana gerek kalmazdı."

İçkisini yudumlarken sanki bana inanmıyormuşçasına omuz silkti.

"Sadece meraktan soruyorum, bir milyon dolarla ne yapardın?

"Hımm." Bir anlığına düşündü. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Abelard'ın civarında birkaç arazi daha satın almaya çalışırdım. Biraz daha üzüm ekerdim. Daha fazla insanı işe alırdım. Arazide kendime bir ev inşa ederdim."

"Gerçekten mi? Olduğun yerde mi kalırdın?"

"Evet." Ellerini abartıyla salladı. "Hadi bana sıkıcı olduğumu söyle."

"Sıkıcı olduğunu hiç düşünmedim. Bu senin tutkun. Evet, benim hayalim hayat beni nereye savurursa oraya gitmek. Uzak yerlerde büyük işler yapmak. Ama senin hayalin köklerine sadık kalmak. O büyük işleri evinde yapmak. Buna saygı duyuyorum."

Bardağından bir yudum daha aldıktan sonra bana baktı. "Peki ya sen? Bir milyon dolarla ne yapardın?"

"Öncelikle, seninle kadife kaplı bir zeplinin içinde seks yapmak için kimseye para ödetmezdim. Bedavaya yapardım."

"Ne kadar cömertsin."

"Ama bir milyon dolarım olsaydı, muhtemelen onu dünyayı dolaşmak, bir şeyler yemek, insanlarla tanışmak, her yerde yemek hakkında bilgi edinmek için kullanırdım. Tıpkı *Parts Unknown*'daki* Anthony Bourdain gibi."

"Kameraların ve ekibin seni takip etmesini ister miydin? Yoksa bunu sadece eğlence için mi yapardın?"

"Programın nasıl yapılacağı konusunda söz sahibi olduğum sürece kameralarla ekibi umursamazdım. *Tabağımı Yala* eğlenceliydi ama gerçekten pişirmekle ya da yemekle ilgili değildi."

Ellie kıkırdadı. "Peki şu yeni ve ciddi yemek programının adı *Gianni Lupo: Ele Avuca Sığmaz* mı olacak?"

Uzanıp saçını çektim. "Hey. Ateşkes yapmıştık, hatırladın mı?"

"Doğru. Ben yerimde kalmak istiyorum. Sen de dünyayı baştan sona dolaşmak istiyorsun. Sanırım bu, annelerimizin evlenmemize dair hayalinin öldüğü anlamına geliyor."

"Bu rüyanın uzun zaman önce muhtemelen şemsiyeni kırdığım sıralarda sona erdiğine eminim."

"Katılıyorum. Bu arada evlenmek istiyor musun?"

"Belki *yetmiş* yaşıma geldiğimde ve iyi fikirlerim tükendiğinde."

"Sıkılacağın için mi?"

Omuz silktim. "Evet. Yuva kurma, bir yere ya da bir kişiye bağlı kalma düşüncesinden nefret ediyorum. Kendi kararlarımı vermekte özgür olmayı, canım ne zaman isterse eşyalarımı toplayıp gitmeyi seviyorum."

* Amerika'da yayınlanan seyahat ve yemek programıdır. -ç.n.

"O zaman kesinlikle evlenmemelisin."

"Anladığım kadarıyla sen evlenmek istiyorsun?"

"Evet. Bir ailem olsun istiyorum." Gözlerini şarabına dikti. "Ancak şöyle bir durum var. Hayatımın geri kalanını biriyle geçirmek isteyeceksem, hissetmem gerektiğini düşündüğüm o duygunun henüz yakınından bile geçemedim."

"Hiç âşık olmadın mı?"

"Sanmıyorum." Bana baktı. "Sen oldun mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Birkaç ilişkim oldu ama epey sıradandı. Çok sık yer değiştiriyorum. Restoranlarda çalıştığım için biriyle çıkmak da zor. Pek boş gecem olmuyor."

"Doğru."

Boşalmış bardağını salladı. "Bilmiyorum âşık olmak büyük bir kumar gibi geliyor. Winnie sürekli kalbini hak etmeyen adamlara kaptırıyordu. Ben de daha dikkatli olmayı öğrenecek kadar çok kez onun gözyaşlarını sildim. Ayrıca benim erkek arkadaşlarım hiç... Neyse."

"Ne? Söyle bana."

"Hayır. Aptalca olduğunu düşünüp benimle dalga geçeceksin."

"Dene bakalım."

İç çekti. "Birinin bana, babamın anneme baktığı gibi bakmasını istiyorum. Birlikte odaya girdiklerinde annemin onun her şeyi olduğunu anlayabiliyorsun. Bunu söylemesine bile gerek yok."

"Evet," dedim kendi ailemi düşünerek. "Benim ailem de öyle ama sanırım bu nadir bir durum."

"Böyle bir aşkın var olduğunu bildiğin hâlde onu asla bulamayacağından endişelenmek çok daha kötü. Belki de gerçek hayatta görmemiş olsaydım, bu aşkın sadece masallarda oldu-

ğunu düşünür ve daha azıyla yetinmeye razı olurdum." Omuz silkti. "Ancak olduğunu gördüm. İstediğim de bu."

"Umarım bulursun. Sonraki soru için hazır mısın?"

"Bekle, önce tuvalete gitmeliyim. Ayrıca daha fazla şaraba ihtiyacımız var." Yataktan kalkıp etrafındaki battaniyeye daha sıkı sarıldı.

Bardağımdaki son birkaç damlayı da yuttum. "Tamam sen git. Ben de şarabı getireyim."

Battaniyeye sarılmış bir domuz gibi paytak paytak pencereye doğru yürüyerek perdeyi kenara itti. "Vay canına. Hâlâ yağıyor fakat çok güzel."

Pencereye doğru yürüdüm. Tam arkasında dururken yine saçlarının kokusunu alabiliyordum. O kadar yumuşak ve sıcak görünüyorlardı ki yüzümü içlerine gömmek istedim. Belki de ellerimin arasma alıp kenara iterek dudaklarımı ensesine bastırmak. Bunu daha önce bir kez yapmıştım... Hatırlıyor muydu? Kot pantolonumun ağ kısmı beni sıkmaya başladı.

"Tanrım, gerçek gibi görünmüyor bile değil mi?" diye fısıldadı hayretle.

Kendimi camdan dışarı bakmaya zorladım. "Hayır."

Her şey beyaza bürünmüştü; otoparktaki arabalar, kaldırım, ağaçlar, neon tabela. Ürkütücüydü.

"Sence sabah buradan çıkabilecek miyiz?" diye sordu Ellie.

"Deneyeceğiz." Şu anda daha çok o küçücük yatakta onun yanında geceyi geçirmek ve ellerime hâkim olmak konusunda endişeliydim.

Perdenin kapanmasına izin vererek bana doğru döndü. Gözleri endişeliydi. "Ya başaramazsak?"

"Hangi durumda olursak olalım, üstesinden geleceğiz."

"Peki ya iş ne olacak? Desmond şaraphanede yerime bakabilir. Peki kim..."

"Sus." Parmağımı dudaklarına koydum. "Bir yolunu bulacağız."

Başını salladı fakat parmağımı ağzından çekmedim. Onun yerine bu gece başparmağımdaki erimiş tereyağını nasıl emdiğini düşündüm. Aletim daha da sertleşti. Dudakları hafifçe aralansa da bir saniye sonra elimi itti. "Çekil."

Kenara kaydığımda hâlâ o aptal battaniyeyi üzerine sarmaya çalışarak yanımdan geçip gitti. Ancak kapı kapandığı anda tekrar açıldı ve Ellie dışarı çıktı. Ekose desenli battaniyeyi yatağın üzerine atıp ellerini kalçalarına koyarak bana baktı. "Pes ediyorum. Üzerimde pantolon yokken işte böyle görünüyorum."

Kazağımın eteği baldırının ortasına denk geliyordu. Hâlâ kirpi figürlü çoraplarını giyiyordu. Bu yüzden vücudunun çıplak görünen tek kısmı, kaval kemiğinden dizlerinin hemen üzerine kadar bölümle sınırlıydı.

"Kadifeyle kaplanmış zeplinde giyeceğin şey bu mu?" diye sordum.

"Evet."

"O zaman fikrimi değiştirip biraz tazminat isteyebilirim. O çoraplar hiç seksi değil."

Ancak banyo kapısı arkasından kapanır kapanmaz, pantolonumda büyüyen şişkinliği düzeltmek ve birkaç derin nefes almak zorunda kaldım.

Bununla başa çıkabilirdim, değil mi? O küçük yatakta Ellie'nin yanına uzanıp uyuyabilirdim. Ağzımdan nefes alıp verebilir, böylece kokusunu almazdım. Ters yöne bakabilir, bu sayede onu görmezdim. Yastığı başımın üzerine koyarsam, nefes alışını duymazdım. Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırıp Ellie'nin bulunduğu tarafa uzanmalarını engelleyebilirdim. Bu hayatımdaki en büyük irade sınavı olabilirdi. Muhtemelen yalnızca *C* ya da *C-* alırdım ama geçebilirdim.

Ellie tam o sırada banyodan elinde bluzuyla çıktı. Onu pencerenin yanındaki masanın üzerine fırlatırken siyah sutyeni içinden fırlayıp yere düştü.

"Bekle, *iç çamaşırlarımızı* çıkarmamıza izin var mı?" Sahte bir şaşkınlıkla sordum. "Bu *boxer*'ımı çıkarabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Sadece balenleri varsa." Çabucak toparlandı, sutyeni yerden alıp çantasına tıkıştırdı.

"Yok."

"O zaman çıkartamazsın."

Tekrar yatağa oturup atıştırmalık yığınını karıştırdı. "İkinci şişe şarabımız ne? Onunla iyi gidecek bir şeyler bulacağım."

Ancak ben olduğum yerde donup kalmıştım. Altında hiçbir şey olmadan benim kazağımı giydiğini fark ettim.

Bu çok seksiydi.

Tamam, ellerim değil, sadece kazağım tenine değiyordu fakat vücudum aradaki farkı anlayamıyormuş gibi tepki veriyordu. Dizlerini uzatarak oturması iç çamaşırına bir anlığına bakmam için bana fırsat vermişti, siyahtı. Ortaokul çocuklarının, dergilerin orta sayfalarındaki çıplak modellere bakıp salyalarını akıtmaları gibi oraya baktım. Pamuklu muydu? Saten miydi? Dantelli miydi? Parmak uçlarımın altında nasıl hissettirirdi? Dudaklarımda? Dilimin altında? Sertçe yutkundum. Bir inleme boğazıma takılıp kalmıştı.

"Gianni?" Bana baktığında gözlerimi hızla yüzüne diktim. "İyi misin?"

"İyiyim." Aceleyle mutfağa giderek etiketini bile okumadan bir şişe daha şarap aldım. Ne olduğu önemli değildi. Sadece Ellie'ye duyduğum bu çekimi, onun vücuduna dair bu farkındalığı uyuşturmak ve aptalca bir şey yapmamak için daha fazla alkole ihtiyacım vardı.

Sırtım ona dönük hâlde şişeyi ağzıma götürüp büyük bir yudum aldım.

***

Doğruluk mu İçki oyununun ikinci turu Ellie'nin rahat ve sakin, benim hem gergin hem de endişeli hâlimle başladı. Her zamanki rollerimizin tam tersiydi.

Bilerek müstehcen olmayan bir soruyla başladım. "Hangi koku seni çocukluğuna geri götürüyor?"

"Hımm." Bir saniye düşündü. "Aşırı hassas bir burnum var. Bu yüzden aklıma pek çok şey geliyor fakat yeni bir kutu pastel boya açtığımda burnuna dolan o koku her zaman favorim olmuştur."

Güldüm. "Bu tam senin söyleyeceğin türden bir şey."

"Elimde değil. Hepsi mükemmel şekilde dizilmiş ve sivriltilmiş. Tüm kutu olasılıklarla dolup taşıyor..." Derin bir nefes alırken gözleri mutlulukla kapandı. Sanki elinde şarap kadehi değil de yepyeni bir pastel boya kutusu varmış gibiydi. "Peki ya sen?"

"İki şey var. Pişen bolonez sosunun kokusu bana her zaman büyük büyükannem Lupo'nun evini hatırlatır. Orta Doğu baharatlarının kokusu da daima Lübnanlı büyükannemin evini anımsatıyor."

"Yani hep yemek yapmaya ilgi duydun, öyle mi?" Birkaç *M&M* daha yedi.

"Bunda babamın büyük payı var. Otları ve baharatları sadece koklayarak isimlendirmemi isterdi. Bunu bir oyun hâline getirirdi."

"Babanı seviyorum," dedi biraz dalgın bir sesle.

"Öyle mi?"

Yanakları kızardı. "Sadece iyi biri demek istedim. Sıradaki."

"Hangi konuda gizliden gizliye harika olacağımı düşünüyorsun?"

"Bu gerçekten ekrandaki bir soru mu? Beni kandırıp yatakta iyi olacağını söyletmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır!" Ona ekranı gösterdim. "Gerçekten bir soru. Bu arada cidden böyle mi düşünüyorsun?"

İç çekip şarabını bardağında döndürdü. "Evet. Bunu söylediğime inanamıyorum, çok sarhoş olmalıyım. Ön sevişme ve sabırlı olmak hakkında söylediklerin, nelerden hoşlandığımı sorman yüzünden. Bu bana yatakta düşündüğüm kadar bencil olmadığını düşündürdü."

Sırıttım. "Yani bunun hayalini mi kurdun?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Kurdun mu peki?"

Gözlerimin içine baktı. "Asıl *sen* kurdun mu?"

"Evet."

Ağzı açık kaldı.

"Tanıdığım hemen hemen her seksi kızla seks yapmanın hayalini kurarım."

Gözlerini devirdi. "Tanrım, bunu ben istedim. Neyse. Telefonu bana ver."

Telefonu uzatırken bir yudum aldım. Gözlerimin onun bacaklarının arasında gezinmesini engellemeye çalışıyordum. Böyle oturmak zorunda mıydı? Şaraptan kafası iyi olmalıydı, yoksa Londra ve Fransa*'yı -yani iç çamaşırlarını- görmeme izin vermesinin imkânı yoktu.

---

* Çocukların kullandığı, "*I see London, I see France, I see someone's underpants.*"/ "*Londra'yı gördüm, Fransa'yı gördüm, iç çamaşırlarını gördüm,*" anlamına gelen eski bir tekerlemeye gönderme yapılmıştır. –e.n.

Kıkırdamaya başladı. "Kulağını delmem için bana güvenir misin?"

"Tabii ki hayır."

"Neden olmasın? Ben olsam benimkini delmene izin verirdim."

"Verir miydin?"

Omuz silkti. "Tabii ki. Mutfakta keskin objeleri nasıl kullandığına şahit oldum. Ellerini çok iyi kullanıyorsun."

Gözlerimiz buluştu. "Bu doğru."

"Devam edelim," dedi boğazını temizleyerek. "Gizli aşkın kim?"

"Yok."

"Hadi ama," diye söylendi. "Herkesin gizli bir aşkı vardır."

"Benim yok. Eğer birinden hoşlanıyorsam, bunu belli ederim. Neden etmeyeyim ki?"

"Çünkü tuhaf olurdu."

"Peki senin gizli aşkın kim?"

"Baban tabii ki."

Bunu bir şaka gibi göstermeye çalıştı ancak söyleyiş tarzında beni duraksatan bir şey vardı. Üstelik yanakları da hızla kızarıyordu. Başımı eğdim. "Gizli aşkın *babam* mı?"

"Ne?" Aniden gerilmişti. "Saçmalama."

"Öyle, değil mi? Babama karşı bir şeyler hissediyorsun!" Kahkaha attım.

"Keser misin şunu? Hissetmiyorum!" Yataktan hızla kalktı. "Şaka yaptım!"

"O zaman neden kızardın?"

"Kızarmıyorum. Sadece böyle bir şey yok, tamam mı?" Yatağın ayakucunda volta atmaya başladı. "Baban objektif olarak çok çekici bir adam."

Ona sırıttım. "Ondan etkileniyor musun?"

"Hayır! Onu kastetmedim. *Objektif* olarak çekici olduğunu söyledim," dedi hemen. "Onu herkes çekici bulabilir. Bu sadece biyoloji. Ben yalnızca şaka yaptım. O rüyanın hiçbir anlamı yoktu."

"Ne rüyası?"

"Siktir!" Ellerini saçlarının arasından geçirirken gözlerini sıkıca yumdu. "Bunu söylemek istememiştim!"

"Artık ortaya çıktı, o yüzden detaylandırabilirsin." Çam ağacından yapılmış yatak başlığına yaslandım. "Rüyanda ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Yalancı."

Sıkıntıyla nefesini verip bana döndü ve ellerini havaya kaldırdı. "Beni öptü, oldu mu? Hepsi bu kadar. Sadece bir öpücüktü. Sonra uyandım."

"Peki rüyanda neredeydiniz?"

Yüzü daha da koyu bir kızıla döndü. "Yatağımda."

"Hem babamı *hem de* kardeşlerimi yatağına alıyorsun ama beni almıyorsun, öyle mi?"

"Hiç komik değil. Ayrıca burası neden birdenbire bu kadar sıcak oldu?" Bana arkasını dönüp ellerini yüzüne doğru salladı.

"Burası sıcak değil. Bence sadece babama olan aşkını düşününce yanmaya başladın."

Panikle döndü, aklını kaçırmış gibiydi. "Aşk değil! Küçüklüğümde bana çok nazik davranıyordu, tamam mı? Bir keresinde siz kuzeye taşınmadan önce Detroit'teki evinize geldiğimde düşüp dizimi kanatmıştım. O da dışarı çıkıp beni içeri taşımıştı. Bu tatlı bir anı."

"Gerçekten tatlı bir anı. Seni eve taşıyan kişinin *ben* olması dışında."

"Ne?" Ellerini kalçalarına dayadı. "Bu imkânsız, Gianni. Daha beş yaşındaydık."

"Biliyorum. Evimdeydik, sen garaj yolunda benden daha hızlı koşmaya çalışıyordun. Bu arada başarabilmene imkân yoktu. O kadar sert düştün ki iki dizin de kanadı. Senin için kötü hissettim. Bir şekilde bunun için azar işiteceğimi biliyordum. Bu yüzden nazik davranmaya çalışıp eve girmene yardım edebilirim diye düşündüm."

Odanın diğer ucundan ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Gözleri kısılmıştı. "Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum," dedim gülerek. "Gerçek bu."

"Buna inanmayı reddediyorum. Sadece kafamı karıştırıyorsun. Tıpkı her zaman yaptığın gibi."

Omuz silktim. "Belki bu da farklı hatırladığımız şeylerden biri olur."

Çenesini kaldırdı. "Belki de."

Aramızdaki sessizlik pencerelerin dışındaki kar kütlesinden daha yoğundu.

"Bu konu hakkında hiç konuşacak mıyız?" diye sordum.

"Ne hakkında?"

"Ne olduğunu biliyorsun. O yedi dakika hakkında."

"Konuşacak ne var anlamıyorum. Hiçbir şey yaşanmadı."

"Ellie, hadi ama. İtiraf etmenin zamanı geldi. O gece bir şeyler oldu."

"Tamam. Sen beni kandırdın. Özeti bu."

"Ne?" Ona bakakaldım. "Seni kandırmadım!"

"Evet, kandırdın!" Gözleri öfkeyle parladı. "Seni öpmeyeceğimi söyledim. Sen de yedi dakika içinde fikrimi değiştirebileceğine dair benimle bahse girdin."

"Ve *değiştirdim.*" Hile yapmakla suçlanmama sinirlensem de gülümsemeden edemedim. "Yedi dakika içinde fikrini değiştirdim. Üstelik kurallarından birini dahi çiğnemedim." Bir elimle saydım. "Seni zorlamadım, özel bölgelerine dokunma-

dım, konuşmadım bile. Daha süre dolmadan seni öpmem için bana yalvarıyordun."

Öfkeden köpürürken İngiltere Kraliçesi gibi sırtını dikleştirdi. "Ben. Sana. Yalvarmadım."

Güldüm. "Özür dilerim. Seni öpmemi *sen* söyledin. Hatta iki kez."

"Sen de öpmedin."

"Yedi dakika dolmuştu," dedim omuz silkerek. Gerçi bu tam olarak doğru değildi.

Parmağıyla beni işaret etti. "Beni öpmek için zamanın vardı. Bunu sen de biliyorsun. Sen sadece beni küçük düşürmek istedin. Tek yapmak istediğin bu zaten. Bu gece de dahil!" Çantasını yerden alıp hışımla banyoya doğru yürüdü. Oraya varmadan önce bir kez daha döndü. "Ayrıca ben sana yalvarmadım!"

Banyo kapısı çarparak kapandı.

Nefesimi vererek kafamı yatak başlığına yasladım ve iki elimle yüzümü ovuşturdum. Onu kışkırtmak istemesem de bir şekilde tam olarak bunu yapmıştım. Şimdi yatağımı paylaşacağım çakırkeyif, sakin Ellie yerine kızgın, küskün bir Ellie vardı. Muhtemelen ona bir özür borçluydum. Özellikle de geçirdiği boktan geceden sonra. Ancak sakinleşmesi için ona birkaç dakika zaman tanıyacaktım.

Gözlerim kapalı ve başım şaraptan biraz sersemlemişken, zihnimin altı yıl önce Tanner Ford'un bodrumundaki o geceye gitmesine izin verdim. Okul için bir şeyler ezberleme konusunda pek yetenekli sayılmasam da o geceyle ilgili her şeyi hatırlıyordum.

Ellie suya düşürme tankı olayının ardından kendisine çeki düzen vermiş, üzerinde nadiren görülen süper kısa bir etek giymişti. Birinden ödünç almış bile olabilirdi. O bir grup kızla odanın diğer ucunda otururken ben de bir yandan arkadaşlarımla

havalı hokey oynuyor, bir yandan da çaktırmadan bacaklarını izliyordum. Her zamanki gibi bana doğru bakmayı reddediyordu. Okulda bana selam dahi vermeyen tek kız oydu. Bu beni deli ediyordu çünkü büyüdüğünde *muhteşem* birine dönüşmüştü.

Onu elli kez suya düşürmemeliydim. Ne var ki, bu fırsat karşı konulamayacak kadar cazipti. Üstelik yüzüme attığı o turtalarla zaten intikamını almıştı! Ödeşmiştik.

Yine de aramızda bitmemiş bir şeyler var gibi hissediyordum. Bazı gerginlikler devam ediyordu. Belki de sadece merak ediyordum.

Daha sonra Cennette Yedi Dakika oynarken şapkadan onun adını çekmişim gibi yapmıştım. Adını söylediğimi duyduğunda gözleri benimkilerle buluşmuş ve meydan okurcasına bakmıştı. Bir an için beni reddedebileceğini düşünmüştüm.

Fakat hemen kalkmış, eteğini çekiştirerek hiçbir şey söylemeden büyük sedir ağacı gardıroba doğru yürümüştü.

Etrafımdaki herkes alkışlayıp müstehcen sesler çıkarırken onu takip etmiştim. Kapı arkamızdan kapanmadan hemen önce birinin, "Zamanlayıcıyı ayarlayacağım!" dediğini duymuştum.

Kapı çarparak kapandığında karanlıkta yalnız kalmıştık.

"Beni öpmeni istemiyorum," demişti emir verircesine.

"Neden?"

"İstemiyorum işte."

"Fikrini değiştirmeye çalışabilir miyim?"

Güldü. "Elbette."

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" Gözlerim karanlığa alışmaya başlarken ona bir adım daha yaklaşmıştım.

"Hayır ama... Neyse, dene bakalım. Sadece kurallarımı çiğneme." Kalbim bu meydan okumayla çılgınca çarpmaya başlamıştı. "Neymiş kuralların?"

"Hiçbir özel bölgeme dokunma, kıyafetlerimin üzerinden bile. Hayır dersem dur. Ve konuşma."

"Neden konuşamayacakmışım?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Çünkü hepsi yalan olacak. Duymak istemiyorum, Gianni."

"Tamam." Ona göğsüm kollarına çarpacak kadar yaklaşmıştım. Dudaklarım alnına değiyordu. "Peki şey... açıktaki yerlerine dokunmamda bir sakınca var mı?"

"Y-yok."

Bileklerinden tutup kollarını iki yanına indirmiş, hemen ardından önünde dizlerimin üzerine çökmüştüm.

Ellie keskin bir nefes aldığında da sırıtmıştım.

Ninova

8. BÖLÜM

Ellie

Banyoda dişlerimi öyle güçlü fırçaladım ki diş minelerimi yerinden sökmüş olabilirdim. Aynada kendime baktım. Yanaklarım kızarmıştı, gözlerim parlıyordu. Dudaklarım şarabın rengini almıştı. Göğsüm hızlı, derin nefeslerimle inip kalkıyordu.

Sinirlerimi hâlâ bu şekilde etkileyebilmesi hiç adil değildi. Adil oynamazdı. Çocukken de öyle değildi, bu gece de. Kesinlikle o dolapta da değildi.

Hâlâ sedir ağacmın kokusunu alabiliyordum.

Kaşlarımı çatarak tükürdüm ve ağzımı çalkalayıp elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Ardından gözlerimi kapattığımda Gianni'nin önümde nasıl diz çöktüğünü hatırladım.

Nefesim kesilmişti.

Korkuyordum ama Gianni'nin kuralları çiğnemesinden değil, çiğnemek zorunda bile kalmamasından korkuyordum. Dürüst olmak gerekirse, beni öpmesini istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki dayanamıyordum. Bunun için de kendimden *nefret* ediyordum.

Bana hayatım boyunca işkenceden başka bir şey yapmamışken neden beni öpmesini isteyecektim ki?

Ninova

Okulda kızları öpmeyi spor hâline getirmiş, kendinden başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamadığı açıkça ortadayken? Neden böyle bir adamı gizlice arzuluyordum? Geceleri düşündüğüm kişi neden oydu? Karanlıkta bana fısıldamasını her şeyden çok istediğim kişi?

Karanlık demişken... Bir eliyle sol kalçamın kıvrımını okşamıştı.

Sağ ayak bileğimin iç kısmına dokunmuş, parmak uçlarını yavaşça bacağımın iç kısmına doğru sürüklemişti. Dizimi geçtiğinde titremiştim. Korkudan mı, yoksa beklentiden mi emin değildim. Eli uyluğumun iç tarafında durmuştu.

Tişörtüm hafifçe sıyrılmıştı. Nefesiyle dudaklarını karnımda hissedebiliyordum. Karnıma üç sıra boyunca, yıkıcı derecede yumuşak ve nazik öpücükler kondurmuştu.

Tenimin her santimi karıncalanıyordu. Neredeyse gösteriyi bırakıp dizlerimin üzerine çökecek, ağzımı onunkine yapıştıracaktım.

Ancak yapmamıştım. Yapamamıştım.

Gianni ayağa kalkıp arkama geçmişti. Bir eli, az önce karnımda dudaklarının değdiği yerde geziniyordu. Diğer eliyle de saçlarımı kenara çekerek ensemi öpmüştü.

Tüm vücudum titriyordu, elimde değildi. Gülmeye başlamasını bekliyordum ama gülmemişti. Bir avucunu karnıma bastırmış, dudaklarıyla ensemden boğazıma doğru ilerlemişti. Dilinin tenimdeki hissi sıcak ve yumuşaktı. Başım kendiliğinden yana eğildiğinde Gianni kolunu belime dolamıştı. Kalbim kontrolsüzce atıyor, başım dönüyordu. Dudaklarımı yalamıştım.

Sonra ona dönmüştüm. Nefes nefese kalmıştım. Çaresiz ve umutsuz bir hâldeydim. "Tamam," diye fısıldamıştım. "Öp beni."

Dudakları çok yakındı. Tek yapması gereken benimkilere değdirmesiydi. Tek yapmam gereken parmak ucuma yükselmekti.

Dışarıdan, "On saniyeniz kaldı!" uyarısı gelmişti.

"Seni öpmemi mi istiyorsun?"

"Dokuz! Sekiz! Yedi!" Arkadaşlarımız saymaya başlamıştı.

"Evet." Vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum, o da beni öpmek istiyordu. Biliyordum.

"Altı! Beş! Dört!"

"Gianni," dedim sabırsızlanarak. "Öp beni. Acele et."

Ancak Gianni dudaklarımızı temas ettirmek yerine beni bırakıp uzaklaşmıştı.

"Üç! İki! Bir!" Kapının açılmasıyla ışık içeri dolmuştu.

Hızla gardıroptan çıkıp banyoya yönelmiş, aynada kendime bakmıştım. Pes ettiğim ve ona tam olarak istediği şeyi verdiğim için kendime inanılmaz kızgındım.

Muhtemelen herkese onu öpmek istememi *sağladığını*, ardından da bunu yapmadığını anlatacaktı. Hepsi benimle dalga geçecekti.

"Ellie!" Winnie kapıyı çalmıştı. "İyi misin?"

"İyiyim." Sesim şaşırtıcı derecede normal çıkıyordu. Birkaç defa nefes alıp verdikten sonra kapıyı açmıştım.

"Orada ne oldu öyle?" Heyecandan nefesi kesilmişti.

"Gianni ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Dışarı çıkıp yine havalı hokey oynamaya başladı."

"Gerçekten mi?"

Başını sallamıştı. "Peki ne oldu?"

"Hiçbir şey." Aynaya bakıp saçlarımla oynamış, eteğimi düzeltmiştim. "Tartıştık, sonrasında da hiçbir şey olmadı."

Kollarını kavuşturup, "Gerçekten mi?" diye sormuştu.

"Gerçekten."

"Seni öpmedi bile?"

Reddedilmenin utancı içime işlerken başımı iki yana sallayarak onaylamıştım. O kadar utanmıştım ki en yakın arkadaşıma dahi bunu anlatamamıştım. "Hayır."

Şimdi de burada, *Pineview* Motel'in banyosunda tek başıma o anı tekrar yaşıyordum.

Kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım. "Ellie?"

"Git başımdan."

"Bütün gece orada kalamazsın."

"Evet, kalabilirim. Küvette uyurum."

"Banyoyu kullanmam gerek."

Kapıyı açarak vücudumun herhangi bir yerinin onunkine değmesine izin vermeden yanından geçip gittim.

"Peki. Ben uyuyacağım." Gianni bütün boş cips poşetleriyle şeker ambalajlarını çöpe, yenmemiş atıştırmalıkları da poşete geri koyuşumu izledi.

Ona bakmadan benzin istasyonundan aldığı diş fırçasını ve macunu havaya kaldırdım. "Bunları istiyor musun?"

"Evet." Yatağa yaklaştı. Ellerimizin temas etme riskini göze almak yerine avucumdakileri yatağa bıraktım. Gianni iç çekerek onları alıp banyoya gitti.

Telefonumu şarja taktığım sırada Winnie'nin bana mesaj attığını gördüm.

Burada ölüyorum. Beni arar mısın?

Sırtımı banyoya dönerek yatağa oturup dikkatlice kulak kesildiğimde suyun akışını duydum. Gianni muhtemelen dişlerini fırçalasa da bu bana Winnie'yi aramaya yetecek kadar zaman tanımazdı.

Şu an arayamam. İlk fırsatta arayacağım.

NELER OLUYOR!

Gianni geçmiş defterleri açana kadar iyi gidiyorduk.
Sonra ona çok kızdım çünkü belli ki bu kini tüm gücümle sürdürmekten hoşlanıyorum.
Terapiye ihtiyacım var.
Ya da sekse.

Tüm sinirini onun vücudundan çıkarabilirsin.
Eminim çok iyi hissettirecektir.
Kar fırtınası kaçamağı. Sayılmaz bile.

Kaşlarımı çattım. Yine de bir yanım Winnie'nin haklı olup olmadığını merak ediyordu.

Belki bir kar fırtması, sıcak kalmak ya da can sıkıntısını hafifletmek için şüpheli cinsel kararlar almaya neden olabilirdi. Peki *Gianni* ile?

ASLA OLMAZ. ONDAN NEFRET EDİYORUM.

Çok yazık. Müsait olduğunda ara, kendine dikkat et.

Arkamdaki banyo kapısının açıldığını duydum. Sırtım ona dönük şekilde telefonumu şarja taktım. Sonra kollarımı göğsümde birleştirerek Gianni'ye bakmayı reddettim.

"Ellie, hadi ama. Ne söylememi istiyorsun? On yedi yaşındayken seni öpmemi istemene neden olduğum için özür dilerim mi diyeyim? Peki. Özür dilerim fakat sen başlatmıştın."

Ninova

"Ben mi!" Öfkeyle dönüp yüzüne baktım. "Ben başlatmadım! Yedi dakika gecesi konusunu sen açtın!"

Yatağa doğru yaklaştı. "Eskiyi kastediyorum. Sen her zaman benim için fazla iyiydin. Bana doğru bakmazdın bile. O dolapta da bana söylediğin ilk şey, *beni öpmeni istemiyorum* oldu."

"İstemiyordum!" Boy avantajı Gianni'de olduğundan kendimi ondan daha büyük hissedebilmek için yatağa atladım. "Nedenini bilmek ister misin?"

"Suya düşürme tankı yüzünden mi?"

"Hayır! Çünkü korkmuştum."

Şaşkın görünüyordu. "Neyden?"

"Çok fazla hoşlanmaktan. Seni o şekilde istemekten. Başka seçeneğin olmadığı için senin tarafından öpülmekten. Sonra da gülünüp bir kenara atılmaktan."

"Bunu neden yapacaktım ki?"

"Beni küçük düşürmek için! Fikrimi değiştirmek için onca şey yaptıktan sonra beni öpmeyi reddetmenle aynı sebepten."

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Bunu seni küçük düşürmek için yapmadım, Ellie. Senden intikam almak için yaptım."

"Neden? Turtalar yüzünden mi?"

"Hayır." Yatağa doğru bir adım daha attı. O kadar yaklaşmıştı ki uzanıp onu yakalayabilirdim. Ya da tokatlayabilirdim. İki ihtimalli de ciddi şekilde değerlendiriyordum. Omuzlarından birini indirip kaldırdı. "Sanırım bir şeyi isteyip de elde edememenin nasıl bir his olduğunu bilmeni istediğim için."

"Ne?" Hem şaşkınlık hem de öfkeyle dolup taştığımdan, bunları biraz olsun sindirebilmek için yatağın üzerinde zıplamak zorunda kaldım. "Bence durumu tamamen yanlış değerlendiriyorsun, Gianni. Her şeyden paçayı kurtaran sendin! Herkese sahip olabilen sendin. Bunu yaptın da! Çünkü herkesin istediği sendin. Hâlâ da öylesin, bak bu gece neler oldu!"

"Ellie dur." Kolumu kavradı ama ben tutuşundan kurtulup zıplamaya devam ettim. "Ne söylediğimi anlamıyorsun."

Duramıyordum. Her şeyi ortaya dökmek harika hissettiriyordu.

"Çok iyi anlıyorum! Dünya Gianni Lupo'nun oyun alanı."

Söylediklerime karşı kahkaha attı. "Dinle. Oyun alanıma istediğin zaman gelebilirsin. Bu hep öyleydi. Sana söylemeye çalıştığım şey bu. Evet, lisede bir sürü kızla takıldım ama her zaman senin çok ateşli olduğunu düşündüm. O gece de seni öpmek *istedim*. Ne kadar çok istediğimi göstermekten korkuyordum."

"Saçmalık!"

"Öyle mi? Sana şunu söyleyeyim, o şapkadan çektiğim isim senin değildi. Başkası çıkmıştı."

Zıplamayı bıraktım. "Ne?"

"Beni duydun."

"Kimin adı çıkmıştı peki?"

"Biliyorsam siksinler fakat seninki değildi. Senin ismini çektiğim yalanını söyledim. Böylece en sonunda seninle öpüşebilirdim. Başka türlü bu şansı asla yakalayamayacağımı düşünüyordum."

Kalbim sertçe atmasına rağmen başımı ona doğru salladım. "Öpmedin."

"Ama bunu yapmamı istedin." Gözlerindeki o *B-E-L-A* diye hecelenen bakış geri gelmişti. "Sen de beni istedin."

Omzumu silktim. Milyonuncu kez Gianni'nin bu kadar ateşli olmamasını diliyordum. "Sadece o on saniye boyunca. Evet, istedim. Bu kadar abartılan şey neymiş merak ediyordum."

"Hâlâ merak ediyor musun?"

Kalbim atmayı bıraktı. "Ne?"

"Hâlâ tüm o abartıların nedenini bilmek istiyor musun?"

"Hayır," dedim sertçe. Kalbim şu anki şartlar göz önüne alındığında olması gerekenden daha hızlı çarpmaya başlamıştı. "Çok geç kaldın."

Bana doğru uzansa da çığlık atarak yatağın karşı tarafına sıçradım. Gülerek yatağın üzerinden atlayıp peşimden gelince yatağın ayakucuna doğru koştum. Çığlıklar atıyordum, nefes nefese kalmıştım. Gianni yatağın etrafından dolandığında tekrar yatağın üzerine zıpladım. Beni kovalamaya devam ederken tekrar diğer tarafa geçtim.

Üçüncü turda beni belimden yakalayıp sırtüstü çevirdi. Nefes nefese ve ter içinde yumruklarımı göğsüne indirdim. "Seni alçak, bırak beni!"

"Hayır." Bir şekilde bileklerimi kavrayıp omuzlarımın üstünden yatağa sabitledi. "Başka bir şans istiyorum. Yıllardır o dolabın içinde sıçıp batırdığım için kendime kızıyorum."

"Güzel."

"İçgüdülerime göre hareket etmem gerekirken gururumun kazanmasına izin verdim."

"Peki içgüdülerin sana ne yapmanı söylüyordu?" Sesim şimdi alçaktı, nefes nefese çıkıyordu. Gözlerim dudaklarına kaydı.

"Bana yapmamı söylediğin şeyin aynısını. Bunu." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Öpücük sert, derin ve talepkârdı. Vücudumun tamamında yankılanan şok dalgaları gönderiyordu. Gianni ağzını açıp başını yana eğerek dilinin dudaklarımın arasında hareket etmesine izin verdi. Ellerim hâlâ kulaklarımın yanında kenetlenmiş hâldeydi. Ancak bedenim ona doğru kavislenerek karşılık veriyordu. Bir bacağımı kalçalarına dolayarak onu biraz daha yakınıma çekmeye çalıştım.

Bunu istiyormuşum, hiç utanmıyor, hatta korkmuyormuşum gibi Gianni'nin öpüşüne karşılık verdim. Belki de gerçekten korkmuyordum. Kızgın olsam da korkudan eser yoktu.

Bu farkındalık en az Gianni'nin bacaklarımın arasında duran pantolonundaki şişkinliği kadar beni derinden sarmıştı. Üzerimde ritmik bir şekilde hareket etmeye başladığında ağzımdan ihtiyaç ve kızgınlıkla dolu bir inleme kaçtı. Bana daha da yaklaşmasını istiyordum. Ellerinin tenimde dolaşmasını istiyordum. Dudaklarının tekrar ensemde olmasını, o dilin boğazıma temas etmesini istiyordum.

Gianni'nin ağzından da boğuk bir inleme çıkarken başını kaldırdı. "Siktir," diye homurdandı. "Bu iş kolayca kontrolden çıkabilir."

"Umurumda değil," dedim nefes nefese. "Bırak çıksın."

"Emin misin? Çok fazla şarap içtin. Ben..."

"Gianni." Topuğumla kalçasına vurdum. "İkinci şansını da mahvetme. Bu şans bir daha asla eline geçmeyecek."

"Sarhoş değil misin? Gerçekten istiyor musun?"

"Sarhoş değilim." Başımı kaldırıp alt dudağını yaladım. "Ve bunu gerçekten istiyorum."

"Seks arkadaşlık ilişkilerini bozabilir, biliyorsun."

"Neyse ki, arkadaş değiliz."

Beni tekrar öpmeye başlamadan önce suratındaki o çocuksu sırıtmayı sadece kısa süre görebildim. Bir saniye sonra ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Bekle," dedim dizlerimin üzerinde doğrulup iki elimi göğsüne koyarak. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Altı aydır her gece bunu istiyorum. Hatta daha uzun süredir. Sen her zaman hayallerimin ulaşılmaz kızı oldun, Ellie."

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"O zaman izin ver."

Parmaklarım hızla düğmelerin üstünden aşağıya ilerledi. Göğsünün hızla inip kalkması hoşuma gitmişti. Kollarından kaydırdığımda gömleği yere düştü. Altındaki beyaz tişörtü ucundan tutup çıkarttım.

Gianni gözlerimin önünde üstü çıplak hâlde kalınca kendime engel olamadım. Nefesim kesilmişti. Ardından ellerimi göğsüne koyup omuzlarından ve kollarından aşağıya doğru kaydırdım. Kaslı karnı dokunuşumun altında titriyordu. Çok güzeldi. Şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten daha güzeldi. O altın tenin dudaklarımda nasıl bir his uyandıracağını bilmem gerekiyordu.

Dudaklarımı köprücük kemiğinin hemen altına, göğsüne bastırdım. Tıpkı yıllar önce bana o gardıropta yaptığı gibi sağdan sola doğru bir sıra öpücük kondurdum. Göğüs kafesine ulaştığımda hafif bir tüy parçası dudaklarımı gıdıkladı. Elleri giydiğim kazağın altına uzanıp uyluklarımın dışından kalçalarıma doğru kaydı. Dudaklarımı onun göğsünde gezinmeye devam ederken Gianni'nin parmakları tenime saplandı.

Yoğun bir arzu damarlarımda sıcacık akıyor, daha önce düşünmeye cesaret edemediğim dürtüler beni ele geçiriyordu. Dilimle meme ucunu okşayıp belirginleşmiş ucunu yavaşça ve tadına vararak yaladım. Boğazından çıkan zevk inlemelerinden memnun kalmış şekilde aynı hareketi diğerine de yaptım. Bu sırada bir elimi bacaklarının arasına kaydırıp Gianni'nin kalın, sert aletini kotunun üzerinden okşadım.

Boynuna doğru öpücükler kondururken derin bir nefes aldım. Arabada beni heyecanlandıran koku tekrar burnuma dolup şehvetten başımı döndürmüştü. Kot pantolonunun düğmesine uzandım, açtıktan sonra fermuarı aşağı çekerek elimi içine soktum. Dilimle boğazını yalarken parmaklarımı aletinin etrafına

sardım. Gianni daha yüksek sesle inledi. Ellerini iç çamaşırımın kenarlarından içeri soktu ve çıplak kıçımı sıktı. Ben yumruğumu aletinin üzerinde aşağı yukarı gezdirirken, "Siktir," diye mırıldandı. "*Kahretsin,* bu çok iyi."

Parmak uçlarımla aletinin tepesine dokunup başparmağımla ucunu okşadım. Dokunuşumun altında kaygan ıslaklığı hissettiğime sevinmiştim. Gianni sabırsızlıkla homurdanarak kazağımı çekiştirdi. "Şundan kurtulmak istiyorum."

Kollarımı kaldırdığımda Gianni kazağı başımın üzerinden çıkartıp kenara fırlattı. Altına hiçbir şey giymemiştim. Gözleri kocaman açılırken hızla göğüslerimi avuçladı. Parmaklarımı saçlarında gezdirerek ağzını tekrar kendime çektim. Dudaklarını arzuluyordum. Başparmaklarıyla meme uçlarımla oynadı. Her bir sinir ucumda elektrik akımları dolaşırken sırtımı dikleştirdim.

Elini bacaklarımın arasına sokup siyah saten çamaşırımın üzerinden yavaş ama sertçe okşamaya başladı. Kalçalarım içgüdüsel olarak elinin üzerinde ileri geri hareket ederken iç çamaşırım gitgide ıslanıyordu. Davetimi anlayacağını umarak dizlerimi hafifçe araladım. Anlamıştı.

Parmakları satenin altında kıpırdandı. Yetenekli parmaklarından birini nazikçe içime kaydırarak beni araladığında nefesim kesildi. Vücudumdaki gerginlik daha da artarken ellerim saçlarına dolandı. "Evet," diye fısıldadım dudaklarına. "Evet."

Bir kolunu omuzlarıma, diğerini dizlerime dolayarak beni sırtüstü yatırdı ve çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekti. Onu yere fırlattıktan sonra geri kalan kıyafetlerini çıkarmak için ayağa kalktı. Kot pantolonu inatla bacaklarına yapıştığında tek ayağının üzerinde sekti. En sonunda hepsini vücudundan çıkarıp üzerime atıldı. Bedenimi kendisininkiyle örtüp yüzünü boynuma gömdüğünde güldüm.

Dili boğazımı gıdıklarken, "Bekle, ışıkları kapat," dedim kıkırdayarak.

"İmkânsız." Başını kaldırıp bana baktı. "Eğer bir daha asla böyle bir şans elime geçmeyecekse, o hâlde karanlıkta el yordamıyla ilerlemeyeceğim. Bu anıyı sonsuza dek yaşayabilmek için vücudunun her santimini görmem gerek."

Kahkaha attım. "Kes şunu. Şaka yapma."

"Ciddiyim."

"O zaman neden gülümsüyorsun?"

"Hadi ama." Sırıtışı alaycıydı. "Bunun için beni suçlayamazsın. *Pineview* Motel'deki yatağımda çıplak bir eski Kiraz Prensesi var. *Çimdikleyin beni.*"

Uzanıp poposunu çimdikledim. "Bu nasıl?"

"İyi," dedi dudaklarını göğsümde gezdirerek. "Hem de fazlasıyla."

"En azından yorganın altına girebilir miyiz? Burası hâlâ çok soğuk."

"Bu gece seni sıcak tutacağıma *söz veriyorum.*" Yine de örtülerle battaniyelere uzanıp yanıma kaydı ve onları omuzlarımıza kadar çekti.

"Sana inanıyorum."

Sırtüstü yatıp başını kollarımın arasına aldım. Gianni de dudaklarını göğüslerime indirdi. Önce şişmiş pembe uçlardan birini, ardından diğerini emiyor, bacaklarımın arasına küçük ve enfes şehvet okları fırlatıyordu. Yanımda yan yatarken bir elini uyluğumun iç kısmına doğru kaydırdı. Parmaklarını tekrar içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Bacaklarımı daha da açtım ama avucu kalçamdan yukarı, karnımın üzerinden geçti. Bu hareketiyle titrediğim sırada Gianni diğer bacağıma geçti.

Kalçalarımı kaldırarak, "Benimle oynamayı bırak," diye fısıldadım.

"Sadece yavaş gitmeye çalışıyorum." Dilini meme ucumun etrafında dolaştırdı. "Tıpkı senin sevdiğin şekilde." Bir parmağını içime daldırdı. Sonra sıcak ve ıslak parmak ucuyla klitorisimi yavaşça okşadı.

Vücudumu saran yumuşak, baştan çıkarıcı hisler bedenimi dalga dalga ele geçirirken inledim. Gianni'nin ağzı göğüslerimdeydi. Eliyle bacaklarımın arasında sihir yapıyor, daha önce bu kadar güzel bir şey hissettiğimi sanmıyordum.

Ardından üstüme çıkarak klitorisimdeki parmaklarının yerini dili alana kadar karnımdan aşağıya doğru öperek kaydı. Beni okşadığı sırada bir anlığına nefes alamadım. Önce nazik, sonra yumuşak küçük fiskeler, ustaca hamleler ve keyifli bir ıstırap içinde çarşafları çekiştirmeme neden olan zekice numaralarla yoğunluğu artırdı. Hemen peşinden parmaklarından ikisini içime kaydırdı. Vücudumdaki gerilim neredeyse çığlık atmama neden olacak şekilde doruğa ulaşmıştı. Gianni parmaklarını daha derinlere itip bir yandan da beni hafifçe ısırırken içimde bir şeyler onu sıkıca kavrıyordu.

"Gianni," diye inledim. Ya da en azından adını söyleyerek inlemeye çalıştım. Söylemek istemiştim ama zihnim çapraz kablolardan oluşan bir karışıklıktı. Sinyaller doğru düşünemeyeceğim kadar hızlı uçuşuyordu. Bedenim kontrolü ele geçirdi. Kalçalarım kıvrılıp iç kaslarım gerilirken nefesim kesildi. Tenim tutuşmuştu. Görüşüm, her şey zevk ve ışığın harikulade titreşimleriyle patlayıp gözlerim aniden açılana kadar karanlıktan ibaretti. Kaslarım Gianni'nin parmaklarının etrafında kenetlenmişti. Her zevk dalgasıyla birlikte çığlık atıyordum.

Ben doruğa ulaşırken Gianni'nin aynı anda orgazmımı içine çekip inlediğini hem duyuyor hem de hissedebiliyordum. Ağzını benden ayırıp vücudumda yukarı doğru hareket ederken nefesi kesilmişti.

"Orgazm taklidi mi yaptın?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

Bana o ukala sırıtışıyla baktı. "Hareket etme."

Yataktan kalkıp çantasına doğru ilerlerken şaşkınlıkla ona baktım. *Hareket etmek mi?* Bacaklarımın beni taşıyabileceğinden bile emin değildim.

Spor çantasını karıştırdı. Aradığını bulduktan sonra yatağa geri döndü. Yatağın üzerinde diz çökerek prezervatif paketini dişleriyle yırtıp açtı. Arzu ve heyecanla nefessiz kalmış şekilde onu izlerken prezervatifi taktı. Dağınık saçlarından mavi gözlerine, geniş göğsünden belirgin karın kaslarına; benim için sertleşmiş olan uzun, kalın aletine kadar her yanı öylesine muhteşemdi ki...

Bu düşünce inanılmaz bir heyecanla titrememe neden oldu.

Ancak anın tadını çıkarmaya doğru düzgün vakit bulamamıştım. Gianni bir saniye sonra tekrar kalçalarımın arasına girmiş, aletinin ucuyla klitorisimi okşamaya başlamıştı. Gözleri açlıkla parlıyordu. Şehvetli ağzı hafifçe aralık, nefesi sert ve hızlıydı.

Ardından yavaşça içime girmeye başladı. Bedenim gerilip onun büyüklüğüne uyum sağlarken alt dudağımı ısırdım. Göğsünü benimkinin üzerine bastırdı. Ağırlığı ve sıcaklığı güven vericiydi. Bacaklarımı onun etrafına sardım. Biraz önceki konuşmamız sırasında söylediklerime dikkat ettiğini gösteren derin, yavaş hareketlerle hızlanmaya başladığında gözlerimi kapattım.

Bu fazlasıyla sinir bozucuydu.

Ellerim sırtından aşağı kayarken kulağına, "Şu anda çok kızgınım," diye fısıldadım.

Güldü. "Öyle mi?"

"Öyle." Daha önce binlerce kez düşündüğüm şekilde kalçasını avuçladım. "Ne cüretle bu kadar iyi hissettirebilirsin? Ne cüretle beni bu kadar sert boşaltabilirsin? Senin hem bencil hem de açgözlü olacağına bu kadar inanmışken ne cüretle bu kadar sabırlı ve cömert olabilirsin?"

Derinlere dokunduğu sırada durup bana baktı. "Sanırım beni düşündüğün kadar iyi tanımıyorsun."

İçimi bir belirsizlik kaplarken haklı olup olmadığını merak ettim. Özellikle de dudaklarını dudaklarıma değdirip yapabileceğim ukalalıkları öperek yok ettiğinde. Aslında beni o kadar derinden ve tutkuyla öpmüştü ki, bunun ne olduğunu kavrayamadığımdan endişelenmeye başladım.

"Gianni," dedim fısıltıyla. "Yarın uyandığımda senden hoşlanmak istemiyorum, tamam mı? O yüzden belki de bir dakikalığına bencil olabilirsin? Sanki hiç umursamıyormuş gibi beni becerebilirsin. Daha da iyisi... benden nefret ediyormuşsun gibi becer beni."

"Tanrım." Bana baktı. "Bir daha söyle."

"Neyi?"

"Nasıl yapmamı istediğini söyle."

Bu kez kelimelerime biraz da zehir kattım. "Benden nefret ediyormuşsun gibi becer beni."

Aleti içimde titredi. "Kahretsin," diye hırladı. "Bu neden böyle seksi?"

Tekrar hareket etmeye başladı ama bu sefer öncekinden farklıydı. Daha hızlıydı, daha sert ve kabaydı. Hareketlerine bir öfke hâkimdi. Vücudunun benimkinin üzerindeki o ritmik hareketlerinden çok öfkeyle ittiği kalçaları vardı. Nefes alışverişi hırıltılı ve kesik kesikti. Aleti tamamen derinlere kaydığında içimde bir acı dalgası yayıldı.

Nefesim kesilse de Gianni yavaşlamadı.

"İstediğin bu muydu?" Sesi hırçındı. "En sonunda benim hakkımda haklı çıkmak mı?"

"Evet," diyebildim. Acı azalıp yerini sapkın bir zevk duygusuna bıraktı. Sadece bedenlerimiz arasındaki sürtünmeden değil, oynadığımız oyundan da kaynaklı bir zevkti. Yalnızca *kendi* şartlarımla oynamanın bir yolunu bulmakla kalmamış, aynı zamanda puan da kazanmıştım.

"Tamam. Senden nefret ediyormuşum becereceğim seni." Üstümde sırıttı. "Yine de seni boşaltacağım."

Yaptı da. Piç kurusu, ondan önce hiçbir erkeğin yapamadığını yaparak bana ikinci orgazmı yaşattı.

Siktir... Çoğu erkek ilkini bile başaramamıştı!

Teknenin büyüklüğünden mi, yoksa okyanusun hareketinden mi bilmiyordum. Teknenin kokusundan, tadından ve inlemesinden de olabilirdi... kendimi hiç vakit kaybetmeden o dalganın tepesinde buldum. Sonra da onunla aynı anda kıyıya vardım. Vücutlarımız mükemmel bir uyum içindeydi.

Ardından kendimi gerçekten kıyıya vurmuş gibi hissettim. Nefes nefeseydim. Islaktım. Bitkindim. Enkaz hâlinde karaya oturmuş gibiydim.

Düzenleme
Ny.ozlem

9. BÖLÜM

Gianni

Kalbim, göğüs kafesimin içinde deli gibi çarpıyordu. Tenim Ellie'ninkine yapışık vaziyetteydi. Ayrıca aletim de hâlâ onun içindeydi.

Vay canına. Ellie Fournier ile seks yaptım ve inanılmazdı.

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüz ifadesi şaşkınlıkla *siktir* arasında gidip geliyordu.

"Şey. Bu..." Az önce olanları anlatmaya yaklaşabilecek bir kelime aradım.

"Sürpriz oldu."

"Ah, evet."

Göğsüme hafifçe vurdu. "İzin ver de kalkayım. Biraz hava almam gerekiyor."

"Tabii, üzgünüm." Üzerinden kalkıp yataktan çıktım. "Hemen döneceğim."

Banyoda prezervatifi atıp biraz temizlendim. Kapıyı açtığımda Ellie karşımda çırılçıplak duruyordu.

En azından öyle sayılırdı.

Onu tepeden tırnağa süzdüm. "İki şey söyleyeceğim. Birincisi, eğer daha önce açıkça belirtmediysem harika bir vücudun var."

Ninova

"Teşekkür ederim."

"İkincisi, seni kirpi desenli çoraplarınla becerdiğime inanamıyorum."

"Sanırım bunlar *senin de* şanslı çorapların." Kolumu dürttü. "Tuvaleti kullanmalıyım."

"Tamam." Yer değiştirdik. Ellie kendini banyoya kapatırken ben de şaşkın şekilde yatağa yürüyüp sersemlemiş bir hâlde etrafa baktım. Beynim bir tür döngü içindeydi.

Vay canına. Ellie Fournier ile seks yaptım.

Üstelik iyiydi. Hatta iyiden de öteydi. Yoğun, eğlenceli ve çılgınlar gibi ateşliydi.

Biz bu odada birlikte sıkışıp kalmışken bunun tekrar yaşanma ihtimali neydi? Olasılıkları hesaplamaya çalıştım ama gerçekten benim lehime sonuçlanacağını düşünmüyordum. Muhtemelen bu tek seferlik bir şeydi. İkimizin birbirimizden öç almamızın ya da sonunda merakımızı gidermemizin garip de olsa eğlenceli bir yoluydu.

En azından Ellie'ye iki defa gerçek orgazm yaşatmıştım. Bu düşünce beni memnuniyetle gülümsetti.

Yorganı çekip yatağa girdim. Ellie odaya döndüğünde sırtüstü uzanmış, ellerimi başımın altında birleştirmiştim.

Yatağın ayakucundan daha önce üzerine sardığı battaniyeyi aldı. Kendi etrafına sarıp pencereye doğru yürüdü. Işığı kapattıktan sonra perdeyi kenara çekerek dışarı baktı. Sırtından aşağıya doğru dökülen koyu saçları içimde ona tekrar dokunma isteği uyandırıyordu.

"Hâlâ kar yağıyor mu?" diye sordum.

"Evet. Araban kara gömülmüş. Herkesinki aynı durumda."

"Yarın temizlerim."

İç çekerek perdeyi tekrar kapattı ve çantasına doğru gitti. "Keşke yanıma acil durum pijaması almayı akıl etseydim. Senin kazağınla uyumak istemiyorum."

"Çıplak uyu."

"*Seninle* çıplak uyuyamam."

Güldüm. "Ellie, bu gece dilim vücudumun her yerinde gezindi."

"Mesele o değil." Bana döndü ve alışık olduğum, her şeyi bilen ses tonuyla konuştu. "Birinin yanında çıplak uyumak, ilişki yaşayan insanların yaptığı bir şeydir. Bizim değil."

"*Ben* çıplak uyuyacağım."

"Gianni! En azından iç çamaşırı giyemez misin?"

"Hayır, temiz iç çamaşırlarımı yarına saklıyorum. Ayrıca senin yanında çıplak olma konusunda son derece rahatım. Az önce aramızda olanlardan sonra bundan utanmak çok saçma geliyor."

Sıkıntılı bir nefes verdi. "O zaman tişörtünü alabilir miyim?"

"Elbette."

Yatağın benim olduğum tarafına yürüyüp yerden tişörtü aldı. Başından geçirmeden önce her nedense silkeleyip battaniyeyi kenara koydu. Sonra da tişörtün yakasını kokladı. "Güzel kokuyor."

"Yaklaş. Gerçeği burada." Yorganı çekip ona yer açmak için yana kaydım.

Yanıma yatmak yerine yatağın diğer tarafına gitti. "Hayır. Sen kendi tarafında kalmalısın. Ben de kendi tarafımda kalacağım."

"Ellie, ben senin iki katınım. Yarı yarıya bölüşmek adil değil."

"Çok fazla hareket etmemeye çalış, tamam mı?" Sırtüstü yatıp yorganı çenesine kadar çekti. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Dakikalar karanlığın içinde ilerliyordu.

Uykuya dalmama imkân yoktu. Tek düşünebildiğim Ellie'nin tişörtümün altına iç çamaşırı giymemiş olmasıydı. Yan tarafıma dönerek başımı dirseğime dayadım. O kadar karanlıktı ki, gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu göremiyordum.

"Uyurken beni mi izliyorsun?" diye sordu.

"Uyumuyorsun."

"Deniyorum." Titredi. "Yine üşümeye başladım."

Yatağın ucuna bıraktığı ekose desenli battaniyeye uzanıp üstüne örttüm. "Daha iyi misin?"

"Sanırım. Teşekkürler."

"İstersen bana yaklaşabilirsin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü başka şeylere yol açabilir."

"Olsun. Bir tane daha prezervatifim var."

"*Hayır*, Gianni. İyi geceler."

"Bekle, bir sorum var." Omzuna dokundum.

"Ne?"

"Babamın rüyandaki hâlinden daha iyi miydim?"

Doğrulup yastığıyla bana vurdu. "Sen bir pisliksin! Sana bunu söylediğime inanamıyorum. Kimseye bundan ya da bu gece burada yaşananlardan bahsetmeyeceğine yemin et!"

Kahkahama engel olamadım. "*Pineview* Motel'de olan *Pineview* Motel'de kalır."

"Güzel." Yastığını indirdi ve bana bakmak yerine yüzünü duvara döndü. "Tanrım. Seninle geçirdiğim şu yirmi dört saatle ilgili her şeyden pişman olacağım, değil mi?"

"Ah, hadi ama. İyi vakit geçiriyoruz. Aslında yaptığımız bu ateşkes seninle kavga etmekten bile daha eğlenceli."

"Pekâlâ." Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra top gibi büzüldü. Gitgide daha da kıvrılıyordu. Ardından titremeye baş-

ladı. "Vücut ısımı paylaşmak amacıyla yanına yaklaşmak için izin istiyorum," dedim robotik bir şekilde. "Tamamen cinsel olmayan bir şekilde tabii."

"Peki." Sesi kısıktı. "Çok üşüyorum, sadece bu yüzden."

Gülümseyerek bir kolumu beline dolayıp Ellie'yi kendime çektim. Vücudum onunkine doğru kıvrılmıştı. Göğsüm sırtına yaslanmıştı. Ellie'nin kalçaları benimkilere dayalıydı, dizlerimiz birbirine değiyordu. Kolumu belinden ayırmadan yaz günü gibi kokan saçlarını içime çektim. Gözlerimi kapatıp on yedi yaşıma döndüm. Umursamaz bir enerjiyle ve aptalca fikirlerle dolup taşıyordum.

Arkadaşlarımla Kiraz Festivali'nde dolanırken onu bikinisi ve tacıyla gördüğüm anı hatırladım. Tankın üstünde poz veriyordu. Ayak bileklerini çaprazlamış, dizlerini yana doğru eğilmişti. Uyluklarını sıkıca birbirine bastırmıştı.

Bu gece o bacakları benim için açmıştı, değil mi? Bir rüyadan bile daha lezzetliydi.

"Kes şunu, Gianni."

"Neyi?"

"Tekrar sertleştiğini hissedebiliyorum."

"Özür dilerim. Biraz önce olanları düşünüyordum. Durmaya çalışacağım."

Bir an sessiz kaldı. "Tam olarak neyi düşünüyordun?"

Gülümsedim. "Tadını."

"Ya."

"Saçların güzel kokuyor. Bana yazı hatırlatan bir şeyler var. Bu yüzden Kiraz Festivali'ni düşünmeye başladım. Seni bikininin içinde hayal ettim. Orada ne kadar ateşli oturduğunu, bacaklarının iyi bir kızınki gibi birbirine bastırdığını hatırladım. Sonra da onları benim için nasıl açtığını, yüzümün onların arasına gömüldüğü..."

"Tanrım. Demek böyle oluyor."

"Evet, böyle oluyor." Sertleşmeye devam ediyordum. Onun da bunu hissettiğini farkındaydım. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Emin değilim. Şimdi kafam karışmaya başladı." Biraz kıpırdandı. Bu işleri daha da kötüleştirmişti. "Gianni rahat ve sıcacıksın. Acaba onu yatıştıramaz mısın?"

"Belki. Ancak bunu yapmak yerine girip çıkmasını tercih ederim."

Kahkahası beni şaşırttı. "Seksi içermeyen bir şey düşün."

"Deniyorum. İşe yaramıyor."

"Peki ama tekrar yapmayacağız. Elimizde sadece bir adet bedava fırtına kaçamağı vardı."

"Fırtına kaçamağı nedir?"

"Çok kötü hava şartlarında şüpheli cinsel seçimler yapabilmen için verilen izin kartı."

Güldüm. "Yalnızca tek seferlik mi?"

"Evet."

"Ne kadar kötü." Ona daha sıkı sarılıp ensesinden öpmeye başladım. Beni itmesine ya da durmamı söylemesine tamamen hazırdım. Bunu yapmayınca kolumu tişörtünün içine soktum ve elimi çıplak karnının üzerine koydum.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Bunu tekrar istememe neden olma."

"Durmalı mıyım?" Avucum yavaşça göğüs kafesinden yukarı kaydı.

"Evet." Ancak bileğimi tutup elimi göğsünün üzerinde gezdirdi. "Bunun olmaması için o kadar çok nedenim var ki."

"Mesela?" Sertleşmiş meme uçlarıyla oynadım.

"Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz." Eliyle arkaya doğru uzanıp kalçamı okşadı.

"Kesinlikle."

"Anlaşamıyoruz." Elini aramızda kaydırdı.

"Hiç." Parmakları ereksiyonumu sararken gözlerim kapandı. Daha da sertleştim. "Birbirimizin tamamen zıttıyız."

"Zıt kutuplar hakkında ne derler bilirsin." Elini aletimde aşağı yukarı gezdirirken tenimin her yeri karıncalanıyordu.

"Eğer sana tekrar teslim olursam, hayatımın geri kalanı boyunca bunu bana karşı kullanacaksın. Sürekli sana karşı koyamadığımı hatırlatacaksın. Sonra ben de birlikte olduğun diğer kızlardan biri olacağım."

"Tanrı aşkına, Ellie." Avucum hâlâ göğsündeyken boynunun kıvrımından öpücükler bırakarak omzuna ilerledim. "Şimdiye kadar birlikte olduğum hiçbir kıza benzemiyorsun. Sırf direncini kırdım diye teslim olmanı istemiyorum."

"Öyle mi?" Nefesi hızlanmıştı.

"Öyle. İstediğin bu olduğu için teslim olmanı istiyorum. İyi hissettireceği için. Tamamen zıt olsak da arkadaş olmasak da sana zor anlar yaşatmayı seviyor olsam da her zaman arkanda olacağımı bilmeni istediğim için." Omzundan tutup yüz yüze gelmemiz için onu kendime doğru çevirdim. "Geçmişimiz mükemmel sayılmaz ama çok eskilere dayanıyor."

"Evet," diye fısıldadı.

"Benim için önemlisin," derken alnına düşen saçlarını uzaklaştırdım.

"Tamam, bu kadar yeter." Kollarını bana dolayıp beni üzerine çekti.

"Ne yeter?"

"İkna etme çaban. İzin kartımız bir kaçamak için daha geçerli fakat bu son!"

"Bana uyar." Bacaklarının arasında durup tişörtünü çıkardım. Fikri değişmeden önce işe koyulmak istiyordum. "Gidip prezervatifi alayım mı?"

"Gianni." Oturup ellerini kollarımda, omuzlarımda ve saçlarımda gezdirdi. "Yavaş. Ol."

Gülüp onu kucağıma çektiğimde aletim ikimizin arasında sıkışmıştı. "Aferin kızıma."

Bacaklarımın arasına otururak kalçalarını üstümde oynatmaya başladı. Sıcak ve ıslanmış kadınlığını, sertleşmiş aletimin üzerinde kaydırırken hafifçe inledi. Elleri saçlarımda, dili ağzımdaydı. Göğüslerini göğsüme bastırıyordu. Ellerimi Ellie'nin mükemmel poposuna koyup kendimi tamamen ona bastırdım. Üzerimde hareket ederken boşalmamak için tüm gücümü kullanıyordum.

Bir saniyeliğine durması için yalvardığımda kıkırdadı. Kulağıma fısıldamadan önce çenemi ve boğazımı öptü. "Sorun ne, Gianni? Ele avuca sığmıyor muyum?"

Hırlayarak onu sırtüstü çevirdiğimde cıyakladı. "Evet. Evet, ele avuca sığmıyorsun. Aklımı kaçırmadan ya da kontrolümü kaybedip kendi karnıma boşalmadan önce o prezervatifi takmam gerek." Yataktan zıplayarak çıktım. "Yoksa *hayatımızın* geri kalanında benimle dalga geçen *sen* olursun."

"Belki de." Ellie kıkırdadı. Çantamda prezervatifi ararken yan tarafına dönüp beni izledi. "Bu hoşuma gitmeyeceği anlamına gelmez."

Ona doğru baktım. "İşte şimdi saçmalamaya başladın."

"Hey, bana yatakta ne istediğimi söylememi söyleyen sendin. Şimdi bunun için beni yargılıyorsun."

"Seni yargılamıyorum." Parmaklarım pakete değdiğinde ayağa kalktım. Dişlerimle ambalajı yırttıktan sonra prezervatifi taktım. "Sadece beni şaşırtmaya devam ediyorsun, hepsi bu."

"İyi anlamda mı?"

"Kesinlikle." Koşar adımlarla tekrar yatağın üzerine atladım. "*Pineview* Motel'deki odalarda sadece bir yatak bulunmasından ne kadar memnun olduğumu sana söylemiş miydim?"

Ellie kahkaha attı. "Ben de buna pek üzüldüğümü söyleyemem."

"Baksana nasıl da anlaşıyoruz." Onu kolundan tutarak tekrar kucağıma çektim. "Nerede kalmıştık?"

"Şu kısımdaydık." Ellie tekrar bacaklarıma çıktı. Eline alıp altına yerleştirmeden önce yumruğunun içinde aletimi birkaç kez sıkıca kavradı. "Ben de tam buralardaydım."

Ellie sıcak ve ıslak kadınlığını santim santim, yavaşça aletimin üzerine indirip aşağı yukarı hareket ederken nefesimi tuttum. Parmaklarını sertçe omuzlarıma sapladığında gözleri titreyerek kapandı. dudakları aldığı zevkle aralanmıştı. En sonunda tamamını içine aldığında bacaklarıma oturup yavaşça nefes verdi. Ardından gözlerini açtı.

Aletim Ellie'nin içinde bir kez zonkladı. Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Henüz. Değil," diye fısıldadı hareket etmeye başlarken. "Beni beklemek zorundasın."

"Siktir. Ben de bunu istiyorum," dedim çatlayan sesimle. "Gerçekten beklemek istiyorum." Ellerimi kalçalarına koydum ama hemen geri çektim. "Tanrım, sana dokunamıyorum. Sana bakabileceğimden bile emin değilim."

Sürtünmeye devam ederken güldü. "Tamam. O zaman sadece gözlerini kapat ve seni becermeme izin ver."

Ne var ki, gözlerimin açık ya da kapalı olması, ellerimin onun teninde ya da battaniyenin üzerinde durması, nefesimi tutmam ya da saçlarının sarhoş edici kokusunu içime çekmem hiç önemli değildi. Kalçaları hareket ederken içinde olmanın hissine, beni kendi zevki için kullandığı fikrine, bunun bir fantezi olmadığının çılgınca farkındalığına tamamen kapılmış hâldeydim. Ellie gerçekten burada; bu odada, bu yataktaydı. Üstelik daha önce hiç böylesine iyi bir şey hissetmemiş gibi beni beceriyordu.

Tanrı'dan bana kendi başıma yapabileceğimden biraz daha fazla kontrol vermesini diledim. Kolumu sırtına dolayıp yüzümü göğüslerine gömerek meme ucunu emdim. Dişlerimin arasına alıp sert ve küçük ucunu ısırdım.

Ellie çığlık atarak kalçalarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Omuriliğimin dibindeki o belirgin sıcaklığın ortaya çıktığını hissediyordum. Ancak o anda tek yapabildiğim Elli'nin de benimle aynı noktada olması için dua etmekti. Sesinin tonu yükseldi. Bedenimin alt tarafı kasılmaya başladı. Ellie üstümde hareket etmeye devam ederken ben onun içine sıcak, ateşli patlamalarla boşalıyordum. Fazla erken geldiğim için paniğe kapıldım ama benim orgazmım azaldığı anda onunki başladı. Vücudunun hızlı, ritmik darbelerle etrafımda kasıldığını hissedebiliyordum. Bu Ellie'yi sessizleştirip kalçalarının hareketini neredeyse durana kadar yavaşlatmıştı.

Ellie nefesini toparlarken başımın hâlâ kollarının arasında durduğunu fark edince ellerini bıraktı. Ancak ben olduğum yerde kalmış, alnımı göğsüne dayamıştım.

"Bırak beni," dedi Ellie kıpırdanarak.

"Asla." Diğer kolumu da ona sardım. "Artık benimsin. Seni sonsuza kadar burada tutup seks kölem yapacağım. Ya da ben senin kölen olabilirim. Seçici değilim."

"Gianni, hadi." Ancak gülmüştü ve o gülüş beni saçma da olsa mutlu etmişti. "Kalkıp bacaklarımı esnetmem gerek."

"Peki." Onu serbest bıraktığımda Ellie yavaşça üstümden kalkıp banyoya yöneldi.

Birkaç dakika sonra çıktığında banyoya ben girdim. Yatağa döndüğümde Ellie kendi tarafında yorgana sarılmış, duvara bakıyordu. Ben de kendi tarafıma yattım. Onun dokunmama kuralına uymaya hazırdım.

Sırtüstü yatmıştım, gözlerim kapalıydı. Uykuya dalacağım sırada Ellie beni bir kez daha şaşırtarak dönüp yanıma sokuldu.

"Bu da ne?" Bir kolumu ona dolarken sordum. Tişörtümü tekrar giymişti.

Yanağını omzuma yasladı. "Sıcak kalmak için, hepsi bu."

"Tamam. Netleştirmek için soruyorum, sarılmıyor muyuz?"

"Sarılmıyoruz. Ayrıca aklına başka fikirler de gelmesin."

"Merak etme. Benim vücudumun bile sınırları var. Sabah olmadan önce kesinlikle mola vermeliyim."

Göğsüme vurdu. "O düşünceyi aklından çıkarabilirsin. Bu iş bitti. İki prezervatifini de kullandık zaten."

"Doğru." Birkaç saniye boyunca sırtını okşadım. "Kısa sürse de güzeldi."

"Öyleydi." Hafifçe güldü. "Bunu sana söylemek bile istemiyorum çünkü kendini beğenmişlik taslayacaksın fakat ilk kez bir gecede bu kadar fazla orgazm oldum."

"Siktir, tabii ki olursun." Boştaki elimle mağara adamı tarzında göğsümü yumrukladım. " Bildiğin gibi övgülerin tamamını almayı seviyorum. Ne var ki, sen de biraz takdiri hak ediyorsun."

"Tanrım... çok teşekkürler."

"Ciddiyim. Neyin iyi hissettirdiği, ne istediğin ve nasıl olması gerektiği konusunda açık sözlüydün. Belki de fark buydu."

"Belki de." Göğsümdeki tüylerle oynamaya başladı. "Ya da sen çok yeteneklisindir."

"Ateşkesimizin ruhuna uygun olarak ikisinin de doğru olduğunu varsayalım."

"Bana uyar ama yarın ateşkes bitecek, anlaştık mı? Sürekli iyi geçinmeye başlayamayız. O zaman tüm hayatım yalandan ibaretmiş gibi hissedebilirim."

"Anlaştık. Zaten seninle dalga geçmeyi asla bırakamam çünkü çok eğlenceli. Belki sevişmek kadar eğlenceli değil. Yine de ona epey yakın."

Birkaç dakika sessiz kalsa da uyumadığını biliyordum. Parmakları hâlâ göğüs kafesimi gıdıklıyordu.

"Ellie, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"İkinci kez evet demene ne sebep oldu?"

Hemen cevap vermedi. "Söylediğin şey... Arkamı kollamakla ilgili."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu konuda bir şey bana gerçekten güvende hissettirdi."

"Güzel." Bu kelimeleri kullanması, onu güvende hissettirmiş olmam beni tuhaf şekilde etkilemişti. Daha önce birine hiç kendini güvende hissettirmiş miydim?

"Yüzeyde her ne olursa olsun, geçmişimizin derinlere uzandığını kabul etmendi. Senin için önemli olduğumu söylediğinde dürüst davrandığını hissettim."

"Öyleydim."

"Beni ikna eden de buydu. Asla beni incitecek bir şey yapmayacağını, gerekirse beni koruyacağını bilmemdi."

Yutkundum. "Korurum."

Aklıma başka bir şey takılmıştı. Fiona Duff'tan gelen o aptalca teklif. Ellie'ye bu konu hakkında hiçbir şey söylememiştim. Yalan söylemek sayılır mıydı? Ona ihanet ettiğimi düşünür müydü? Bunu saklamış olmam onu incitir miydi?

"Ellie sana bir şey söylemem gerek."

"Neymiş o?" Sesi uykuluydu.

Yutkunup hızlıca konuştum. "Fiona Duff bana *30 Yaş Altı 30 Kişi* listesindeki son boşluğu teklif etti. Bir de *Tastemaker*'ın o sayısının kapağında yer almamı istiyor."

Anlayabilmesi birkaç saniye sürdü. Sonra doğrulup oturdu. "*Ne? Ne zaman?*"

"Bu gecenin ödemesini yaptığı sırada. Sen çoktan arabadaydın. Kızıyla birlikte beni tuzağa düşürdü."

"Neden önceden bir şey söylemedin?"

Ben de doğruldum. "Bilmiyorum. Zaten çok üzgündün. Her şeyi daha beter hâle getirecektim. Söyleyemedim."

"Beni becerene kadar."

"Ellie, yapma," dedim sertçe. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Şu an neyin doğru olduğunu bilmiyorum." Sesi daha yumuşak ve kısıktı. Üzgündü.

"İstersen bana bağırabilirsin," dedim. Öyle yapmasını umuyordum.

"Ne işe yarar ki?"

"Bilmiyorum. Belki daha iyi hissedersin?"

"Hissetmem. Keşke işe yarasaydı ama hayır. Gerçek şu ki, ben orayı hak edecek kadar etkileyici değildim. Sen öyleydin."

"Şartlarımız eşit değildi," dedim. "Adil bir oyun alanı sayılmazdı."

"Artık önemi yok."

"Fiona'ya istemediğimi söyledim."

Başını iki yana salladı. "Gianni saçmalama. Yap bunu."

"Hayır."

"Hem senin hem de Etoile'in işine yarar."

Tereddüt ettim. "Yaparsam tek sebebi bu olur. Etoile ve Abelard için. Tabii sen işe yarayacağını düşünüyorsan."

"Eminim yarar." İç çekti. "Yaz için güzel reklam olur."

"Doğru. Yaz geliyor. Yalnızca..." Elimi saçlarımdan geçirdim. "Etolie'de ne kadar kalacağımdan emin değilim."

Ellie yorganı göğsüne çekti. "Gidiyor musun? O kadar erken mi?"

Nefesimi vererek sırtımı yatak başlığına yasladım. "Başka bir program teklifi aldım. Kabul edersem martın sonunda gitmem gerekecek."

"Televizyon programı mı?"

"Evet."

Bir saniye sessiz kaldı. "Teklifi ne zaman aldın?"

"Birkaç hafta önce."

"Mart sonunda gitmen gerektiğini haftalardır biliyordun. Bana *şimdi* mi söylüyorsun?"

"Kabul edip etmeyeceğime karar vermedim. Hâlâ düşünüyorum. Ailenle de konuşmalıyım. Etolie'i bırakıp gittiğimi düşünmelerini istemiyorum."

"Tam olarak böyle düşünecekler çünkü yaptığın şey *bu!*"

"Ellie, lütfen. Bu benim için zor bir seçim. Mutfakta olmayı, Etolie'i ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Şu an hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyorum. Az önceye kadar bildiğimi sanıyordum. Sonra sen konuşmaya başladın. Her şey altüst oldu."

"Henüz hiçbir şeye karar vermedim. Seninle bunu konuşacaktım zaten."

"Tamam, şimdi konuştun." Öfkeyle yanına döndü ve yorganı omzuna kadar çekip yatağın en ucuna kaydı. "İyi geceler."

"Bu konuda biraz daha konuşamaz mıyız?"

"Konuşacak bir şey yok. Programa gitmek istiyorsan git. Ayrıca Fiona'nın teklifini reddetmek de aptallık olur."

"O teklifi istemiyorum."

"Büyük bir fırsat, Gianni." Ses tonu ısrarcıydı. "Hayır demenin nedeni olmayı reddediyorum. Teklifi kabul edip Hollywood'a geri dön. Sen oraya aitsin. İstediğin şey bu."

"Sonra benimle bir daha asla konuşmayacak mısın?" Bu ihtimali düşününce göğsüm acıyla sıkıştı. "Öyle mi?"

"Birlikte çalışmaya devam ettiğimiz sürece konuşurum. Sen gittiğinde umurunda olmayacağım zaten."

"Tabii ki umurumda *olacaksın*, Ellie. Bu gece kanıtlamaya çalıştığım tek şey buydu."

Omzunun üstünden bana baktı. "Beni kollamak konusunda mı?"

"Şey... Evet."

Bana tekrar sırtını döndü. "Uyu, Gianni."

"Uyuyamam. Sen bana kızgınken olmaz."

"Tanrım. Sana kızgın değilim. Kendime kızgınım. Şimdi uyur musun artık?"

Konuşmaya devam etmek istesem de ne anlamı vardı ki? Ellie'nin bakış açısından bakılırsa çok istediği bir ödülü kazanmıştım. Ailesini terk ediyordum. Seks yapmamızın hemen sonrasına kadar her şeyi ondan saklamıştım. Üstelik bunların hepsi ilk günden beri benim hakkımdaki düşüncelerinin tamamını doğruluyordu. Bu gece her şeyi itiraf ettiğim için kendime kızıyordum ancak bekleseydim daha iyi olacağından da emin değildim. Aslında daha kötü olabilirdi.

Ellie her halükârda incinecekti.

Derin bir nefes verip tekrar uzandım ve tavana döndüm. O aptal dergi kapağını istemiyordum. Programa çıkmak istediğimden de emin değildim. Ayrıca Etolie'den de fazla erken ayrılmak konusunda karmaşık hislerim vardı.

Emin olduğum tek bir şey vardı. O da bu gecenin böyle sonlanmasından nefret ettiğimdi. Ellie ile biraz daha yalnız kalabilseydim olayları benim açımdan anlamasını sağlayabileceğime emindim. Ondan hiçbir şeyi kasten saklamadığımı, elimden geldiğince duygularını korumaya çalıştığımı, Etolie'den ayrıl-

mamın nedenin; beni mutsuz ettiğinden ya da küçük bir kasabada bulunmasından dolayı olmadığını anlatabilirdim. Bu gecenin benim için iyi vakit geçirmenin ötesinde bir anlam ifade ettiğini söyleyebilirdim.

Gelgelelim, yarın uyandığımızda eve dönecektik. Ellie muhtemelen yol boyunca soğuk ve sessiz kalacaktı. İlişkimiz eskiden olduğu gibi flörtöz düşmanlık hâline bile dönmeyecekti. Büyük ihtimalle beni tamamen görmezden gelecekti. Artık onu deliye döndüremeyecektim. *Pineview* Motel'deki on üç numaralı odada edindiğimiz tüm ilerleme kaybolacaktı.

Tabii burada mahsur kalmaya devam etmezsek.

Böyle bir ihtimal de vardı. Altmış santim kar bizi bir gece daha mahsur tutabilirdi.

Yine de işimi şansa bırakmak istemiyordum.

Duzenleme
Ny.ozlem

10. BÖLÜM

Ellie

Saatlerce uyanık hâlde uzanıp duygularımı anlamlandırmaya çalışmıştım.

Gianni'ye *30 Yaş Altı 30 Kişi* listesiyle *Tastemaker*'ın kapağının teklif edilmiş olması, bunu çok fazla istediğim için beni fazlasıyla incitmişti. Ne var ki, ilk etaptaki öfkem ve aşağılanma hissim geçtikten sonra beni rahatsız eden şeyin bu olmadığını düşündüm.

Fiona Duff'ı onu kapağa koymak istediği için suçlayabilir miydim? Gianni dergi satışlarını arttırabilirdi. İnternetten etkileşim de alırdı. Ayrıca *Tastemaker* sadece iyi ya da ilginç işleri ödüllendirmekle kalmayıp kâr hanesini de düşünmek zorunda olan bir kuruluştu.

Gianni'nin başka bir televizyon programı teklifi alması da beni o kadar şaşırtmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyordum. Etolie'i açmak için Abelard ile altı aylık bir sözleşme imzalaması bir yana, Michigan'a geri dönmesi bile bana en başından beri hiç mantıklı gelmemişti. Öte yandan Gianni teklifi kabul ederse ondan kurtulmuş olacaktım.

O zaman sorun neydi?

Ninova

Her şeyi yüzlerce kez gözden geçirdikten sonra geriye tek bir şey kalmıştı: *Gitmesini istemiyordum.* Bu çok saçmaydı! Neden gitmesini istemeyecektim ki? Onu özleyecek değildim. Etolie'in mutfağındaki becerisini ve getirdiği şöhreti özleyecektim ancak restoran kendi adını zaten duyurabilirdi. Başarılı olmak için Gianni'ye ihtiyacımız yoktu.

Kişisel duygulara gelince, eh... o kısım hiçlikten ibaretti. En azından aptal oksitosinin etkisi geçer geçmez kalmayacaktı. Bana birkaç orgazm yaşatması ve bu gece birlikte biraz gülmemiz; hayatı boyunca bana yaptıklarını, sırf eğlence olsun diye güzel şeylerimi mahvetmesini silmiyordu.

Ucu açılmış pastel boyalarımı. Oyuncak bebeklerimi. Kiraz Prensesi olduğum anı. Gururumu.

Şimdi de seks hayatımı mahvetmişti. Bu kadar sabırlı, aynı zamanda da bu kadar ateşli bir adamı nasıl bulabilirdim ki? Yanında patronluk taslayacak kadar rahat hissedeceğim bir adamı? Yarım bir gülümsemeyle beni tahrik edebilecek bir adamı? Beni hem heyecanlandıran hem de aynı ölçüde çıldırtan birini?

Belki de gitmesi iyi olurdu. İhtiyacım olan son şey Gianni Lupo'ya karşı garip bir bağlılık geliştirmekti. Hayatım boyunca her zaman başıma bela olmuştu. Yaşananlar yalnızca onun bela olduğunun bir kanıtıydı. Sabah olunca teklifi kabul etmesini istediğimi bilmesini sağlayacaktım. Bu konuda kırgınlık ya da kızgınlık bile duymayacaktım.

Gianni gittiğinde de ondan kurtulacaktım.

O sırada dalıp gitmiş olmalıydım çünkü ilk hatırladığım şey kapının çarpma sesinin beni derin bir uykudan çekip çıkardığıydı. Doğrulduğumda Gianni'yi kapının önünde durmuş, botlarındaki karı silkelemeye çalışırken gördüm. Yün paltosu da karla kaplanmıştı.

"Günaydın, prenses."

"*Hâlâ* yağıyor mu?" İnanamayarak sordum.

"Epey şiddetli." Paltosunu temizleyip eldivenlerini çıkararak onları kenara fırlattı.

"Araban tamamen kara mı gömülü?"

"Hem *ölü* hem de gömülü."

"Ne demek *ölü?*" Botlarını çıkartırken Gianni'yi izledim.

"Ölmüş işte. Çalışmıyor."

"O zaman birilerinden yardım iste."

"Denedim. İşe yaramadı."

Ağzım açık kaldı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi çekiciyi bekleyeceğiz."

"Çekici mi?" Yataktan çıkıp üzerimde sadece Gianni'nin beyaz tişörtüyle pencereye koştum. Perdeleri açtığımda parlaklıktan gözlerim kamaştı. Soluk gri gökyüzü dışında her şey beyazdı. Kar yağmaya devam ediyordu. Otopark henüz temizlenmemişti. Dün gece burada kalan arabaların çoğu hâlâ kara gömülüydü.

"Evet ama en yakın çekici şirketi bütün gün dolu. Bir süre burada kalacağız." Arkamdan geçerek gardıroba ilerledi.

"Hayır!" Ona döndüm. "Yapamayız! Bugün çalışmak zorundayız. Tadımlarım var. Ayrıca restoran da saat beşte açılıyor. Rezervasyonlarımız tamamen dolu!" Gianni gülümseyip omuz silkerek ceketini çıkardı. "Ellie, bugün kimse yola çıkmaz. Tadım salonu ile Etoile resmî olarak kapalı. Kuzey Michigan'daki okulların tamamıyla çoğu işyeri de öyle."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Des ve Kanani ile çoktan konuştum."

"Saat kaç? Kanani hâlâ resepsiyonda mı?" Kanani gece müdürüydü. Normalde her sabah sekizde ayrılırdı.

"Saat dokuz buçuk. Evet, hâlâ orada. Toby ya da Winnie gelene kadar kalabileceğini söyledi."

Toby gündüz müdürüydü. İkisi her şeyi halledebilirdi ama yine de paniklemiştim. "Peki ya Des? O gelebilmiş mi?"

"Henüz değil ancak hızla restorana varmak için elinden geleni yapıyor." Gianni ceketini asarken güldü. "Kar motosikletiyle gelebileceğini söylüyor."

"Abelard'da mahsur kalan misafirler ne olacak? Restoran kapalıysa nasıl yemek yiyecekler?" Etoile öğle yemeği için açık değildi. Tadım salonunda da sadece peynir ve şarküteri ürünleri servis ediyorduk.

"Sakin ol. Kanani her zamanki gibi açık büfe kahvaltı hazırlamayı başardı. Des ile birlikte öğle yemeği için bir şeyler ayarlarlar."

"Peki ya akşam yemeği?"

"Onu da hallettim. Trattoria Lupo bugün kapalı. Bu yüzden babam en kısa zamanda Abelard'a gidip Etolie'in mutfağında bir şeyler hazırlayacak."

"Peki ya biz? Biz ne yapacağız?"

Gianni yatağın ayakucuna uzanıp başını elinin üzerine koydu. "Merak etme, bütün günümüzü planladım. Önce iki saat boyunca kar melekleri yapacağız. Ardından buz patenine gideceğiz. Sonra da bir rulo *Tollhouse* kurabiye hamurunu yiyebildiğimiz kadar hızlı yiyeceğiz ve büyük final... *sarılıp yatacağız.*" Bana en çekici sırıtışını gösterdi.

"Gianni!" Ayağımı yere vurdum. "*Buddy the Elf*'ten* alıntı yapmanın sırası değil. Dışarıdaki sahte kar değil, gerçek! Bu gerçekten acil bir durum! Burada mahsur kaldık. Üstelik ben gitmek istiyorum."

"Ben de istiyorum ama arabam çalışana ve yollar açılana kadar hiçbir yere gidemeyiz. Biraz uzun sürebilir. O yüzden birlikte daha fazla zaman geçirmek için bu beklenmedik fırsatı en iyi şekilde değerlendirebiliriz."

* 2003 yılında çıkmış Noel temalı bir komedi filmidir. -ç.n.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Eğer seninle tekrar yatacağımı düşünüyorsan, delirmişsin demektir."

"Öyle bir şey düşünmüyorum."

"Güzel." İç çekerek kollarımı indirirken gözlerimi kapattım. "Gerçekten berbat bir durum."

"Hadi ama daha kötüsü de olabilirdi."

Gözlerimi açıp ona baktım. "Nasıl?"

"Benden daha az eğlenceli biriyle ya da tek başına mahsur kalabilirdin. Yanan bir binada kapana kısılabilirdin."

"Sanırım bu ona tercih edilebilir," diye mırıldandım. "Yine de mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyorum. Bu yüzden çekici şirketini aramaya devam et."

"Kesinlikle öyle yapacağım."

"Sanırım o esnada ben de biraz kahve yapabilirim." Mutfağımıza göz ucuyla baktım. "Kahvaltı için ne yapsak? Benzin istasyonundan aldıklarımızı mı yiyelim?"

"Yiyebiliriz fakat lobideki Rose'a seçeneklerin neler olduğunu sordum. O da kar ayakkabısıyla ana yoldan yukarı çıkıp kız kardeşi Mae'nin restoranına gidebileceğimizi söyledi. Orası açıkmış."

"Kar ayakkabımız yok ki!"

"Rose, motelde kiraladıkları birkaç tane bulunduğunu ama onları ücretsiz kullanabileceğimizi söyledi."

"Nasıl oluyor da o restoran açıkken diğer yerlerin hepsi kapalı?"

"Bunu da sordum. Mae restoranın üst katında yaşıyormuş. Orası yirmi yedi yıldır her gün açıkmış. Görünüşe göre bu onun için gurur meselesi."

Başımı salladım. "Keşke kar pantolonum olsaydı. Kar epey kalın görünüyor."

"Gitmek zorunda değilsin. İstersen ben gidip yiyecek bir şeyler getirebilirim."

"Karda dışarı çıkamayacak kadar prenses olduğum için benimle dalga geçebilesin diye mi? Unut gitsin," diyerek onu terslediim ve doğruca banyoya yöneldim. "Üstesinden gelebilirim."

***

Otuz dakika sonra Gianni ile birlikte Rose'dan ödünç aldığımız kar ayakkabıları ve çubuklarla yolu tırmanıyorduk. Kar en az otuz santimdi. İri, ağır taneler hâlinde yağmaya devam ediyordu ancak rüzgâr dün geceki kadar kötü değildi.

Yine de dondurucu bir soğuk vardı. Sadece birkaç dakika sonra burnumu, ayak ya da el parmaklarımı zorlukla hissedebiliyordum. Pantolonum muhtemelen mahvolacaktı. İyi olan şey, kar ayakkabısıyla yürümenin insanı zorlamamasıydı. Bu yüzden vücudum oldukça sıcak kalıyordu.

Yine de varış noktamıza ulaştığımızda mutluydum. İki katlı, eski bir evdi. Fıçı tahtaları, parlak kaplamayla değiştirilmişti. Bir tarafına ekleme yapılmıştı. Önündeki ahşap tabelada *Mae'nin Restoranı- Yılın 365 Günü Açık* yazıyordu. Dışarıda birkaç kar motosikleti park edilmişti. Yoldayken tek bir araba ya da küreme aracı bile görmediğimizi fark etmiştim.

Kaldırım bu sabah en az bir kez kürekle kazılmıştı. Bu yüzden kar ayakkabılarımızı çıkarıp verandanın merdivenlerinden yukarı taşıdık. Onları çubuklarımızla birlikte kapının dışında bırakarak restorana girdik. Küçük bir yerdi, aslında sadece büyük bir odadan ibaretti. Hem zemin hem de mobilyalar cilalanmış meşedendi. Ocak ayının sonları olmasına rağmen Noel ışıkları hâlâ asılı duruyor, rengârenk ihtişamlarıyla parlıyorlardı. İçerisi

epey sıcaktı. Ayrıca nefis kokuyordu; domuz pastırması, sosisli patates ve tatlı bir şeyler... çöreğe benziyordu. Ayak parmaklarım gevşerken ağzım sulandı.

Rose'a çok benzeyen gri saçlı, tombul bir kadın elinde kahve demliğiyle telaşla yanımıza geldi. "Siz Rose'un beni arayıp bahsettiği iki kişi olmalısınız. İçeri geçip istediğiniz yere oturun," dedi. "Bu sabah çok kalabalık değil, fazlasıyla seçeneğimiz var."

Ona teşekkür ettikten sonra Gianni'nin peşinden odanın diğer ucundaki bir masaya geçtim. İki kişilikti. Kâğıt servis altlığının üzerinde Kuzey Amerika'nın farklı kuşlarının yer aldığı ters çevrilmiş kupalar duruyordu. Benimkinde Gianni'nin fark etmeyeceğini umduğum tepeli bir baştankara vardı. Şapkamla eldivenimden kurtulup ceketimin düğmelerini açtım ve kollarımı içinden çıkardım.

Gianni, "Asmamı ister misin?" diye teklif etti.

"Hayır, teşekkürler."

Bir dakika sonra Mae elinde menüler ve kahve demliğiyle geldi. Kupaları düz çevirip doldurduğu sırada hiç durmadan konuşuyordu.

"Peki ya şu kar fırtınası? Gördüğüm en kötülerinden biri. Bu arada epey fırtına görmüşümdür. Harold'ın kendisi oğlum olur, sokağın karşısında oturuyor... Bu sabah yemek yapmaya geleceğinden bile emin değildim ama geldi." Gururla kıkırdadı. "Yoksa bugün hem yemek pişirip hem servis yapacaktım. Tabelada üç yüz altmış beş yazıyor. Gerçekten de üç yüz altmış beş gün açığız. Yirmi yedi yıldır tek bir gün bile kapatmadık."

"Biz de Rose'dan öyle duyduk," dedi Gianni. "Ne yememi önerirsin?"

"Çiftçi omleti," dedi Mae hiç tereddüt etmeden. "Yanında da kızarmış sosis ve ekmek. Sosislerimizi burada kendimiz yapıyoruz. Bunu kaçırmak istemezsin."

Gianni, "Kulağa mükemmel geliyor," derken menüyü ona uzattı.

"Ben çırpılmış yumurtayla domuz pastırması alayım lütfen," dedim. "Yanında da fırında baharatlı patates."

"Tamamdır. Meyve suyu ister misiniz?"

Gianni ile ben başımızı sallayarak onaylayınca Mae siparişlerimizi Harold'a iletmek üzere ayrıldı.

Tekrar yalnız kaldığımızda beyaz kahve fincanımı kavradım ve Gianni'nin gözlerinden dikkatle kaçınarak bir yudum aldım.

"Konuşacak mıyız?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Dün gece sana söylediklerim hakkında."

"Konuşacak ne var anlamıyorum," dedim sakin bir sesle. "Teklifleri kabul etmelisin. İkisini de."

"Bunu benden kurtulmak istediğin için mi söylüyorsun?"

Tereddüt ettim. "Kısmen."

Güldü. "En azından dürüstsün."

"Her zaman. Sanırım dün gece beni o kadar üzen buydu. Senin dürüst davranmadığını düşündüm."

"Ellie, teklifi doğru düzgün düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Sana söyleyecektim. *Tastemaker* kapağına gelince..." Gözleri durumunu anlamam için bana yalvarır gibiydi. "Sana hemen söyleyemezdim. Seni incitmek istememiştim."

Samimiyetinin beni etkilememesi için bakışlarımı kaçırdım. "Bir saniye önce *her zaman arkanı kollayacağım*, diyordun..."

"Bu doğru."

"Sonra da *hazır arkandayken ve aletimi popona sürtüyorken şu bıçağı sokup biraz çevireyim,* dedin."

Gianni kahkaha attıktan sonra aceleyle kendisini topladı. "Özür dilerim."

Omuz silktim. "Belki gerçekte olan bu değildi ama o an öyle hissettim."

"Anlıyorum," dedi. "Gerçekten üzgünüm."

Kahvemden bir yudum daha alırken onun yavru köpek bakışlarının karşısında kalp atışlarımın hızlanmasını görmezden gelmeye çalıştım. "Hadi bir dakikalığına beni unutalım. *Senin* gerçekten istediğin ne?"

Gianni kahvesini dudaklarına götürüp düşünmeye başladı. "Her gün uyanmak, yaşadığımı hissetmek istiyorum. İşe gitmekten hiçbir zaman nefret etmek istemiyorum. Asla sıkılmak istemiyorum. Yeni ve farklı şeyler yapmak için kendime meydan okumak istiyorum. En önemlisi de Bayan Peabody'nin yanıldığını kanıtlamak istiyorum."

Bir anlığına kafam karıştı. "Bekle. Dördüncü sınıftaki öğretmenimiz Bayan Peabody mi?"

"Evet. Bir keresinde bana, benden asla bir şey olmayacağını söylemişti."

Şok oldum. "Bunu *yüzüne* karşı mı söyledi?"

"Evet. Tembel ve aptal olduğumu, zamanını boşa harcadığımı, asla başarılı olmayacağımı söyledi."

"Bu korkunç."

"Geriye dönüp baktığımda belki de onu suçlamamalıyım çünkü ödevlerimi hiç yapmazdım. Sınıfta sürekli konuşup insanlarla şakalaşırdım. Oyun alanı kurallarını çiğnerdim."

"Ama o bir *yetişkindi*. Sen çocuktun."

"Doğru. Bundan kimseye bahsetmedim. Ne aileme ne kardeşlerime ne de arkadaşlarıma. Ancak hiç unutmadım." Önemli değilmiş gibi yine kahvesine odaklandı fakat bir şey dikkatimi çekti.

"Ona inanmıştın."

Bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Belki de."

"O bir yetişkin ve otorite figürüydü, bu yüzden ona inandın." Öğretmeninin böyle kötü şeyler söylediğini duyunca yıkılan o

dokuz yaşındaki çocuk için kalbim sızladı. "Gianni bu doğru değildi. Tamam, belki uslu davranmıyordun fakat aptal da değildin."

"Yine de onun favorileri gibi zeki değildim. Senin gibi akıllı ve sessiz çocukları tercih ederdi. Elinde kitapla oturup gerçekten okuyanları. Bu her ne kadar başımı belaya sokmak anlamına gelse bile ben orada bir dakika durup etrafıma bakmadan, zaman geçirmek için başka bir yol bulmaya çalışmadan duramazdım."

"Yeteneklerin onun gözünde fark edilebilir değilmiş. Eminim şu anda kendini aptal hisseden kişi odur. Ne kadar yol katettiğine bir baksana."

Omuz silkti. "Belki de ona teşekkür etmeliyim. Bazen bir şeyden vazgeçmek istediğimde onun söylediklerini hatırlıyorum."

Gülümsedim. "Sence *Tabağımı Yala*'yı izlemiş midir?"

Gianni güldü. "Tanrım, umarım izlemiştir."

"Eğer Etolie'e gelirse akşam yemeğine zehir katar mısın?"

"Asla. Yediği en güzel yemek olmasını sağlardım." Kupasının üzerinden bana sırıttı. "Tatlı olarak da ona söylediklerini yedirirdim."

Kahvemi bırakırken kıkırdadım. "O zaman tatlı epey acı olacak. Bak, Gianni eğer Etolie'de sıkışmış ya da sıkılmış hissediyorsan, gitmelisin."

"Sorun da bu zaten. Sıkışmış ya da sıkılmış hissetmiyorum. Etolie'i gerçekten seviyorum. Eğer bu teklif olmasaydı, sözleşmem bitmeden ayrılmazdım."

"Bana teklifi anlat."

Biz yemeğimizi beklerken ve dışarıda kar fırtınası devam ederken Gianni *Hot Mess*'in arkasındaki fikri açıkladı. Çok güldüğüm için karnıma ağrı girmişti. Neredeyse kahvemi püskür-

tecektim ama özellikle de sunucu olarak kendisi varken neden bu işin tutacağını hissettiğini anlayabiliyordum.

"Parası iyi mi?" diye sordum.

"Harika." Başını salladı. "Reddetmek gerçekten zor."

"O hâlde reddetme."

Mae aniden elinde yemeklerimizle belirdi. "Hazır mısınız?" diye sordu sırıtarak.

"Kesinlikle öyleyim." Gianni kahve fincanını yana kaydırıp kuş desenli servis tabağına vurdu. "Tam buraya, sıvacı kuşumun üzerine koyabilirsin."

Mae iki kocaman yemek tabağını masaya koyduğu sırada başımı iki yana salladım. Gianni içten içe her zaman on yaşında bir çocuk olarak kalacaktı.

Yemeklerimiz nefis görünüyordu. Hepsini iştahla mideye indirdik. Yediğimiz son gerçek yemek neredeyse yirmi dört saat önceydi. İkimiz de açlıktan ölüyorduk. Yemeklerin böylesine lezzetli gelmesinin sebebinin bu olup olmadığından emin değildim ama harikalardı. Yumurtalar kabarık ve mükemmel pişmişti. Domuz pastırması kalın fakat kıtır kıtırdı. Patatesler her ısırıkta mükemmel şekilde çıtırdıyordu. Gianni omletinin mükemmel olduğunu söyleyip bir parça pastırma karşılığında bana ev yapımı kızarmış sosisinden verdi. Ardından da tabağımdan bir çatal dolusu patates çaldı.

"O hâlde programı yap diyorsun?" diye sordu düşünceli bir şekilde.

"Evet. Eğer tutarsa ki tutacağına bahse girerim, muhtemelen ondan sonra kendi şartlarım istediğin gibi belirleyebilirsin. Belki kanal sana o istediğin seyahat programını yaptırır."

"Belki," dedi. "O programı yapmak istememin asıl nedeni hiç yemek pişirmeyecek olmam." Omletinden bir ısırık daha aldı. "Ya sıkılırsam?"

"Bunu bir sıçrama tahtası olarak düşün. Kendin de söyledin, parası harika. Bittikten sonra istediğin projeye yatırım yapabilirsin."

"Babam da böyle söyledi." Gianni gülümsedi. "İkiniz aynı şeyi düşünüyorsunuz."

Yüzüm ısındı. "Hey. Sırrın *Pineview* Motel'de kalacağını söylemiştin."

"Evet, doğru." Tabağındaki yemeklerle oynarken, "Karşılığında sana bir sır vermeme ne dersin?" diye sordu.

Tek kaşımı kaldırırken ağzımdaki lokmayı yuttum. "Tamam."

Gözlerini çatalından ayırmadı. "Annem geçen yıl meme kanserine yakalandı."

Nefesim kesildi. Daha dik otururken çatalımı gürültüyle bıraktım. "Ne? Gianni! Bundan nasıl haberim olmaz?"

"Kimsenin bilmesini istemedi."

"Peki o iyi mi?"

Başını salladı. "Şimdi iyi. Agresif türden değildi. Kitle çıkartıldıktan sonra altı hafta radyasyon tedavisi gördü. Doktoru şu anda hastalığın gerileme döneminde olduğunu düşünüyor çünkü son taramasında kanser belirtisi görülmedi."

"Buna inanamıyorum." Ellerimi peçeteme sildim. "*Annem* biliyor mu?"

"Evet. Aile üyelerim dışında yalnızca senin ailen biliyor."

"Hiçbir şey söylemediler!"

"Onlara hemen söylemedi. Sanırım annenin Fransa'ya gitme planlarını iptal edeceğinden endişeleniyordu. Gitmemelerinin nedeni olmak istemedi."

"Ama böyle bir şeyin üstesinden yalnız gelemezsin. Yanında arkadaşlarının olmasına ihtiyaç duyarsın!"

"Babam vardı. Annemle daha fazla vakit geçirebilmek için çalışma saatlerini azalttı. Ben de bu yüzden geçen yaz Trattoria Lupo'nun başına geçtim. Aslında en başta eve dönme sebebim de buydu."

Yavaşça başımı salladım. Şimdi mantıklı gelmişti. "Bunu bilmiyordum."

"Kimseye söylemedim." Gianni çatalını alıp tekrar yemeye başladı. "Radyasyon tedavisi bittikten sonra babam işine geri dönebildi. Bana burada kalmak zorunda olmadığımı söylese de ailen Etolie'i açma teklifi ettiğinde çok mutlu oldum. Sadece konsepti ve ortamı beğendiğim için değil. Aynı zamanda bana her ihtimale karşı evde biraz daha uzun süre kalmama fırsat vermesinden dolayı."

"Peki şimdi her şey yolunda mı?" Endişeyle sordum. Gianni'nin annesi Coco'nun güzel mavi gözlerini, kocaman gülümsemesini, o neşeli kahkahasını hayal edip duruyordum. Coco her zaman çok rahat ve doğaldı. Annemle nasıl bu kadar iyi arkadaş olduklarını sık sık merak ederdim.

"Artık her şey yolunda," diye cevap verdi.

Elimi kalbimin üzerine koyarak rahatlamış bir şekilde nefes verdim. "Zavallı Coco teyze. Keşke bilseydim."

"Dürüst olmak gerekirse, sana birkaç kez söylemek istedim. Ancak annemin isteklerine saygı duymak zorundaydım."

Gianni'nin bir evlat olarak ne kadar sadık olduğunu fark ettiğimde bu özelliğine hayran kaldım. "Hiçbir şey söylememek senin için zor olmuştur. Korktun mu?"

"Evet. Ailem benim her şeyim." Sesi aynı anda hem sert hem de tatlıydı. Kalbim biraz daha kırıldı.

***

Öğle olduğunda odamıza döndük. Tıka basa doymuş ve uykuluyduk. Yatağımıza yüzüstü yığılırken, "Kar melekleri için çok yorgunum," dedi Gianni.

"Ben de öyle." Kendi tarafıma oturup telefonumu çıkardım. Des ile Winnie'den hiçbir şey için endişelenmememi, müsait olduğumda onları aramamı söyleyen mesajlar vardı. Annem de bir sesli mesaj bırakmıştı.

"Merhaba, tatlım. Sadece seni kontrol etmek ve dün gece tadımın nasıl geçtiğini öğrenmek için aradım. Görünüşe göre evde hava berbat. Müsait olduğunda beni ara. Seni seviyorum."

Onu geri aramam gerektiğinin farkındaydım ama dün akşamı yeniden hatırlamaya hazır değildim. Aramak yerine ona bir mesaj attım.

Her şey güzeldi.
Kar yüzünden Gianni ile eve dönemedik.
Bir motelde kalıyoruz.
Güvendeyiz, yollar açılır açılmaz geri döneceğiz.

Onu daha çok endişelendirmemek için arabanın bozulmasıyla ilgili bir şey söylememeye karar verdim.

Sonra Des'i aradım, telefonu hemen açtı. Kar motosikletiyle Abelard'a ulaştığını, mahsur kalan misafirler için tüm gün tadımla ilgileneceğini söyledi. "Aslında bu şaraphane için harika bir şey," diye şaka yaptı. "Bugün burada şarap tatmaktan ve kar fırtınasını beklerken daha fazla içebilmek için beğendiklerinizi satın almaktan başka yapılacak ne var ki?"

"Güzel," dedim gülerek. "Teşekkürler, Des. Bu gece geç saatlerde döneriz diye umuyorum ama bugün planlanan her şeyi kaçıracağıma eminim."

"Sorun değil. Yolda dikkatli ol, dışarısı çok kötü."

Telefonu kapatınca Winnie'yi aradım. Yanımdaki Gianni'ye baktım. Gözleri kapalıydı, derin ve sabit nefesler alıyordu. Telefonumu alıp banyoya gitmeye karar verdim. Böylece Winnie ile rahat konuşabilecektim.

"Alo?"

"Selam." Banyonun kapısını kapatıp küvetin kenarına oturdum. "Benim."

"Hey! Nasılsın?"

"İyiyim."

"Neden fısıldıyorsun?"

"Gianni'nin beni duymasını istemiyorum. Yatakta uyuyor, o yüzden banyodayım."

Winnie güldü. "Bu gerçekten çılgınca."

"*Hiçbir fikrin* yok."

Nefesi kesildi. "Bir şey mi oldu? Bir şey olmuş."

"Evet, iki kez."

"Aman Tanrım! Bana her şeyi anlat!"

"Anlatacağım ancak önce şunu söyle. Abelard'da mısın? Neler oluyor?"

"Buradayım. Dex yaklaşık bir saat önce beni getirmeyi başardı ama çok zor oldu. Aslında, gidip daha sonra geri gelmek zorunda kalmamak için o da benimle kaldı." Kıkırdadı. "Onu çalıştırıyorum."

"Ne yapıyor?"

"Şu anda ön taraftaki merdivenleri kürekle temizliyor. Sonra da Felicity ile bana öğle yemeği servisinde yardım edecek."

"Felicity de mi orada?"

"Evet. Babam onu biraz önce getirdi. O zamandan beri mutfakta çalışıyor. Çorba ve sandviç yapıyor."

"Lütfen benim adıma ona teşekkür et." Omuzlarımdaki gerginlik azalmıştı. "Yani her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle. Sanırım Gianni'nin babası da akşam yemeğine yardım etmek için öğleden sonra buraya gelecek."

"Misafirler içeride tıkılıp kalmaktan dolayı mutsuz mu?"

"Kesinlikle değil! Bazıları karda yürüyüşe çıktı. Diğerleri de lobide ateşin yanında dinleniyor. Kart ya da masa oyunu oynuyorlar. Çoğu da tadım salonunun ne zaman açılacağını soruyor."

Güldüm. "Yakında açılır. Dex'in yardım etmesi çok hoş. Lütfen ona da teşekkür ettiğimi söyle."

"Söyleyeceğim, şimdi iyi gelişmelere gelelim! Gianni ile neler oldu?"

"Bir sürü şey." Mideme kramp girmişti.

"Eee? İyi miydi?"

Daha sessiz bir fısıltıyla, "Evet," dedim. "İnanılmazdı. O kadar iyiydi ki aklımı kaçırmak üzereyim."

Sevinçle haykırdı. "Öyle olacağını biliyordum."

"Orgazm taklidi yapmama bile gerek kalmadı!"

"Güzel. Zaten yapmamalısın."

"Biliyorum ama bu çok sinir bozucu. Nasıl oluyor da o pislikle bu kadar iyi bir kimya yakaladım?"

"Çünkü uzun zamandır devam ediyordu, Ell. Böylesine biriken bir gerginliğin patlaması kaçınılmazdı."

"Sanırım."

"Peki olay nedir? Aranızda bir şeyler var mı?"

"Hayır! Ondan *hoşlanmıyorum*. Sadece seks hoşuma gitti."

"Öyleyse neden işlerin nereye varacağına bakmıyorsun?"

"Bu sadece bir kar fırtınası kaçamağıydı, tamam mı? Bir anlamı yok." Banyo kapısı çalınınca olduğum yerde sıçradım. "Kahretsin! Gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım."

"Tamam. Dikkatli ol."

Telefonu kapatıp kapıyı açtım. Gianni, saçları şapkasından ve belki de yastıktan dolayı darmadağın bir hâlde orada duruyordu. "Özür dilerim," dedi elini saçlarında gezdirerek. "Çok fazla kahve içmişim. Tuvaleti kullanmalıyım."

"Sorun değil. Winnie ile konuşuyordum."

"Orada mı?" Tek kaşını kaldırdı.

"Seni uyandırmak istemedim." Yanından geçip odaya girdim.

"İş yerinde her şey yolunda mı?"

"Evet. Çekici şirketiyle tekrar iletişime geçebildin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Öğleden sonra beni arayacaklarını söylemişlerdi."

"Tamam." Pencereye baktım. "Bir kez daha çalıştırmayı deneyelim mi?"

"Hayır!" Sesi o kadar sert çıkmıştı ki irkildim.

"Şey... ben birazdan tekrar deneyeceğim. Dışarı çıkmak zorunda kalmanı istemiyorum." Banyo kapısını kapattı.

Pencereden dışarı bir kez daha umutsuzca baktıktan sonra -kar devam ediyordu- telefonumu şarja takıp yatağa uzandım. Gianni banyodan çıktığında kalın kıyafetlerini giyip gitti. Birkaç dakika sonra döndüğünde başını iki yana salladı.

"Hâlâ ölü mü?" Bir esnemeyi bastırarak sordum.

"Hâlâ ölü." Eşyalarını tekrar çıkartıp telefonuna baktı. "Çekici şirketten de arayan yok. Üzgünüm."

"Her neyse." Sıkıntıyla nefesimi verdim. Arkama yaslanıp tavana bakmadan önce yastığımı düzelttim. "Bugünden vazgeçiyorum. Hatta bu haftadan. Belki de bu yıldan."

"Daha ocak ayındayız." Gianni yan yatmıştı. Yüzünü bana dönmüş, başını eline yaslamıştı.

"Biliyorum ama şu ana kadar hiçbir şey doğru gitmedi."

"Kes şunu." Yüzümdeki birkaç saç telini itti. "Kar fırtınası senin kontrolün dışında gelişti. Fiona Duff da sadece bir editör. Artık kim dergi okuyor ki? Daha büyük ve daha iyi şeyler yapabilirsin."

Ellerimi karnımda birleştirerek gözlerimi kapattım. "Bu sadece utanç verici."

"Neymiş o?"

"Denemek ve başarısız olmak."

"Yine de denememekten iyidir, değil mi?"

"Emin değilim," deyip omuzlarımı silktim.

"Ellie, öyle." Elimi tuttu. "Güven bana. Kimse her atışta sayı yapamaz. Bu senin atışın değildi."

"Annem başarıyor."

"Ne?"

Az önce itiraf ettiğim şey için kendime kızarak nefes verdim. "Annem her şeyi ilk seferinde doğru yapar. Her şey ona kolay gelir. Bazen bırak onun tek kızı olmayı, kan bağımızın bile olmadığını düşünüyorum. Mükemmel biri."

"Ellie, sen *yüzde yüz* annenin kızısın." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Hiç kimse mükemmel değildir. Gerçi sen buna epey yakınsın."

"Kes şunu."

"Ciddiyim. Kendine çok yükleniyorsun. Güzelsin, üstelik işinde harikasın. Zekisin ve profesyonelsin. Yaratıcısın, sadıksın, ayrıca deli gibi çalışıyorsun. Herkesle konuşabilirsin, hem de muhtemelen iki dilde. Tüm bunlara ek olarak, harika seks yaptığın da ortaya çıktı!"

İstemesem de güldüm. "Teşekkürler."

"Kaderinde büyük işler yapmak var. Fiona Duff seni dergisine çıkarabilecekken bu fırsatı kaçırdığı için çok pişman olacak."

"Keşke anneme Fiona Duff'tan bahsetmeseydim. Bu sabah beni arayıp tadımın nasıl geçtiğini sormuş bile."

"Harika geçti! Bir sürü şarap sattın. Oradaki insanların hepsi getirdiğin şişeleri sürekli övdü. Ailen Fransa'da çünkü onlar yokken Abelard Bağları'nın yüzü ve sesi olman konusunda sana güveniyorlar. Sanki bebeklerini senin ellerine bırakmışlar gibi."

"Sanırım." Tekrar esnedim. Aniden bitkin düşmüştüm. "Neden bu kadar yorgunum?"

"Bütün gece ayaktaydık."

"Haklısın." Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

Gianni bana biraz daha yaklaşıp kolunu belime doladı. O kadar iyi hissettirmişti ki, ben uykuya dalarken kolunun orada kalmasına izin verdim.

Ninova

11. BÖLÜM

Gianni

Uyandığımda kolum hâlâ şimdi yan dönmüş olan Ellie'nin beline sarılıydı. Uyurken ona sarılmanın ne kadar güzel hissettirdiğine şaşırmıştım. Hatta uyandığımda ilk içgüdüm onu kendime daha da yaklaştırıp çekmecede üst üste konmuş iki kaşık gibi sımsıkı sarılarak yatmaktı.

Ne yaptığımı fark ettiğim anda kolumu çektim ve sırtüstü döndüm. Uyanırsa muhtemelen kendisine izinsiz sarıldığım için sinirlenecekti. Ayrıca Ellie'ye bu kadar yakın olmak aletime kesinlikle uygulayamayacağım fikirler veriyordu. Yalnızca prezervatifimiz bitmemişti. Aynı zamanda izin kartımızın süresi de dolmuştu. Ellie'nin daha fazla seks yapmayı kabul etmesine imkân yoktu.

Derin bir nefes aldım. Odamızın çam ağacı süslemeli tavanına bakarken arabanın aniden çalıştığını fark etmiş gibi yapıp onu eve götürmem gerektiği gerçeğiyle yüzleştim. Dün gece için beni affetmiş, Etolie'den ayrılma konusunu anladığını söylemişti. Daha ne isteyebilirdim ki?

Ellie'nin kalçasının kıvrımına, yastığın üzerindeki dalgalı koyu renk saçlarına isteksizce son kez bakıp ardından yataktan kalktım. Sonra da anahtarlarımı alarak ceketimi giydim. Kapı-

Ninova

yı dışarı çıkabileceğim kadar açıp sessizce arkamdan kapattım. Tekrar karın içine gömülmüş olan arabama doğru yürüdüm. Sürücü tarafındaki kapıyı açtığımda ön koltuğa en az on beş santim kar savruldu. Küfrederek elimden geldiği kadarını silkeleyip direksiyonun arkasına geçtim.

Ne var ki, çalıştırmadım.

Bunu yapmak yerine oturup on üç numaralı odanın kapısına baktım. İçerideki yatakta yatan kadını, birlikte geçirdiğimiz geceyi düşündüm. Değiştirmek istediğim hiçbir şey yoktu. Tek pişmanlığım bunun bir daha asla yaşanamayacak olmasıydı.

Tabii eğer...

Kaşlarımı çattım. Hayır, yapamazdım. Bu benim için bile fazla adice ve ikiyüzlülük olurdu. Ellie isteği dışında kendisini fazladan bir gece daha burada tuttuğumu öğrenirse beni asla affetmezdi.

Öğrenmek zorunda değil, dedi kafamın içindeki şeytani, azgın küçük bir ses. *Ona bir sürü enfes orgazm yaşatabilirsin. Onun için akşam yemeği de hazırlayabilirsin. Sadece benzin istasyonuna doğru yürü. Biraz yiyecek al. Sadece ona özel olan bir geceyi hak ediyor. Ona kendini çok iyi hissettirebilirsin.*

Dikiz aynasında gözlerimi yakaladım. *Hayır.* Bu yanlıştı.

Hatta iğrençti. Birbirimize sırlarımızı açarak dostluk hissi veren bir yere ulaşmıştık. Şikâyetlerimizi dile getirmiştik. Geçmişle ve dün gece yaşananlarla barışmıştık.

Hımm, dün gece olanlar.

Aniden içgüdüsel bir şekilde Ellie'nin altımdaki çıplak bedenini, saçlarımdaki ellerini, hareket edişini, öpüşünü ve tadını hatırladım. Bana nasıl yavaşlamamı söylediğini, kalçalarını benimkilerin üzerinde nasıl döndürdüğünü, kadınlığı aletimi tekrar tekrar sararken orgazmının son damlasına kadar nasıl aktığını anımsıyordum.

Tanrım. Gözlerimi açtığımda ağır ağır nefes aldığımı ve aletimin sertleştiğini fark ettim. Yüzümü buruştururken direksiyonu kavradım. Eğer bir gece daha kalırsak Ellie'yi tekrar havaya sokabilir miydim?

Pencerelerden dışarı baktım. Kar yağışı azalmamıştı. Yollar hâlâ berbattı, bu da yolculuğu güvensiz hâle getiriyordu. Telefonumu çıkarıp radarı kontrol ettim. Fırtına yarın sabahın erken saatlerine kadar dinmeyecekti. Üstelik saat çoktan üç olmuştu.

Gerçekten bir gece daha kalmak yapılacak en akıllıca şeydi, değil mi? Onu yarınki ilk tadımına yetiştirebildiğim sürece... ki bu genellikle saat on birde olurdu, Ellie hiç kızmayabilirdi. Aslında daha güvenli bir yolculuğu *tercih* bile edebilirdi. Ne kadar koruyucu olduğumu bilseydi muhtemelen bana *teşekkür* ederdi. Ona her zaman arka çıkacağımı söylediğimde hoşuna gitmişti, değil mi? İşte olan tam da buydu. Onu *güvende* tutuyordum.

Tabii ki bunların tamamı saçmalıktan ibaretti. Ellie'nin sadece bir gece daha bana ait olmasını istiyordum. Üstelik bilmediği şey ona zarar vermezdi. *Eğer gerçeği öğrenip hayatımızın geri kalanında benden nefret edecekse, öyle olsun.* Buna değeceğini hissediyordum.

Peki benim suçum neydi? Onunla yalnız kalmayı bu kadar çok istediğim için yalan söylemeye razı olmak mı?

Kararımı verdikten sonra arabadan inip kar botlarımı giydim ve benzin istasyonuna doğru yola koyuldum.

Ninova

12. BÖLÜM

Ellie

Kafam karmakarışık hâlde uyandım. Çevremdekiler tanıdık değildi. Oda evim gibi kokmuyordu, yatak benimki gibi rahat değildi. Sessizlik de ürkütücüydü.

Doğrulurken gözlerimi kırpıştırdım. Oda kasvetli, soğuk ve yabancıydı. Ancak gözlerim etrafta; mutfakta, çam ağaçlı duvarlarda, pencereye çekilmiş ekose desenli perdelerde gezindikçe anılar canlandı.

Evde değildim. Gianni ile birlikte *Pineview* Motel'deydik. Geceyi birlikte geçirmiştik. Peki şimdi neredeydi? Titreyerek karşıdaki pencereye gidip dışarı baktım.

Arabası hâlâ karın içine gömülmüş vaziyetteydi. Kar yağmaya devam ediyor, her şeyi beyaz bir örtüyle kaplıyordu. Rüzgâr pencerelerde uğulduyordu. Neon motel tabelası, karın içinde garip bir şekilde parlıyordu.

Banyoya doğru ilerleyerek, "Gianni?" diye seslendim. Kapı açıktı ama Gianni içeride değildi. Gardıroba baktım. Montuyla kapının yanında duran botları da yoktu. Muhtemelen bir yere gitmişti.

Ninova

Kollarımı etrafıma sarıp yatağın kenarına iliştim. Gianni'nin iyi olduğunu umarak uğuldayan rüzgârı dinledim. Bana nereye gittiğini haber vermeden niye gitmişti ki?

Mesaj atıp atmadığına bakmak için telefonumu elime aldım ama atmamıştı. Annem tekrar aramıştı. Winnie de öğle yemeğinin harika geçtiğini; Bay Lupo'nun geldiğini ve Felicity ile birlikte akşam yemeğiyle uğraştıklarını, Gianni'yle ilgili bir şey olursa hemen ona mesaj atmam gerektiğini söyleyen bir mesaj göndermişti.

Telefonumu tekrar şarja takarak orada oturup tırnaklarımı kemirdim. Hava kararana kadar gelmezse, yolunu kaybederse, geri dönmezse ne yapardım?

Kapı açılıp Gianni elinde birkaç beyaz poşetle, buz gibi bir rüzgâr eşliğinde içeri girdiğinde hâlâ orada öylece duruyordum. Kalbim endişeyle çarpıyordu. Kapıyı arkasından hızla çarparak kapatmasına rağmen yine de bir avuç kar içeri süzülmüştü.

Ayağa fırlayıp kıpkırmızı olmuş yüzüne baktım. "Neredeydin?"

"Avlanıp toplayıcılık yapıyordum. Erzak buluyordum."

"Nerede?"

"Önce benzin istasyonuna gittim." Küçük mutfağa doğru ilerledi ve poşetleri tezgâhın üzerine koyarken yere kar yağdırdı. "Bolca konserveyle kuru gıda var. Ancak taze sebzeler ya da peynirler ne yazık ki eksik. Yine de akşam yemeği için yeterince şey bulmayı başardım."

"Neden yemeğe ihtiyacımız olsun ki? Çekiciye ne oldu?"

Omuz silkti. "Yarına kadar bize ulaşamayacak."

"Kahretsin!" Ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Bir gece daha mı burada mahsur kalacağız?"

"Öyle görünüyor. Kar gece yarısından sonra yavaşlayacak. Çekicideki adam sabah ilk iş bizi alacağını söyledi. Merak

etme, yiyeceklerimiz ve iyi şarabımız var. Senin için lezzetli bir acil durum ziyafeti hazırlayıp servis edeceğim." Poşetlerden bir paket makarnayla birkaç kutu domates sosu çıkardı. "Lobiye bir gece daha kalacağımızı bildirmek için uğradığımda, Rose'a kilerinden birkaç şey ödünç alıp alamayacağımı sordum. O da kibar davranarak bunları ücretsiz şekilde verdi. Bu gece bir kraliçe gibi yemek yiyemeyebilirsin ancak kraliçe gibi hissetmen için elimden geleni yapacağım."

Kollarımı kavuşturup mini buzdolabına birkaç şey koymasını izledim. "Teşekkürler."

"Ayrıca..." Başka bir poşeti açıp içinden bir kapüşonlu çıkarttı ve göğsüne doğru tuttu. "İşte. Temiz kıyafetler. İkimiz için de birer tane aldım."

Önündeki logoya bakarken güldüm. "*Pineview* Motel'in ürünleri mi?"

"Evet. Artık burada birlikte geçirdiğimiz romantik zamanın bir hatırası olacak." Kapüşonluyu bana doğru fırlattı. "Bedeni için üzgünüm sadece *XL* vardı."

"Sorun değil. Teşekkür ederim."

"İşte." Bir çift lacivert kar pantolonu çıkardı. "Bunlar motelin kayıp eşya bölümünden. Rose temiz olduklarını söylüyor. Onları yıkamış."

"Teşekkürler." Ondan aldım. "Bunlarla uyumak zorunda mıyım?"

"Hayır ama biraz yürüyebiliriz diye düşündüm." Boş plastik poşetleri toparlayıp spor çantasının içine soktu. "Tabii burada kalıp soyunmayı ve vücuduna ağza alınmayacak şeyler yapmama izin vermeyi tercih etmezsen."

"Hadi biraz yürüyelim," dedim kar pantolonumu giyerek. "Temiz hava alabilirim."

"Bana uyar. Belki ormanda akşam yemeğimiz için kullanabileceğimiz yer mantarı da buluruz."

"Elbette." Pantolonun fermuarını çektim. Gerçekten de tam olmuştu. "Ya da çıplak ellerinle avlayabileceğin bir tür vahşi hayvan. Geyik eti ya da sülün."

"Ellerimi iyi kullanırım." Gianni eldivenlerini çıkarıp takarken gülümsemesi ukalalığa dönüşmüştü. "Bu arada ne var, biliyor musun?"

"Ne?"

"Sen de iyi kullanıyorsun."

Söyledikleri beni şaşırtmıştı. Gözlerimiz kilitlenip dün geceye dair anılar aramızdan geçerken içime sıcak bir ürperti yayıldı. Yatağa baktığımda bir geceyi daha birlikte geçirmek zorunda olduğumuzu fark ettim. Boğazımı temizledim. "Hadi. Gidelim."

***

Sıkıca giyinerek ödünç aldığımız kar ayakkabılarını ayaklarımıza geçirdik. Huş ağaçları, akçaağaçlar ve yaprak dökmeyen ağaçlar arasındaki patikayı takip ederek motelin arkasındaki ormana doğru ilerledik.

Etrafımız karla kaplı olsa da fırtınanın en kötü kısmını atlatmıştık. Yürüdüğümüz yol sessiz ve huzurluydu. Yumuşak gri ışık, yapraksız ağaç dallarıyla çam iğnelerinin arasından süzülüyordu. Kış gibi kokan havayı; odunsu keskin bir soğuğu, yakındaki bir şöminenin dumanını derin derin içime çektim. Ara sıra ağaçların arasından fısıldayan buz gibi bir esinti de vardı. Ancak en yüksek ses, ayaklarımızın altında çıtırdayan kardan geliyordu. Kaslarım ısınmaya başlamıştı.

Bir süre boyunca ne Gianni ne de ben konuştuk. Sessizliği, "Senin için endişelendim," diyerek bozduğumda kendimi şaşırttım.

Bana baktı. "Ne zaman?"

"Uyandığımda yoktun."

Güldü. Nefesi beyaz buğular oluşturuyordu. "Özür dilerim. Sanırım sana nereye gittiğimi söylemeliydim ama çok yorgundun. Seni uyandırmak istemedim."

"Evet. Kestirmeye ihtiyacım vardı."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Sanırım."

"Güzel çünkü gerçekleşmeyen tek bir şey vardı. Asıl amacın markanın bilinirliğini artırmak. Bunu yapmanın başka yolları da var. Fiona Duff'a ihtiyacın yok."

"Haklısın." Canlandırıcı havadan bir nefes daha aldım. "Döndüğümüzde yeni fikirler üzerine beyin fırtınası yapacağım."

"Sana yardım etmekten memnuniyet duyarım."

"Teşekkürler." Gianni'ye göz ucuyla baktım. Profili giysilerimin altında beni terletti. "Şu hâlimize bak. Belki de dünyanın sonu gelmiştir."

"Bu, gece tekrar seks yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

"Neden olmasın? Dün gece eğlenceliydi, değil mi?"

"Öyleydi," diye kabul ettim. "Ama bu biz arkadaş olmadan önce oldu. Artık bir arkadaşlığımız olduğuna göre bunu mahvetmesek iyi olur."

"Sanırım benden nefret ettiğin zamanları daha çok seviyordum. Buralarda bir suya düşürme tankı ya da seni içine atabileceğim bir gölet var mı?"

Güldüm. "Buna cesaret dahi edemezsin."

Yürümeyi bırakarak etrafına bakındı. "Tanrım. Burası çok güzel. Sen ne düşünüyorsun?"

"Evet." Onun birkaç adım önüne geçmiştim. Durup çevreme göz attım. Ardından birkaç kar tanesini dilimin üzerinde yakalamak için başımı arkaya eğdim.

Gianni beni izledikten sonra yavaşça bana yetişti. "Bunun saçmalık olduğunu düşüneceğini biliyorum fakat söylemek zorundayım."

Ona ihtiyatla baktım. "Ne?"

"Gerçekten çok güzelsin."

"Gianni, daha fazla seks yok dedim."

"Bunu seks yapmak istediğim için söylemiyorum. İstiyorum tabii ki fakat bunu o yüzden söylemedim. Doğru olduğu için söyledim."

"Kes şunu. Şu anda berbat durumdayım." Yine de buz gibi olmuş yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Makyajım yok. Duş almayı bırak, bugün saçımı bile taramadım. Burnum muhtemelen kıpkırmızıdır."

"Öyle." Gianni'nin gülümsemesi ilk defa kibirli değil, samimiydi. "Ayrıca evet. Saçların da biraz dağınık ancak makyaja ihtiyacın yok. Kokunu alacak kadar yakınında değilim. O yüzden duş almaman da pek önemli değil. Bu arada, bu yeni ortaya çıkan bir şey değil. Senin güzel olduğunu hep düşünüyordum ama şu an ciddi anlamda yeni farkına vardım."

"Ya." Utandığımı hissederken eldivenimle saçıma dokundum. "Pekâlâ, teşekkürler. Belki de burası iyi ışık alıyordur."

"Işıkla ilgisi yok."

Gözlerimiz buluştuğunda kalbim birkaç akrobatik hareket sergiledi. Eğilip beni öpebileceği kadar yakınımdaydı. Bunu yapmasına da müsaade ederdim. Tanrı yardımcım olsun, Gianni'nin beni öpmesini *istiyordum*. Dilini benimkinin üzerin-

de hayal ettim, kar tanelerinin soğuk olduğu yerleri ısıtıyordu. Dudaklarına baktım ve dudaklarımın aralanmasına izin verdim.

Ancak beni öpmedi.

"Geri dönelim mi?" diye sordu göz ucuyla geldiğimiz yöne bakarak. "Yakında hava kararacak. Yolumuzu kaybetmek istemiyorum."

"Elbette. Tabii ki. Geri dönelim." Telaşla yerimde dönmeye çalıştım ama kar ayakkabılarımdan biri, bir şekilde diğerinin kenarına takıldı ve sol ayak bileğim acıyla burkuldu. Çığlık atarak karda yana doğru devrildim.

"Lanet olsun! İyi misin?" Gianni sopalarını bir kenara fırlatıp bana doğru yaklaştı.

"İyiyim," dedim ayak bileğim zonklasa da. "Sadece bileğimi burktum."

"Ayağa kalkabilir misin?" Beni iki kolumdan tutup ayağa kaldırdı. "Acıyor mu?"

"Çok kötü değil." Ayağımın üzerine hafifçe ağırlığımı verdim. Kötüydü fakat dayanılmaz değildi. "Sanırım iyiyim."

Gianni motele doğru giden yola baktı. "Biraz geride. Gidip bir kar arabası ya da başka bir şey bulmamı ister misin?"

"Hayır!" Hava kararırken burada yalnız kalma ihtimali korkunçtu. "Beni bırakma."

"Tamam," dedi sesi yumuşak ve güven vericiydi. "Bırakmayacağım. İşte, şu çubuğu verip bana yaslan."

Gianni'ye elimdeki çubuğu uzatıp kolumu onunkine doladım. Desteği için minnettardım. Denemek için birkaç adım attık.

"Bu nasıl?" diye sordu. "Daha yavaş gitmen ya da daha fazla ağırlığını vermen gerekiyor mu?"

"Hayır, böyle iyiyim." Bileğim hâlâ sızlıyordu fakat onun sağlam bedenine yaslanmak ve düşmeme izin vermeyeceğini bilmek acıyı biraz olsun hafifliyordu. "Sadece bırakma."

"Yapmayacağım. Döndüğümüzde sana biraz buz bulurum."

"Teşekkürler. Yürüyüşümüzü mahvettiğim için üzgünüm."

"Mahvetmedin. Daha unutulmaz kıldın. Bunu asla unutmayacağız."

Gülerken bir yandan da homurdandım. "Evet, unutmayacağız."

Yavaş, dikkatli adımlarla motele geri döndük. Kapımıza vardığımızda hava kararmıştı. Gianni kar ayakkabılarımdan kurtulmama yardım ettikten sonra ısrar ederek beni içeri taşıdı. Ardından da botlarımı çıkarıp beni yatağa yatırdı. Kar pantolonumu da aldı ve montumu astı.

"Gianni, ben iyiyim. Buna gerek yok." Yine de kalbim onun tatlı ilgisi karşısında zevkle çarpıyordu.

"Dur da bileğine bakayım."

İç çekerek çorabımı çekiştirdim. Dün bacaklarımı tıraş ettiğim için memnun bir şekilde pantolonumun paçasını yukarı çektim. Kışın bile güzel pedikür yaptırmam konusunda beni teşvik ettiği için anneme teşekkür etmeyi de aklıma not etmiştim. "Gördün mü? Biraz şişmiş, üstelik hareket ettirebiliyorum." İşaret edip ayağımı hafifçe büktüm ama yüzüm buruştu. "Azıcık."

"Hareket etme. Ben biraz buz bulacağım."

"Tamam, teşekkür ederim. Çantamda ağrı kesici var. Bana getirebilir misin?"

"Tabii ki." Kapıdan çıkmadan önce bana çantamı getirip suyu uzattı.

Kalbimin böyle hızlı atmamasını dileyerek Gianni'nin gidişini izledim. Ormanda dudaklarını benimkilere temas ettirmesini ne kadar çok istediğimi fark etmemiş olmasını umuyordum.

Fark etmemesi daha iyiydi.

***

On dakika sonra Gianni elinde plastik bir torbadaki buzla döndü. "Rose harika biri," dedi botlarındaki karı temizlerken. "Sarmam için bana bandaj bile verdi."

"Bu çok hoş."

"Önce üzerine biraz buz koyalım." Gianni mutfaktan havlu alıp buz torbasını onun içine sardı ve yatağın üzerine koydu. Ardından bacağımı baldırımın altından dikkatlice kaldırarak bileğimi buzun üzerine yerleştirdi.

"Bacağımı hâlâ hareket ettirebiliyorum," dedim gülerek. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Siktir. Rahat dur da seninle ilgileneyim."

"Tamam ama hastaya yaklaşımın biraz geliştirilebilir." Gianni yatağa oturup ayak bileğimi her açıdan inceledi. "O kadar da kötü görünmüyor."

"Kötü değil. Gerçekten iyiyim."

Ayağımın üst kısmına dokundu. "Çok küçük ayakların var."

"Dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum, sadece gerçeği söylüyorum. Ayak parmakların da çok şirin."

"Teşekkür ederim." Gözlerinin ayağımdan baldırıma, oradan da bacağımdan yukarıya doğru hareket ettiğini fark etmemle bedenimi ateş bastı. "Biraz şaraba ne dersin?"

Ayağa fırladı. "Tabii. Sana bir bardak doldurayım, sonra da yemeğe geçerim. Acıkmaya başladım."

Kapı arkasından kapanır kapanmaz birkaç derin nefes aldım. *Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.*

Tenimde gezinen ellerini düşünmeden edemiyordum.

***

Yirmi dakika, dört yüz miligram *Motrin** ve bir kadeh şarabın ardından ayağımın üzerine biraz ağırlığımı verebilir hâle gelmiştim.

Topallayarak çantama giderek, "Duş alacağım," dedim. Temiz iç çamaşırlarımı, çoraplarımı, kozmetik çantamı ve Gianni'nin benim için satın aldığı kapüşonluyu çıkardım.

"Tamam," dedi Gianni mutfaktan.

"Duştan çıktığımda yemekte sana yardım edebilirim."

"Senin o ayağının üzerinde durmanı istemiyorum. Ben hallederim." Omzunun üzerinden bana baktı, dudaklarında bir sırıtış vardı. "Ama duşta yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Gözlerimi devirerek banyoya doğru topalladım. "Ben iyiyim, teşekkürler."

Ancak iyi değildim.

Banyonun kapısını kapatırken arkama yaslanıp bir elimi titreyen karnımın üzerine koydum. Soyunurken tek düşünebildiğim önümüzdeki geceydi. Gianni'nin vücudunun benimkinin üzerindeki durması, öpücüklerinin, dilinin ve orgazmlarımın hissi zihnimde henüz tazeyken bir de karanlıkta saatler boyunca onunla yalnız kalacaktım. O küçük yatağı paylaşacaktık.

Tanrım, neden seks konusunda yeteneksizin biri değildi ki? Beceriksiz ve bencil davranmamıştı? Aleti bir yana, elleriyle ya da ağzıyla bile ne yapacağını bilmeyen biri çıkmamıştı? Neden bana nasıl dokunacağım; söylenecek doğru şeyleri, tam olarak nasıl hareket edeceğini bilmek zorundaydı? Hiç kimse bana kendimi bu kadar iyi, arzulanır, seksi hissettirmemişti.

Ayrıca bugün çok tatlı davranıyordu. Onun her yönünü gördüğümü sanıyordum ancak belki de büyük bir ego ve ateşli bir vücuttan daha fazlasını barındırıyordu.

---

* Ağrı, ateş ve iltihabı azaltmak için kullanılan bir ilaçtır. -ç.n.

Sadece bunu düşünmeyecektim, o kadar. Güzel, uzun bir duş alırdım. Başka şeyler düşünürdüm. Mesela bu yaz Abelard'da yapabileceğim özel etkinliklerini, ilgi çekici sosyal medya paylaşımlarım, tadım salonumuzdaki güncellemeleri. Belki de internete yükleyeceğimiz birkaç tadım videosunu ya da bölgedeki diğer küçük şarap üreticileriyle neler yaptıkları hakkında röportaj yaptığım bir *podcast*'i.

Aklımı işle oyalamaya başlayınca kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Pineview Motel'deki su elbette çok sıcak değildi. Ağırlığımın çoğunu tek bacağımın üzerine vermek zorunda kalsam da idare ediyordum. Kozmetik çantamda küçük boy şampuanla saç kremi bulmuştum, böylece saçımı yıkamayı bile başarmıştım.

Dışarı çıktıktan sonra kurulandım. Havluyu etrafıma sarıp ıslak saçlarımı taradım. Fön makinesi olmadığından onları kendiliğinden kurumaya bırakmam gerekecekti. Havluyu askıya asarak temiz iç çamaşırlarımı, çoraplarımı ve *XL* kapüşonlumu giydim. Çok büyüktü, Gianni'nin dün geceki kazağından bile daha boldu. Bu yüzden banyodan onunla çıkarken kendimi pek rahatsız hissetmiyordum.

Kapıyı açtığımda beni ağzımı sulandıran bir aroma karşıladı. Domates, sarımsak, baharatlar ve taze ekmek. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Ne yapıyorsun?" Gianni'nin arkasından topallayarak sordum. Ocağın birindeki tencerede makarna kaynıyordu. Diğer tarafında da Gianni sosu karıştırıyordu. Tezgâhın üzerinde zeytinyağı, kurutulmuş otlarla baharat, bir şişe beyaz şarap ve folyoya sarılmış bir şey vardı. "Nasıl böyle güzel kokuyor?"

"Rose bana bugün pişirdiği ekmeklerden birini verdi. Ben de dilimleyip üzerine eritilmiş tereyağıyla sarımsak tozu sürerek ocakta ısıttım. Şurada sarılı duruyor." Tezgâha doğru başıyla işaret etti. "Bu da bizim domates soslu *spagetti*'miz olacak."

"Vay canına. Etkilendim."

"Güzel." Sosun tadına bakıp biraz daha tuz ekledi. "Rose kocasının istemeyeceğini söylediği bir paket dondurulmuş ıspanak da verdi. Sos piştiğinde tavada biraz beyaz şarapla onu soteleyeceğim."

"Şaraptan bahsetmişken..." İkimize birer kadeh daha doldurdum. Alkolün içimde ona karşı oluşan hisleri dindirmesini umuyordum. "Ben ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Sana söyledim, ben hallederim." Bana bakıp gülümsedi. "Çok tatlı görünüyorsun. Bileğin nasıl?"

"Teşekkürler, iyiyim." İltifatı karşısında kalbimin daha hızlı atmasından nefret ederek şarabı aldım ve yatağın yanına gidip oturdum. "Winnie'ye ulaşmayı deneyeceğim."

"Az önce babamla konuştum." Gianni *spagetti*'yi lavaboda süzdü.

"Konuştun mu? Abelard'da mı?" Arkama yaslanıp bacaklarımı önüme doğru uzattım.

"Evet. Her şey yolunda. Görünüşe göre Winnie'nin kız kardeşini mutfağa almış. Onu o kadar beğenmiş ki Trattoria Lupo'da iş teklifi etmeye hazırlanıyor. Çabuk kavrayan ve hızlı öğrenen biri olduğunu söyledi."

Gülümsedim. "Felicity. O kadar zeki biridir ki. Kendi yemek organizasyonu şirketini kurmak için Chicago'dan yeni taşındı."

"Öyle mi? O hangi kız kardeş oluyor?" Makarnayı tencereye geri koydu. "Etrafta dolaşan yirmi tane MacAllister kızı yok mu?"

Gülerek, "Hayır. Sadece beş tane var," dedim. "Millie en büyükleri. Cloverleigh Çiftliklerinde etkinlik planlayıcısı. Sonra Felicity geliyor. Aslında gastronomi okudu. Bir süre restoranlarda çalıştı ama son birkaç yıldır gıda mühendisliği yapıyor."

"Gerçekten mi? Deneme mutfağı işleri gibi mi?"

Gianni'nin ocakta kendinden emin ve becerikli bir şekilde hareket edişini seyretmenin keyfini çıkartarak, "Evet," dedim. Üzerinde hâlâ kot pantolonuyla dün geceden kalma beyaz gömleği vardı. Buruşmuştu, dirseklerine kadar kıvrılarak güçlü kollarını ortaya sermişti. O kadar iyi görünüyordu ki. Gianni küçük mutfakta gurme malzemelerin ya da lüks aletlerin eksikliğinden hiç şikâyet etmeden bizim için akşam yemeği hazırlarken son derece rahattı. Dün gece onu soyarken giysilerinin altındaki vücudunun nasıl göründüğünü hatırladım. Rüzgâr pencerelerde ıslık çalmaya, kar yağmaya devam ediyordu. Yine de içimde karnımın ortasından parmaklarımın ucuna kadar yayılan sıcak ve rahatlatıcı bir his vardı. Konuşmayı bıraktığımı fark edince söylediklerime yeniden odaklandım. "Babaları, Frannie Sawyer'la evlendikten sonra Audrey ile Emmeline adında ikiz kızları oldu. Şimdi lisedeler."

"Tanrım." Gianni başını iki yana salladı. "Tek bir ev için çok fazla kız var. Babaları adına üzülüyorum. Benim bununla başa çıkmam mümkün değil."

"Anladığım kadarıyla çocuk istemiyorsun?"

Gianni sosu makarnaya ekleyip karıştırdı. "Bilmiyorum. Bunu hiçbir zaman gerçek anlamda düşünmedim. Henüz kendim büyümeye hazır değilim, anlıyor musun? Çocuk yetiştirmeyi nasıl başarabilirim ki?"

Güldüm. "Hayal bile edemiyorum."

"Bebekler beni geriyor."

Şarap kadehimi yatağın yanındaki masaya koydum. "*Bebekler* seni geriyor mu?"

"Evet! Çok küçük ve kırılganlar. Ayrıca bir sürü şeye ihtiyaçları var. Onları sürekli beslemek, altlarını değiştirmek ya da taşımak zorundasın. Üstelik hep oradalar. Çocuk sahibi olunca özgürlüğün sıfıra iniyor." Şarap kadehini eline alarak bana dön-

dü. "Kuzenim Sam, karısı doğum yaptıktan sonra evden neredeyse hiç çıkmadıklarını söyledi. Sürekli evde oturdukları hâlde seks de yapmıyorlarmış. Hatta artık hiç yapamıyorlarmış çünkü ya çok yorgun oluyorlarmış ya da bebek onları bölüyormuş."

"Evet, şey... bebekler bir şeylere ihtiyaç duymak için uygun zamanı beklemek gerektiğini pek bilmezler."

"Aynen öyle." Gianni şarabından bir yudum içti. "Biriyle birlikte çocuk yapmak da büyük bir sorumluluk. Resmen hayatının geri kalanını *tek* kişiyle geçirmeye hazır olmak zorundasın."

"Tek kişiye sadık olabileceğini düşünmüyor musun?"

Tamam, bu iyiydi. Onunla ilgili negatif bir şey vardı.

Gözlerini bardağına dikip, "*Sadık* olabilirim," dedi en sonunda. "Aldatarak ilişkilerimi mahvetmem. Onları sadece terk ederek mahvederim ancak çoğunlukla ilk etapta ilişkiden kaçınırım."

"Neden?"

Meraklı bakışlarımla karşılaştığında omuzlarını silkti. "Gerçekten bilmiyorum."

"Hadi ama. Bir nedeni olmalı."

"İşler ciddileşmeye başladığında nedense huzursuzluğa kapılıyorum. Artık kendi yoluma devam etme vaktinin geldiğini hissediyorum. Öyle de yapıyorum. Hiçbir zaman *işte o, sonsuza kadar isteyeceğim kişi bu kadın* gibi bir şey hissetmedim. Bu sadece ilişkilerde geçerli değil. İşlerde, evlerde, şehirlerde de böyle. Sanki bulunduğum yerden asla memnun değilim. Daima yeni bir şeyin heyecanına ihtiyaç duyuyorum."

"Belki de sahip olduğun şeye ya da kişiye bir *şans vermiyorsundur*. Belki o telaşın yerini daha iyi bir şey alır."

Söylediklerimi bir dakika düşündü. "Bu bir risk."

Güldüm. "Evet, öyle."

"Peki ya o riski alırsam ve yine de hiçbir şey hissetmezsem? Ya da bunda iyi değilsem? Ya ben bir şeyi çok sevdiğim hâlde karşımdaki hiç hoşlanmazsa?" Başını iki yana salladı. "Benim yöntemim herkes için daha iyi."

"Bu durumda," dedim. "O prezervatifleri kullanmaya devam et. Evlenip çocuk sahibi olmamalısın."

"Sana söylemiştim." Bardağını dudaklarına götürdü. "Bu arada benzin istasyonundan biraz daha şarap aldım. Belki bir daha seks yapmama kuralım tekrar gözden geçirmek istersin diye söylüyorum."

"Düşünmeyeceğim." Telefonuma uzanırken yine de karnım gerilmişti. "Winnie'yi aramam için bana bir dakika ver."

"Bekle, peki ya sen? Çocuk istiyor musun?"

"Elbette. Bir gün." Omuz silktim. "Abelard'da büyümeyi çok sevdim. Oranın aile kurmak için harika bir yer olacağını düşünüyorum. Çocuklarıma çiftçilik ve aile tarihi hakkında öğrendiğim her şeyi öğretmek istiyorum. Onları gezilere götürmek, onlarla birlikte yemek yapmak istiyorum..."

"Bu konuda iyi olursun," dedi başını sallayarak. "Onlara bir şeyler öğretmekte."

"Teşekkürler." Duraksadım. "Ne olursa olsun, bence sen de bu konuda iyi iş çıkartırdın."

"Öyle mi?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Elbette. Bugün ayağımı incittiğimde benimle nasıl ilgilendiğine baksana."

"Doğru ama sen yetişkinsin. Bir çocuk kadar küçük sayılsan da bebek değilsin."

Gözlerimi ona diktim. "Senin hakkında güzel bir şey söylemeye çalışıyorum."

Güldü. "Özür dilerim. Sadece seninle ilgilenmenin, bebeğin sorumluluğunu almakla aynı şey olmadığını söylemek istedim. Ben etrafta yokken başının çaresine bakabildin."

"*Doğru*. Bir bebeği bırakıp öylece çekip gidemezsin."

Gianni başını eğdi. "Yine de bazen küçük çocuklara yemek yapmayı öğretmenin eğlenceli olacağını düşünüyorum. Tıpkı babamın bana öğrettiği gibi. Birkaç yeğene ya da kuzene ihtiyacım var."

"Ders vermelisin," diye önerdim. "Gerçi üstsüz yemek yapmanı bekleyen kadınlarla dolup taşacağına eminim."

Sırıttı. "Bu benden hemen şimdi soyunmamı isteme şeklin mi?"

"Hayır." Winnie'nin numarasını tuşladım. "Kıyafetlerini üzerinde tut lütfen."

Gianni, *Fever*'ın melodisini ıslık çalarak tekrar arkasını dönünce başımı iki yana salladım. Aslında tüm bunları söylediğini duymak güzeldi. Onun benim için kesinlikle doğru adam olamayacağına dair fikrimi doğruluyordu. Ben bağlılık istiyordum. Gianni ise özgürlük istiyordu. Ben bir aile istiyordum, o bağımsızlık. Ben kök salmak istiyordum, Gianni oradan oraya savrulmayı arzuluyordu.

Yarın buradan ayrıldığımızda -Tanrı'ya öyle olması için dua ediyordum- Gianni televizyon programı teklifini kabul edecek ve ülkenin öbür ucuna, Hollywood'a geri dönecekti... sonrasında da neler yaşanacağını kim bilebilirdi? Muhtemelen o gittikten sonra Gianni'yi pek sık görmeyecektim. Bu durum kalbimi hiç hoşlanmadığım şekilde kırsa bile iyi olacaktım. Hatta iyiden daha fazlası. Gianni etrafımda yokken tansiyonumun her geçen gün düşeceğine bahse girebilirdim.

Winnie'nin sesli mesaj kutusuna düşünce ona bir mesaj bıraktım.

"Selam, Win. Bir gece daha burada mahsur kaldık. Yarın erkenden yola çıkacağımızı umuyorum. Gece yarısından sonra kar yağışı yavaşlayacakmış. Çekici şirket Gianni'ye sabah ilk iş bizi alabileceklerini söylemiş. Umarım orada her şey yolundadır. Mümkünse beni ara. Seni seviyorum. Bu arada her şey için teşekkürler."

Telefonumu bıraktıktan sonra bir süre Gianni'nin sos tenceresini temizlemesini izledim. Sadece birkaç saniye geçmişti ki içimde yükselen o sıcaklığı tekrar hissetmeye başladım. Birdenbire arkasından yaklaşmak, kollarımı beline dolamak, yanağımı sırtına bastırmak için çılgınca bir istek duydum.

Tepkisi ne olurdu? Şok mu? Kahkaha mı? Şaşkınlık mı? Bana *biliyordum* diyen o ukala sırıtışını mı atardı? Yoksa ukalaca bir cevap bile veremeyecek kadar şoka mı girerdi?

Ya bu dün gece hissettiklerimi hissetmek için son şansımsa? O heyecanı yaşamak için? Bedenimi bu kadar özgürce paylaşmak için? Böylesine sıcak, sağlam ve harika birine yakın olmak için?

Ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladım. Sakat bileğimin üzerinde dengesizdim. Ellerim karnımda sıkıca kenetlenmişti. Nefesim boğazımda düğümlenmiş hâldeydi. Kalbim hızla çarpıyordu.

13. BÖLÜM

Gianni

"Peki," dedim elimdeki temiz sos tavasını tekrar tezgâha koyarken. "Birkaç dakikaya ihtiyacım..."

Cümlemin devamını getiremedim çünkü Ellie'nin kolları aniden belime dolandı. Ellerini tişörtümün altına kaydırdı. Donup kalmıştım.

Avuçları karın kaslarımın üstünde dolaşıp gerilmelerine neden oldu. Yutkundum, hâlâ söyleyecek bir şey bulamıyordum. Bu bir rüya mıydı?

"Gianni," dedi sesi boğuk ve alçaktı.

Dudaklarından ismimin dökülmesiyle aletim canlandı. Tekrar yutkunmaya çalışsam da başaramadım. "Evet?"

"Dün gece bana birinin kıyafetlerini yırtıp işe koyulmak isteyip istemediğimi sormuştun, hatırlıyor musun?"

Siktir. "Evet?"

Elleri pantolonumda gittikçe büyüyen şişkinliğe yöneldi. "Şimdi o hissi anlayabiliyorum."

Arkama o kadar hızlı döndüm ki tava yere büyük bir gümbürtüyle düştü. Ellie o sırada çoktan tişörtümü çıkarmış, pantolonumun düğmesini açmaya başlamıştı. Onun üstündeki kapüşonluyu çıkarır çıkarmaz dudaklarımız, nefes nefese kalı-

Ninova

şımız ve giysilerimizin çılgınca yırtılmasıyla noktalanan yakıcı bir öpücükle birleşti. Her şey sıcak, panikle dolu bir ihtiyacın bulanıklığında gerçekleşiyordu. Eli aletimin etrafına sarılıydı. Benim parmaklarım da onun içindeydi. Dili ağzımda, elleri saçlarımın arasındaydı. Ellie'nin içine girme dürtüsünün beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Sanki saat yine o yedi dakikadan geriye doğru sayıyordu. Bir daha asla bu şansa sahip olamayacaktım. Bunu bir daha yapmama kesinlikle izin vermeyecekti. Bir daha asla Ellie'ye böyle yakın olamayacaktım. Her şey *şimdi, şimdi, şimdiden* ibaretti.

Yatağa gitmesi için onu arkaya doğru ittiğimde yüzünü buruşturdu. Ayak bileğini burktuğu aklıma geldi. Ellie'yi kucakladığımda bacaklarını bana doladı ama onu yatağa götürmek yerine ocağın yanındaki duvara doğru döndüm. Sırtını duvara yasladıktan sonra hiç düşünmeden içine girdim.

Derinlerine doğru yaptığım her hamleyle haykırıyor, tırnaklarıyla sırtımı çiziyordu. Yüzümü boynuna, aletimi vücuduna gömdüm. Şimdiye kadar sahip olduğum kontrolün tamamını kaybetmiştim. Durmam gerektiğini biliyordum fakat yapmadım. Duramadım. Tanrı yardımcım olsun, durmak da istemiyordum.

Hiçbir engel olmadan, aramıza hiçbir şey girmeden Ellie'nin içinde olma hissi o kadar inanılmazdı ki sonuçları *umursamıyordum* bile. Sadece ona tam da bu şekilde yakın olmak istiyordum. Vücudunu kendi vücudumla doldurmak istiyordum. Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıp -korunmadan asla seks yapmamıştım- kimseyle paylaşmadığım bir şeyi onunla paylaşmak istiyordum. *Siktir...* bu o kadar iyi, Ellie ise öylesine ateşliydi ki. Üstelik o da beni istiyordu. Beni bu şekilde teslim olacak, böyle hareket edecek, bu sesleri çıkartacak ve o kelimeleri söyleyecek kadar çok istiyordu...

Sıcak nefesi dudaklarımı yakarken, "Durma," diye yalvardı. "Durma, durma, durma..."

Küfredip inleyerek içine daha sert hamle yapmaya başladım. Ona zarar vereceğimden, bu duvarı çökerteceğimizden ya da Pineview Motel'i temellerinden şiddetli bir şekilde sarsıp yıktıktan sonra molozların altında kalarak öleceğimizden korkuyordum.

Burada ölmek istemiyordum fakat durmak da istemiyordum.

"Siktir!" Dönüp yatağa doğru ilerleyip Ellie'yi sırtüstü yatırdım. "Kıpırdama."

"Acele et," dedi nefes nefese kalmış şekilde.

Koşar adımlarla çantama gidip yeni prezervatif paketini açtım. Takarken neredeyse kendi parmaklarımın verdiği hisle boşalacaktım. Onun da benim kadar yakın olmasını diledim. Hızla yatağa gidip Ellie'nin üstüne çıktım.

Ellie kollarıyla bacaklarını bana doladı. Dudakları aralanmıştı, nefesleri sık ve hızlıydı. Tekrar içine girerken eğilip dudaklarımızı birleştirdim. Prezervatifin muhtemelen iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum. Belki aramızda bir bariyer olursa kontrolümü kaybetmeden önce bana birkaç dakika daha tanırdı.

Bu sefer aklımı kaçırmış gibi içine girmek yerine biraz daha yavaş ilerledim. Teninin verdiği hissi, saçlarının kokusunu, dudaklarının tadını çıkardım. Ellie ile tekrar böyle bir şey yaşayamama ihtimalinę karşı her küçük ayrıntıyı hatırlamak istiyordum.

Ellie'nin altımdayken kalçalarını oynatma şekli, omuzlarıma tutunması, yastığın üzerine yayılmış koyu ve nemli saçları... Hafif fısıltılar, yüksek çığlıklar, arkaya doğru düşmüş başı, sırtının kavislenmesi, vücudunun benim sertleşen aletimin etrafını sıkıca sarması...

Kendimi daha fazla tutamadım. En sonunda rahatlayıp nefessiz kalana dek hiç durmadan Ellie'nin içine hamle yaptım. Geriye sertçe çarpan kalbim, titreyen kaslarım; sıcak, karıncalanan tenimden başka bir şey kalmadı.

"İyi fikirdi." Sesi boğuktu. Sebebinin yüzünün göğsümün altına gömülü kalmasından kaynaklandığını fark ettim.

Bedenimin üst kısmını kaldırdım. "Bu *senin* fikrindi."

"Prezervatifi kastetmiştim," dedi sığ nefeslerinin arasından.

"Ne? O. Evet." Hâlâ nefes nefeseydim. Bunun yorgunluktan mı, yoksa onun sıcak kahverengi gözlerinin bana gerçek bir şefkatle bakmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

"Hiç aklıma gelmemişti."

"Benim de öyle. En azından ilk başta. Şoktaydım."

"Eminim öyledir." Güldü. "Bunun seni şaşırtacağını tahmin etmiştim."

"Şaşırdım. Senin şey dediğini sanıyor..."

"Fikrimi değiştirdim."

"Sebebi neydi, buz mu? Kapüşonlular mı? Yemekler mi?"

"Özel bir şey değildi. Sadece eğlenceli olacağını düşündüm." Göğsümü itti. "Öyle de oldu. Şimdi kalkmama izin ver."

"Hayır."

"Ne? Gianni nefes alamıyorum."

Sırtüstü yuvarlandım ancak kollarımı ona dolayarak Ellie'yi yanıma çektim. "İşte böyle. Lanet olsun, şimdi bana sarıl. Otuz altı saattir duş almadığımı biliyorum ama idare et."

Başını iki yana sallarken gülümsedi. "Sen delisin." Yine de yorganı üzerimize çekti ve olduğu yerde kalıp başını omzuma yasladı. "Aslında hâlâ güzel kokuyorsun."

Kokmuyordum fakat böyle düşünmesi hoşuma gitmişti. "Gördün mü? Güzel, değil mi?"

"Sanırım güzel sayılır." Sonra korkuyla, "Ocağı açık bırakmadık, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Bir tavayı devirdik. Bir saniyeliğine de şu duvarı yıkabileceğimizi düşündüm. Ancak hiç hasar oluşmadı."

"Güzel."

İkimiz de bir dakika boyunca konuşmadık. Ellie'nin haklı olduğunu, delirdiğimi düşünmeye başlamıştım çünkü aklımdan geçen düşünce *buna alışabilirim* gibi bir şeydi.

Öylesine sarsıcıydı ki bir an nefes alamadım. Bir şeylere alışmayı sevmiyordum. Bu her zaman sonun başlangıcı olurdu, değil mi? Bu benim sıkılıp her şeyi geride bırakmak istediğim anlamına gelirdi.

Ancak az önce yaptıklarımızdan sonra Ellie'ye bu şekilde sarılmak o kadar iyi hissettiriyordu ki. Onu gerçekten elde edebileceğim bir fırsatım olsaydı... böyle bir durumda Ellie'den uzak kaldığımı hayal etmek bile imkânsızdı.

Bir anda babamın *anlamıştım işte*, derken neyi kastettiğini anladım.

Fakat bu delilikti. Ben bunu nereden bilecektim ki? Evet, şu an iyi hissettiriyordu ancak kaçınılmaz olarak birbirimizden sıkılacaktık. Öyle değil mi? Aynı şeyleri istemiyorduk. Benden o kadar hoşlanmıyordu bile. Şu anda burada benimle olmasının tek nedeni gidememesiydi. Eğer Ellie bu motel odasında kendisini sırf eğlence olsun diye fazladan bir gece daha tuttuğumu öğrenirse, beni uykumda öldürürdü. Üstelik yakında ayrılıyordum.

Tekrar normal nefes alıp vermeye başladım.

Yakında çekip gidiyordum. Ellie de gittiğime sevinecekti. Bu sabah kahvaltıda itiraf etmişti. Gitmemi istiyordu.

Midem yüksek sesle guruldayarak aramızdaki sessizliği bozdu.

Ellie gülerek oturdu. "Acıktın mı?"

"Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yemeden asla bu kadar uzun süre duramam."

"Pardon," dedi gözlerinde şeytani bir parıltıyla. "Dikkatini dağıttım."

"Bu şekilde istediğin zaman dikkatimi dağıtabilirsin."

Kahkaha atmaya başladı.

"Komik olan ne?"

"Saçların," dedi uzanıp onları karıştırdı. "Hiç bu kadar dağınık görmemiştim."

Elini itip yataktan kalktım ve kollarımı iki yana açıp çırılçıplak şekilde banyoya doğru ilerledim. "İşte gerçek ben buyum, bebeğim," dedim. Kendimi tuhaf şekilde hem savunmasız hem de tamamen rahat hissediyordum. "Tadını çıkart."

14. BÖLÜM

Ellie

Pencerenin yanındaki küçük ahşap masada akşam yemeğimizi yedikten sonra Gianni'ye bulaşıkları halledebileceğimi söyledim.

Elinde tabağıyla mutfağa doğru arkamdan gelirken, "Ayağına ağırlık vermemelisin," diyerek beni azarladı.

"Ben iyiyim." Lavabonun önünde dururken kollarımı sıvadım. "Birkaç tabak ve çatal yıkarken on dakikada idare edebilirim. Git duş al. Buna ihtiyacın var."

Beni arkamdan kollarıyla sardı. "Güzel koktuğumu söylediğini sanıyordum."

"Senden kurtulmaya çalışıyorum," dedim karnına hafifçe dirsek atarak. "Git başımdan."

"Tamam ama yarın hâlâ böyle şişmiş olursa, sarmama izin ver. Döndüğümüzde de belki doktoru ararız."

"Peki, *baba*."

Gianni güldü. Bir süre sonra banyonun kapısının kapanıp suyun açıldığını duydum. Borular eskiliğin ve çabanın etkisiyle gıcırdayarak titriyordu.

Ninova

Gianni'nin kullandığı birkaç tavayı, tabaklarımızla çatallarımızı yıkadıktan sonra mutfağı elimden geldiğince temizledim.

Biraz şarabımız kalmıştı. Kalanını kadehlerimize paylaştırarak komodinlerin yanına getirdim. Uzandım, şaraptan bir yudum alırken yatak başlığına yaslandım. İşte o anda saatlerdir gülümsediğimi fark ettim. Aslında bu bir erkekle yaşadığım en eğlenceli şeydi. Neredeyse ona *Hot Mess*'i kabul etmesini söylememiş olmayı dilememe yetecek kadar keyifliydi... Gianni eğer kalmayı seçerse, bizim için bir umut var olur muydu? Yoksa aklımı mı kaçırıyordum?

Bardağımı yere bırakarak telefonumu elime aldığımda Winnie'den gelen bir aramayı kaçırdığımı fark ettim. Sesli mesaj bırakmıştı.

"Selam! Umarım iyisindir. Burada her şey yolunda. Akşam yemeği harika geçti. Dex beni eve bırakıyor. Felicity mutfağı kapatmaya yardım etmek için kaldı. Gianni'nin babası onu eve götürecek. Yarın ona ihtiyacımız olursa, her zaman gelebileceğini söyledi. Mümkünse beni ara. Şey... umarım hâlâ eğleniyorsundur." Güldü. *"Tüm detayları duymak için sabırsızlanıyorum."*

Duş açıktı. Hemen onu aramaya karar verdim.

"Merhaba?

"Benim," dedim kısık sesle. Gözüm banyo kapısındaydı. "Eve vardın mı?"

"Hâlâ yoldayım."

"Yollar nasıl?"

"Bok gibi ama kar yağışı oldukça azaldı. Yarın dönerken sorun yaşayacağınızı düşünmüyorum."

"Bir çekici bulabilirsek tabii," diye söylendim.

"Doğru, arabası çalışmıyordu. Aküsü mü bitmiş?"

"Hiçbir fikrim yok. Yardım almayı denediğini söyledi fakat işe yaramamış." Bir saniye düşündüm. "Gerçi kime sorduğunu bilmiyorum,"

"Motelde sadece siz mi varsınız?"

"Hayır, başkaları da var. Aslında dün gece sadece bir oda boştu. Park yerinde hâlâ birkaç araba duruyor." Yine de Gianni'nin bu sabah arabasının çalışmadığını söylediği anla ilgili bir şey aklıma yatmıyordu. Ancak tam olarak ne olduğunu bulamıyordum.

"Eee, nasıl gidiyor? Bütün gün ne yaptınız? Yataktan çıktınız mı?"

"Yatakta biraz zaman geçirdik ama başka şeyler de yaptık." Ona kar ayakkabısıyla lokantaya gittiğimizi, ayak bileğimi burktuğum kısım da dahil olmak üzere ormanda yaptığımız yürüyüşü anlattım.

"Olamaz! Çok mu kötü?"

"Acıyor ancak ciddi bir burkulma olduğunu sanmıyorum."

"Motele nasıl döndün? Seni Gianni mi taşıdı?"

Gülümsedim. "Muhtemelen yapardı. Bir tür centilmenlik damarı olduğunu öğrendim. Onun yardımıyla dönebildim."

"Centilmenlik mi?" Winnie güldü.

"Evet. Kimin aklma gelirdi?"

"Aslında bu beni şaşırtmadı. Onda bunu görebiliyordum, özellikle de seninleyken."

"Neden özellikle benimleyken?"

"Bilmiyorum, sadece bazen sana bakış şeklinden. Ya da başka bir erkekten bahsettiğinde kıskanmasından."

"Kıskanmıyor!" Duş kapanınca sesimi alçalttım. "Sen delisin."

"Değilim! Bir zamanlar çıktığın ya da seksi olduğunu düşündüğün birinden bahsettiğinde nasıl tepki verdiğini hiç fark etmedin mi?"

"Tabii ki ettim. Hepsini aşağılıyor ve benim zevkimle dalga geçiyor. Liseden beri böyle."

"Çünkü kıskanıyordu, Ellie. Seninle hiç şansı yoktu. Giannie de bunu biliyordu."

Dün gece söylediklerini düşündüm. *Senin ismini çektiğim yalanını söyledim, böylece en sonunda seninle öpüşebilirdim. Başka türlü bu şansı asla yakalayamayacağımı düşünüyordum.*

Hızlıca, "Dün gece bana bir şey itiraf etti," diye fısıldadım. "Şapkadan aslında benim adımı çekmediğini söyledi."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Cennette Yedi Dakika!" Sertçe fısıldadım. Gözlerim banyo kapısındaydı. "Beni öpme fırsatını yakalamak için yalan söylediğini anlattı."

Winnie'nin nefesi kesilirken sessizlik oluştu. "Biliyordum! O dolapta neler oldu?"

"Dinle, şu anda açıklayamayacağım kadar çok şey var. Sana sonra anlatırım."

Winnie inledi, arkadan Dex'in güldüğünü duyabiliyordum. "Peki bu ne *anlama* geliyor? İkiniz artık birlikte misiniz? Bu sonunda gerçekleşiyor mu?"

"Hayır!" dediğim hâlde dudağımı ısırmıştım. "Sadece birlikte güzel vakit geçiriyoruz, o kadar. Birbirimizi biraz daha yakından tanıyoruz. Yine de ona tamamen güvenmiyorum."

"Ne konuda güvenmiyorsun?"

Tam o sırada Gianni banyo kapısını açarak üstünde sadece bir havluyla içeri geldi. Kalçasına sardığı havlu, kasıklarının *V* şeklini görebileceğim kadar aşağıda duruyordu. Saçları nemli ve dağınıktı. Sakalları hafif uzamıştı. Mavi gözleri safir gibi parlıyordu.

Midem kasılırken kalbim hızlandı. Ağzımdan salyalar akıtmış bile olabilirdim.

"Bak," dedim Winnie'ye. "Gitmem gerek. Seni yarın ararım."

"Ama..."

"Görüşürüz." Gözlerimi şu an yatağın yanında durmakta olan Gianni'den ayırmadan telefonumu bıraktım.

"Çıplak uyuyabilir miyim?" diye sordu.

"Bu gece benden izin mi alıyorsun?"

Geniş omuzlarım silkti. "Sanırım."

Vücudumun üzerinde dolaşan gözleri arzumu ateşledi. "Havluyu yere at."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ne?"

"Havluyu yere bırak." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Daha önce bana tadını çıkarmamı söylemiştin. Ya acıkmışsam?"

Serbest bıraktığı havlu yere düştü.

Tanrım, o kadar güzeldi ki. Her santimi. Özellikle de o gözler ve bana bakışları. Sanki doyması gerektiğini biliyormuş ama daha fazlasını almak istiyormuş gibiydi.

Çekingenliğimi neyin esir aldığından emin değildim. Ancak birdenbire istediğim şey konusunda hiç utanmamaya başlamıştım. Belki şarap yüzündendi. Belki de dünyanın sonu gelmişti. Belki de kendime duyduğum cinsel güvensizlik; Gianni ile geçirdiğim zaman boyunca zincirlerinden kurtulmuş, akıntıya kapılıp gitmişti.

Bu her neyse iyi hissettiriyordu. Üstelik onu bir daha asla keşfetme fırsatım olmayabileceğini fark etmiştim. Burada yaşananların bizi eve kadar takip etmeyeceğini bilmenin özgürleştirici bir tarafı vardı.

Dizlerimin üzerine çöküp kapüşonlumu çıkardım. Gianni'nin gözlerinin parlamasını, aletinin titremesini izledim.

Gülümseyip ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerken ona istekli gözlerle baktım. "Dün gece söylediklerin hâlâ geçerli, değil mi?"

"Ne demiştim?"

"Pineview Motel'de olan Pineview Motel'de kalır."

"Elbette." Gür, siyah kirpikleriyle bana göz kırptı. "Şu an gerçekten yaşanıyor mu? Çünkü bu rüyayı birçok kez yaşadım."

"Gerçekten yaşanıyor. Yine de bana rüyanda ne yaptığımı anlat."

"O yarışma tacından başka bir şey giymeden bana doğru geliyor, aletimi ağzına alıyordun."

"Tacım yok ama gerisini halledebilirim." Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyip dudaklarımı yaladım. "Buraya gel."

Gianni yatağa uzandı. Beni kollarının arasına almaya çalıştığında onu göğsünden ittim.

"Arkana yaslan."

İtaat ederek dirseklerinin üzerine düştü. "Bu gece sana ne oldu böyle?"

"Bilmiyorum." Eğilip elimi gövdesinin iki yanına koyarak dudaklarımı karnına bastırdım. Teni hassas ve sıcaktı. Altındaki kaslar ise sertti. Nefesimle titrediler.

Başımı yavaşça sallarken ağzımı teninin üzerinde aşağı yukarı gezdirdim. Gianni'nin sert bir nefes aldığını duydum. Elleriyle saçlarımı başımın arkasında topladığını hissettim. Gözleri üzerimdeydi.

"Her ne olduysa, epey hoşuma gitti." Sesi kısıktı. Her zamanki o alaycı tonundan eser yoktu.

Gülümsüyor mu diye merak ederek ona baktım. Gülümsemiyordu, aslında oldukça ciddi görünüyordu. Yüzü neredeyse

tanımadığım birininki gibiydi ama yine de muhteşemdi. Gözleri bana böyle bakarken daha da ilgi çekiciydi. Sanki Gianni de benim kim olduğumdan emin değildi. "Sanırım sadece yemek için teşekkür etmek istiyorum."

Bu onun sırıtmasına neden oldu. "Öyle mi? Benzin istasyonundan alınmış *spagetti* seni havaya sokuyor, ha?"

"Olay *spagetti* değil." Ağzımı göğüs kafesinin bir tarafından aşağıya, bacaklarının arasında kalınlaşan ereksiyona doğru kaydırdım. Oraya dokunmadan, uyluklarının üstünden kalçasına kadar olan kısmı yalayarak yukarı ilerledim.

Diğer tarafa geçip aynı şeyi yaptığımda, "Siktir," diye nefes aldı. "O zaman kar yüzünden miydi?"

Dilimle göbek deliğinin etrafını yalamadan önce güldüm. "Hayır."

"O zaman çam ağaçlarını çok se-seviyorsun?" Cümlesinin yarısında muhtemelen dudaklarımla aletinin ucuyla oynadığım için kekelemişti.

"Aslında özel bir ilgim yoktu," dedim tereddütle. "Gerçi bundan sonra gözümde farklı bir yere sahip olabilirler." Aletini baştan sona kadar tek seferde yavaşça yaladım.

"Aynı şekilde. Her Noel'de büyük büyükannemin bodrumunda erekte olacağım." Ben uzun aletini bir elimle tutup dilimi tepesinde dolaştırarak ilk kez tadına bakarken Gianni kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. İnledi ve parmakları saçlarımın içine gömüldü. "Tanrım. Bana ne ya-yaptığımı an-anlatmalısın."

Durdum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet." Güçlükle nefes alıyordu. "Kısa tutabilirsin."

Gülerek tekrar aletinin ucunu ağzıma alıp nazikçe emdim. "Bana gerçeği söyledin."

"Hangi konuda?"

"Şapkadan benim ismimi çekmemen konusunda. Beni neden öpmediğin konusunda. Benimle bir şansın olmasını istediğin ama olmayacağını düşündüğüm konusunda." Her örnekten sonra dilimi aletinde gezdiriyordum. "Neden bu şehre geri döndüğün konusunda. Bana hayallerinin ulaşılamaz kızı demen konusunda."

"Doğru," dedi ciddiyetle. "Hepsi doğru."

"Eh, hepsi *doğruydu*." Başımı eğdim. Aletini tamamen ağzıma aldıktan sonra dudaklarımı etrafına sımsıkı kapatarak başımı yavaşça kaldırdım. "Bence fırtınadan sonra bunu tekrar gözden geçirmelisin çünkü bana birkaç kez ulaşma şansın oldu."

"Bitmeden önce sana tekrar ulaşmak isterim," dedi. Ben tekrar onu en derinlerine kadar ağzıma alırken Gianni inliyordu.

Ardından cümlelerle konuşma yeteneğini kaybetti. Kenetlenmiş ağzından fısıltıyla çıkan küfürlerle ve uzun inlemelerle iletişim kuruyordu. Yumruk olmuş elleri saçlarımı kavramıştı. Kalçalarını oynatırken karın kasları geriliyordu. Onu emip okşarken iki elimi de kullanıyordum. Sert uzunluğunu aşağı yukarı hareket ettirdim.

Bir ara saçımı o kadar sert çekti ki acıdan nefesim kesildi.

"Üzgünüm," dedi nefes nefese. "Ancak bunu bir uyarı olarak kabul etmelisin. Boşalmak üzereyim."

"Güzel." Az önce yaptığım işe geri döndüğümde çok geçmeden abartmadığını keşfetmiş oldum. On beş saniyeden daha az bir süre sonra Gianni'nin tüm vücudu kasıldı. Nefesi kesildi. Aleti dudaklarımın arasında ritmik bir şekilde zonklayıp genzime o sıcak sıvı akmaya başlamadan önce daha da sertleşti.

Kendimden memnun şekilde kalkıp ağzımı bileğime sildim.

Gianni'nin gözleri kapalıydı. Ağzı açık kalmıştı. Kolları yanında hareketsiz duruyor, göğsü güçlükle aldığı nefeslerle inip kalkıyordu.

"İyi misin?" diye sordum alayla.

"Hayır." Gözleri açıldı ve bana doğru hamle yaptı. Beni yatağın üzerinde yana savururken çığlık attım.

"Yorulmadın mı?" Yüzünü boynuma gömüp boğazımı öperken sordum.

"Hayır." Ağzı göğsümde gezindi. Açgözlülükle emmeden önce diliyle meme ucumu okşadı. "Biraz toparlanmam gerek fakat bu zamanı nasıl dolduracağıma dair bir sürü fikrim var." İç çamaşırımı çekiştirerek çıkarttıktan sonra başını kalçalarımın arasına yerleştirdi.

Görünüşe göre dinlenmek için o kadar uzun süreye ihtiyacı yoktu. Benim için gayet iyiydi çünkü parmakları ve dilinin yardımıyla beni hızla doruğa ulaştırdı.

Prezervatifi almak için yataktan atladığında, "İzin ver de bu sefer ben yapayım," dedim.

Gianni prezervatifi bana uzattı. Bunu son kez yapacağımızı farkındalığıyla paketi açarak aletine taktım. Yarın güneş doğacak, karlar eriyecek, Pineview Motel'deki küçük vahamızı bırakıp gidecektik. Normal hayatlarımıza geri dönecektik. Gerçek hayatlarımıza.

Gianni içimde hareket ederken ellerimiz birbirine kenetlendi. Tenimiz kayganlaşıp ağızlarımız birbirini tüketiyor, bedenlerimiz titriyordu. Gevşedikçe ve hareketsiz hâle geldikçe, ne olursa olsun kesinlikle aklımdan geçiremeyeceğim tek düşünceyle mücadele ediyordum.

Bunun bitmesini istemiyorum.

Ninova

15. BÖLÜM

Gianni

Gece neredeyse hiç uyumadım.

Sabah ışığı perdelerin arasından süzülürken oda simsiyah karanlıktan puslu bir griye dönüştü.

Ellie hemen yanımda, yüzü bana dönük şekilde huzur içinde uyuyordu. Kahverengi gür saçları, yanağından aşağıya doğru inen asi bir bukle dışında başının arkasındaki beyaz yastık kılıfının üzerine dökülmüştü. Saçlarını yüzünden çektiğimde gözleri açıldı. Dışarıda, güneşin altındayken bal rengi benekleri olan açık kahverengiydiler. Ancak burada, hafif mor ışıkta pekmez gibi koyu görünüyorlardı.

"Selam," dedi usulca. "Kalkma vakti geldi mi?"

"Kalkmak zorunda değilsin. Seni uyandırmak istememiştim."

"Sorun değil." Sırtüstü dönüp kendini esnetirken çıplak kolları çarşafın üzerinde yukarı kalktı. Daha iki gün önce buradaki ilk gecemizde kıyafetlerimizle uyumamızı istediğine inanmak zordu. O zamandan beri şu an da dahil olmak üzere bu yatakta birlikte geçirdiğimiz saatlerin büyük kısmında çıplak kalmıştık.

Bunun daha uzun sürmesini istiyordum.

Ninova

Ona doğru uzanıp Ellie'yi kendime yaklaştırdım. O da tek kolunu göğsüme, başını omzuma koydu. Birkaç dakika öyle kaldık. Yorganın altındaki vücutlarımız sıcaktı, nefeslerimiz birbirine uyumluydu.

"Buraya geldiğimizde sarılmak yok demiştin, hatırlıyor musun?" diye sordum ona.

Güldü. "Evet."

"Bu konuda epey yanılmışsın."

"Birçok konuda yanıldım."

Kalbim sonraki birkaç atışında tökezledi. Sonra ağzımdan gerçekten aptalca bir şey kaçırdım. "Arabam iyi durumda."

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Ne?"

Lanet olsun! Ne yapıyordum ben? Neden kendimi ele veriyordum ki? Yine de devam ettim. "Arabam. Bir şeyi yok. Çalışıyor."

Ellie hızla doğruldu. Kıstığı gözleri öfkeyle bana bakıyordu. "Dün sabah çalışmadığını söylemiştin. Yardım almayı denediğini, yine de işe yaramadığını söyledin. Şimdi mucizevi bir şekilde çalışmaya mı başladı?"

"Ben uydurdum. Hiç bozulmamıştı."

"Aman Tanrım!" Ellie yataktan fırladı. Acıdan yüzünü buruştururken topallayarak pencereye doğru gitti ve dışarı baktı.

"Ayağına dikkat et," dedim zayıf bir sesle.

"Dün sabah dışarıdaki arabaların hepsi tamamen kara gömülmüştü. O zaman bunu nasıl anlayamadım? Eğer çalıştırmayı deneseydin kar dağılırdı." Dönüp bana baktı. "Seni pislik! Beni burada esir tuttun!"

"Ellie, izin ver de açıklayayım."

"Tıpkı bana söylediğin gibi sana güvendim. Sen de bundan faydalandın!"

Söyledikleri karnıma yumruk yemişim gibi bir etki yaratmıştı. "Bana güvenebilirsin."

"Hayır. Güvenemem. Neden güvenebileceğimi düşündüğümü bile bilmiyorum. Delirmiş olmalıyım."

Etrafa bakınıp yere düşen kapüşonlusunu aradı. Onu hızla alıp, "Yataktan kalk. Gidiyoruz," dedi giyinerek.

"Bu konu hakkında konuşmak istiyorum. Lütfen?"

"Asla olmaz, Gianni," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Tek yaptığın yalan söylemek. Bütün bunların senin için ne anlama geldiğini şimdi çok daha iyi anlıyorum. Bir oyun, tıpkı diğer her şey gibi. Beni yatağa atabilmek için kurduğun bir tuzak."

"Yanılıyorsun!" Yataktan kalktım ve yanına giderek kolunu tuttum.

"Öyle mi?" Kolunu tutuşumdan kurtarırken bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "Dur bakalım. Fiona'nın teklifini sakladın. Televizyon programını da. Beni buraya bir gece daha hapsedebilmek için araban bozulmuş numarası yaptın. *Aman Tanrım.* Buradayken bana söylediğin onca şeyin hepsi yalan mıydı?"

"Hayır! Sana söylediğim her şey gerçekti."

"Neden buna inanayım peki?" Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, ne kadar aptalım!"

"Değilsin, lütfen beni biraz dinler misin?" Ellie topallayarak odada geziniyordu. Kıyafetlerini toplayıp giyinirken onu arkasından takip ettim. "Sadece seninle tek bir gece daha geçirebilmek için araba hakkında yalan söyledim."

"En azından ikimiz de senin yalancı olduğun konusunda hemfikiriz."

"Yalnızca seks yapmak için değildi! Dürüst davranmak gerekirse, bir gece daha yalnızca bana ait olmanı istemiştim. Seninle vakit geçirmek, şu ana kadar biriyle geçirdiğim en keyifli zamandı!"

"Hepsinin koca bir saçmalık olması ne acı," diye bağırdı eşyalarını çantasına doldururken. "Gianni Lupo'nun dünyayı kendi oyun bahçesi gibi kullandığının bir başka kanıtı daha. Muhtemelen fırtınayı da sen ayarlamışsındır. Doğa Ana'ya gülümseyip göz kırpmışsındır. O da sana diğer bütün kadınlar gibi teslim olmuştur."

"Saçmalama. Sadece Tanrı'ya bir mesaj attım. *Tabağımı Yala*'nın büyük hayranı."

Durdu ve gözlerinden alevler saçarak bana baktı.

"Tamam, şaka yapmak için doğru bir zaman değildi. Özür dilerim." Boynumu ovaladım. "Ellie, sana yemin ediyorum. Bunu seninle sevişmek için yapmadım. Yaptım çünkü seninle yan yana olmak istedim."

"Konuşmayı kesebilirsin, Gianni. Asla söylediğin tek bir kelimeye daha inanmayacağım." Önümden geçip banyoya giderken sakinliği ürkütücüydü. "Giyin. Beş dakika içinde gitmek istiyorum."

Ardından banyonun kapısı sertçe çarparak kapandı.

Yatağa çöküp başımı ellerimin arasına aldım. Ben ne bok *yiyordum* böyle? Neden itiraf etmiştim? Tek yapmam gereken gidip araba birdenbire çalışmaya başlamış gibi numara yapmaktı. Belki biraz şüphelenirdi ama çekiciye ihtiyaç duymadığımıza fazlasıyla sevinirdi. Bu da şüphesini gölgelerdi.

Şimdi benden yine nefret etmeye başlamıştı.

Sırtüstü uzanıp kolumu gözlerimin üstüne koydum. Bu gerçekten çok kötü olmuştu. Genellikle karşımdaki kişi gerçekten umursamaya başlamadan ilişkiyi bitirip giderdim. Birlikte çalıştığım insanlarla yatmamaya her zaman dikkat ederdim. Ertesi gün onları mutfakta görmek çok garip olurdu. Orası kafamın rahat olmasını, çalışanların saygısını ve pozitif enerjiyi istediğim yerdi. Ellie'ye yaptığım şeyi söyleyerek sadece aramızdaki

ilişkiyi garipleştirmekle kalmamıştım. Arkadaşlığımızı da mahvetmiş, iş ilişkimizi bozmuştum.

Nefes vererek ayağa kalktım. Çantamı karıştırarak üzerime giyeceğim bir şeyler aradım; iç çamaşırı, kot pantolon, tişört, kazak. Kazağı başıma geçirdiğimde Ellie'nin içinde nasıl göründüğünü, altında hiçbir şey olmadan giymesini, onu odanın içinde nasıl kovaladığımı, altıma nasıl sıkıştırdığımı... en sonunda da kazağı nasıl çıkarıp attığımızı hatırladım.

Yakasını burnumun ve ağzımın üzerine çektim. Hâlâ onun gibi kokmasını dilesem de kokmuyordu.

Yavaşça montumu, botlarımı, şapkamla eldivenlerimi giydim. Cebimden anahtarları alıp dirilmiş arabamı karla kaplı mezarından kurtarmak için dışarı çıktım.

***

Abelard'a dönüş yolculuğu uzun, gergin ve sessizdi. Fırtına artık sona ermişti. Gökyüzü maviydi, güneş parlıyordu ancak hava sıcaklığı sıfıra yakındı. Hissedilen sıcaklık da eksi on sekizdi.

Yine de bu; Ellie'nin yolcu koltuğunda dizlerini birbirine bastırmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünü cama dönmüş şekilde oturduğu arabamın ön koltuğundaki kutup havasıyla kıyaslanamazdı.

Birkaç kez onunla konuşmayı denemiştim. Sonuçlar değişkendi.

"Ellie. Konuşabilir miyiz?"

Buz gibi sessizlik.

"Her şey için çok üzgünüm. Bunu yapmamalıydım."

Homurdandı, hepsi buydu.

"İtiraf edip özür diledim, değil mi? Bunun da bir anlamı olması gerekmez mi? Eğer söylemeseydim asla öğrenmeyecektin."

"Aptal olduğum için mi?"

Siktir, kendimi çok yanlış ifade etmiştim. "Hayır! Öyle söylemek istemedim. Sadece yakalanmadığımı, doğruyu gönüllü olarak anlattığımı göstermeye çalışıyorum."

"Aferin sana ama sana verebileceğim ödüller daha yeni bitti."

"Kendimi affettirmek için sana ne yapabileceğimi ya da söyleyebileceğimi söyle."

"Konuşmayı kesebilirsin."

Nefes vererek birkaç dakika bekleyip tekrar denedim. "Bu kadar kızacağını düşünmemiştim."

Söylediklerim bana sert bir bakış kazandırmıştı. "Sanırım beni pek iyi tanımıyorsun."

"Evet tanıyorum, Ellie! Artık seni her zamankinden daha iyi tanıyorum."

"Ne!"

"*Tastemaker*'ı bu kadar istemenin sebebinin kendi egon yüzünden değil, aile şirketinin iyiliği adına olduğunu biliyorum. İşlerin gidişatının seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum. Abelard'da yaptığın her şeye hem kalbini hem de ruhunu koyduğunu biliyorum çünkü burayı seviyorsun. Hiçbir zaman da bırakmak istemiyorsun. Asla annenin senden beklediği kadar mükemmel olamayacağını düşündüğünü biliyorum. Bu arada o konuda yanılıyorsun ama bunun hakkında konuşmayacağım. Çıplakken nasıl göründüğünü, teninin benimkinin üstünde nasıl hissettirdiğini, nasıl dokunulmaktan hoşlandığını, orgazm olduğunda hangi sesleri çıkardığını biliyorum. O yüzden bana seni pek de iyi tanımadığımı söyleme!" Bunların

hepsini neredeyse tek nefeste söylemeyi başarmıştım. Kalbimin göğsümde sertçe attığını hissedebiliyordum.

Ellie cevap olarak radyoyu açtı.

Uzanıp kapattım. "En azından benden nefret ettiğini falan söyle."

"Senden nefret ediyorum. İyi hissettin mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

Ellie dümdüz önüne bakıp iç çekti. "Biliyor musun? Senden nefret etmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum ki bu daha da iyi."

Ona göz ucuyla baktım. Yüzü sertleşmişti.

Bir dakika sonra radyoyu tekrar açtığında ona dokunmadım.

***

Abelard'a vardığımızda saat onu biraz geçiyordu. Biri çoktan kar küreme aracıyla gelmiş, arazinin büyük kısmını temizlemişti. Yan tarafta kardan oluşan devasa bir dağ vardı. Mutfağın yakınına yanaşıp motoru kapattım.

Ellie hemen kapının kolunu tuttu. Ben de ona doğru uzanıp elimi bacağına koydum.

"Sakın," dedi elimi iterek.

"Bana sonsuza kadar küs mü kalacaksın? Birlikte çalışmak zorundayız, Ellie."

"Yalnızca sen gidene kadar. Bu arada ne kadar erken gidersen o kadar iyi."

"O program teklifini kabul etsem bile nisana dek gitmeyeceğim." Ellie gözlerini kapayıp nefesini verdi. "Peki. Sen gidene kadar profesyonel davranabilirim fakat sadece o kadar. Biz arkadaş değiliz."

Midemdeki boşluk daha da genişledi. "Neden arkadaş olamıyoruz?"

"Biz çok farklıyız, Gianni." Sesi sertliğini kaybetmişti. "Motelde yaşananlar hataydı."

Bunu söylediğini duymak nedense beni biraz üzmüştü.

"Pişman mısın?"

Düşünmek için bir saniye bekledi. Bu cevabını daha da kötüleştirmişti. "Evet. Pişmanım."

Elimi bacağından çektim ve gitmesine izin verdim.

***

Ellie ile birbirimizle tek kelime etmeden arabayı boşalttık. Araba boşaldığında o kirli kadehleri tadım salonuna taşıdı. Ben de içinde açılmamış şarap şişeleri olan ağır kutuyu götürdüm. Sessizlik acı vericiydi ancak bugün onu yumuşatmaya çalışmanın iyi sonuç vermeyeceğini biliyordum. Hâlâ öfkeden köpürüyordu. Kızgınlığının azalması için ona zaman tanımalıydım. O zaman belki daha mantıklı bir konuşma yapabilirdik.

Ellie'nin beni sevmesine ihtiyacım yoktu ama aramızda yaşananların hepsinden pişmanlık duyduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca bana nefretle bakacağını, ondan faydalandığımı, bunların hepsinin benim için bir şaka, bir oyun olduğunu sandığını düşünmekten nefret ediyordum.

Şişeleri kutudan alıp yerleştirirken ona baktım. Sırtı bana dönüktü, saklama kutusundan bardakları çıkarıyordu. Dağınık dalgalar hâlinde sırtından aşağıya dökülen saçları, göğsümde daha önce hiç yaşamadığım bir ağrıya neden olmuştu. Nefes aldım. Adını söylemeye, ayaklarına kapanmaya ve af dilemeye hazırdım ama sessizliği bozan başka birinin sesiydi.

"Ellie!" Winnie aceleyle tadım salonuna girdi. "Gelmişsin!"

Ellie dönüp arkadaşına sarıldı. "Geldim."

"İyi misin?"

"İyiyim."

Winnie bir saniyeliğine arkadaşının yüzünü incelerken aralarında bir tür sözsüz iletişim geçti. Ardından dostça bir gülümsemeyle bana döndü. "Selam, Gianni."

"Selam, Winnie."

"Yorgun görünüyorsunuz."

"Evet." Hızla Ellie'ye baktım. Benimle göz göze geldikten sonra bakışlarını hemen kaçırdı. "Sıra dışı bir deneyimdi."

Ellie tiksinti ve acılı bir kahkaha arasında bir ses çıkardı. "Duş almalıyım."

Winnie ona baktı. "Zamanın var. Des zaten senin saat on birdeki tadımını yapmayı planlıyordu."

"Des burada mı?"

"Az önce geldi."

Ellie başını salladı. "Tamam. Onunla konuşup hızlı bir duş alacağım."

Winnie bana döndü. "Kardeşim Felicity bugün de burada. Eğer istersen sen de gidip duş alabilirsin, Gianni. O akşam yemeği hazırlıklarını sorun çıkmadan halleder."

"Onunla konuşacağım," dedim. "Dün gece yardım ettiği için gerçekten minnettarım. Babam harika olduğunu söyledi."

"Bence çok eğlendi," dedi Winnie gülerek. "Bir restoranın mutfağında çalışmasının üzerinden uzun süre geçmişti. Kaosun ne kadar heyecan verici olabileceğini unuttuğunu söyledi."

"Burada olmasından dolayı gerçekten mutluyum." Arka cebimdeki telefonum titreyince onu çıkardım. "Babam arıyor. Bir dakika bekler misin?"

"Şişeleri bırak," dedi Ellie duygusuzca. "Ben onları yerleştiririm."

Başımı sallayarak tadım salonundan çıktıktan sonra babamın telefonuna cevap verdim. "Alo?"

"Döndün mü?"

"Evet." Merdivenleri çıktım ve Abelard'ın lobisinden geçerek Etolie'in üzüm bağına bakan küçük yemek salonuna doğru yöneldim.

"Yolculuk nasıldı?"

"Güzeldi."

"Sen iyi misin?"

"Evet."

Babam duraksadı. "Yorgun musun?" Ses tonumdan bir şeylerin ters gittiğini sezmiş olmalıydı.

"Evet." Yemek salonunun pencerelerine doğru yürüdüm. Etoile geceleri, atmosferi sıcak ve samimi tutmak için neredeyse tamamen mumlarla duvar aplikleriyle aydınlatılıyordu. Ancak şu anda mekânı parlak doğal ışık dolduruyordu. "Dün gece yerime baktığın için tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim. Felicity eğer bugün eleman sıkıntısı çekerseniz geri gelebileceğini söylemişti."

"Galiba o zaten burada."

"Öyle mi?" Güldü. "Lanet olsun. Ona ihtiyacın olmadığını söyleseydin, gelip benim için çalışıp çalışmayacağına bakacaktım. Daha geçen hafta bir istasyon şefimi kaybettim."

"Ona ihtiyacım olmayabilir. Bugün buraya kimin gelebileceğine bağlı."

"Tamam, bana haber ver. Zaten tam zamanlı bir pozisyon istemeyebilir. Dün gece konuştuk. Vegan bir yemek organizasyon şirketi kurmaya uğraşıyor."

Yüzümü buruşturdum. "Et yemeyen insanları anlamıyorum."

Güldü. "Evet. Bu bambaşka bir yaşam biçimi ama bitki temelli diyetler giderek daha popüler oluyor. Bu yüzden akıllıca bir kumar. Eminim başarılı olacaktır."

"Aferin ona." Sesim amaçladığımdan biraz daha huysuz çıkmıştı.

"İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim." Kısa süreliğine gözlerimi kapattım. "Dinle, gitmem gerek. Felicity ile konuşup ben eve gidip temizlenirken onun beni idare edip edemeyeceğini soracağım."

"Tamam. Hey, annen konuşmak istiyor. Senin için endişelendi."

Yüzümü buruşturdum. Şu anda endişeli bir anne için gerçekten zamanım yoktu ama hayır da diyemezdim. "Peki."

"Gianni?" Annemin sesi endişeyle tizleşmişti. "Döndün mü?"

"Döndüm."

"Tanrı'aya şükür. Yoldan hemen ayrıldığına çok sevindim."

"Evet."

"Peki arabanın nesi vardı?"

"Hiçbir şey. Bu sabah sorunsuz çalıştı."

"Ya." Sessizlik. "Bu çok garip."

Muhtemelen benim hayal gücümdü ya da belki de yalnızca suçlu hissediyordum. Yine de sesinde bir şüphe sezmiştim. "Evet, şanslıyız. Bugün işe zamanında yetiştik."

"Ellie nasıl? İki gün boyunca seninle bir motelde mahsur kalmanın travmasını atlattı mı?"

"Zar zor."

Annem güldü. "İkinizin birlikte olmasına sevindim. Yalnız kalsaydı çok kötü olurdu. Ona annesiyle iletişime geçmesini

söyle lütfen. Mia onun için endişeleniyor. Telefonlarına geri dönmediğini söyledi."

Bu yapmak istediğim son şey olsa da onayladım. "Ben Ellie'ye söylerim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Artık evde ve güvende olduğuna göre çok daha iyiyim. Büyüdüğünü biliyorum ama hâlâ senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim, anne. Artık kapatmam gerekiyor."

"Tamam, tatlım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Mutfakta Felicity'yi kereviz ve havuç doğrarken buldum. Zorla gülümsedim. "Hey, sen. Bu işte bu kadar iyi olmayı bırak. Beni kovacaklar."

Kafasını kaldırıp gülümsedi. "Mümkün değil." Bıçağını yere bırakıp ellerini sildikten sonra elini uzatarak bana doğru geldi. "Merhaba. Ben Felicity MacAllister."

Elini sıktım. "Gianni Lupo. Yardımın için ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Benim için zevkti." Etrafına bakındı. "Burada çok güzel bir mutfağınız var. Zorlu bir günde burada olmak muhtemelen benim için iyi oldu. Beni gergin olmaktan kurtardı. Gerilmek için hiç zamanım yoktu."

"Duyduğuma göre gergin olmana gerek yokmuş. Babam seni ana restoranında yardımcı şef yapmaya hazır. *Benim* yardımcı şef olmama bile izin vermemişti. Üç yıl boyunca pizza yapıp servis etmek zorunda kalmıştım. Sonra salatalara geçmeme müsaade etti."

Felicity güldü. Küçük kız kardeşine pek benzemiyordu. Winnie, Kaliforniyalı bir kız gibi sarışın ve mavi gözlüydü. Felicity'nin ise gözleri kahverengiydi. Neredeyse siyaha çalan koyu renk saçları vardı. "Sıkı bir yönetici. Bunu söyleyebilirim."

"Fazla bağırdığını ima ediyorsun?"

Felicity kıkırdarken omuz silkti. "Biraz bağırmış olabilir fakat bu iyiydi. Alışık olmadığı bir alanda, tanımadığı bir ekiple uğraşıyordu. Sanırım hepimizin sorumluluğu üstlenecek birine ihtiyacı vardı."

"Burada olduğun için gerçekten minnettarım."

Doğradığı sebzeleri işaret etti.

"Her zamanki akşam yemeği menüsünde olmadığını biliyorum ancak fazladan bir şeye ihtiyacın olur diye tütsülü domatesli beyaz fasulye çorbası için geceden biraz fasulye ıslattım. Ne zaman geleceğinden emin değildim."

"Sıcak çorba için güzel bir gün. Ayrıca kulağa çok lezzetli geliyor. Dumanın kaynağı ne?"

"*Harissa* ezmesi."

Başımı salladım. "Mükemmel. Lütfen yap, akşamın yemek menüsüne onları ekleyeceğim. Eğer burada her şey yolundaysa duş almak için eve gidiyorum."

"Sorun yok. Senin için yapabileceğim başka bir ön hazırlık var mı?"

"Muhtemelen. Bu akşamki menü için ne planladığıma bakıp beni neyin beklediğini görmeliyim. Dün et ve balık teslimatı yapıldı mı?"

"Evet."

"Güzel." Başparmağım ve işaret parmağımla gözlerimi ovuşturdum. "Lanet olsun, çok yorgunum."

"Neden eve gitmişken biraz uyumuyorsun?" diye öneride bulundu. "Gitmeden önce menüyle hazırlık işlerinin üzerinden geçersen ben onları hallederim."

"Harika olur. Eğer sorun olmazsa yirmi dakika kestirebilirim. Dün gece pek uyuyamadım."

Felicity anlayışla gülümsedi. "Bence yirmi dakikadan fazlasına ihtiyacın olabilir."

***

Felicity haklıydı. Eve varır varmaz yüzüstü yastığıma yığılmış, iki saat boyunca uyumuştum. Panik içinde uyanıp kendimi duşa attım. İtiraf etmem gerekirse kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Ellie ile aramızda geçenler yüzünden midemde oluşan düğüm hâlâ duruyordu. Söylediği şeyleri; bana güvenemediğini, yaptığımızın bir hata olduğunu, bana karşı hiçbir şey hissetmediğini ne zaman düşünsem midem bulanıyordu.

Ellie benim için özeldi. Sadece bir arkadaş değildi. Geçmişimin bir parçasıydı. Ailemle yakındı, bana evimi anımsatıyordu. Ona saygı ve hayranlık duyuyordum. Birlikte eğlendiğim biriydi. Tamam... çoğu zaman onunla dalga geçerek bunu yapıyordum ama Ellie her zaman bana karşılık verirdi. Bu yönünü seviyordum. Onu hafife mi almıştım?

Abelard'a dönerken sandığı gibi kötü biri olmadığıma Ellie'yi ikna etmek için yapabileceğim bir şeyler düşünmeye çalışmıştım. Babamın ne yapacağını, geçmişte annem ona çok kızdığında neler yaptığını hatırlamaya uğraşıyordum. Her zaman bir bakışıyla, sırtına elini koymasıyla annemi yumuşatabiliyor gibiydi. Eğer Ellie'ye dokunmaya çalışsaydım muhtemelen hayalarımı tekmelerdi.

Çiçek? Şeker? Kirpi?

Bir market görünce arabayı otoparka çektim ve koşarak içeri girdim. Buketleri fazla etkileyici sayılmasa da en azından hiç çiçek olmamasından daha iyiydi. Ardından şekerleme rafından bir paket *M&M* kaptım.

Saat üç civarında Abelard'a geri döndüm. Mutfağa gitmek yerine tadım salonuna inip içeriye göz attım. Ellie uzun tezgâhın arkasında durmuş, barda oturan yaklaşık sekiz kişiye küçük kadehlerde şarap dolduruyordu. Bluzu bugün pembeydi. Bana ormandaki yürüyüşümüzde yanaklarının aldığı rengi hatırlatmıştı. Sonra güldü, sesi kalbimi sızlattı. Ancak başını kaldırıp beni gördüğünde gülümsemesi soldu. "İzninizle," dedi. "Hemen döneceğim."

Dik durarak ifadesiz bir yüzle durduğum kemerli girişe geldi. Saçları açıktı, bu beni şaşırtmıştı. Güzel görünüyordu fakat sabahın ilk saatlerinde; makyajsız, saçları dağınık, sıcak ve yumuşak teni bana temas ederken daha da çarpıcı olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Ne istiyorsun?" Sesini alçak tuttu. "Çalışıyorum."

"Saçın çok güzel görünüyor."

"Teşekkür ederim," dedi sertçe.

Çiçeklerle şekerleri ona uzattım. "Sana gül ve *M&M* aldım."

Ellie sanki patlayacakmış ya da suratına su fışkırtacaklarmış gibi gözlerini aldıklarıma dikti. "Neden?"

"Çünkü üzgünüm. Çünkü tekrar arkadaş olmak istiyorum. Çünkü *Meijer*'de* kirpi yoktu."

"Arkadaşlık satın alınamaz, Gianni."

"Benden nefret etmeni istemiyorum."

Sıkıntıyla içini çekerken başını iki yana salladı. "Sana söyledim, senden nefret etmiyorum."

"Tamam, bana karşı *hiçbir şey* hissetmemeni istemiyorum."

Başını yana eğdiğinde gözleri benimkileri delip geçti. "Hissetmemi istediğin şey ne?"

"Bilmiyorum. Bir şey," dedim acınası hâlde. "Her şeyden pişman olarak uzaklaşmanı istemiyorum."

---

* Amerika'da bulunan bir süpermarket zinciridir. -ç.n.

"İstemiyor musun?"

"Hayır! Bu şimdiye kadar biriyle yaşadığım en eğlenceli şeydi. Bitmesini istemedim, bu yüzden yalan söyledim."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra nefes aldı. "Ben de seninle çok eğlendim, Gianni. Sadece kandırılmak hiç hoşuma gitmedi. Sıkıldığın için benimle oyuncak gibi oynadığını hissettim."

"Kesinlikle hayır," dedim ısrarla. "Sadece seninle biraz daha yalnız kalmak istedim. Motelden ayrıldığımızda aramızdaki her şeyin biteceğini biliyordum. Özür dilerim, aptalca bir düşünceydi. Sana gerçeği neden söylediğimi bile bilmiyorum. O konuyu hiç açmamam gerekirdi."

"Bana gerçeği neden söylediğini biliyorum," dedi sanki gerçek açıkça ortadaymış gibi.

"Biliyor musun?"

"Evet. Her şeyi mahvetmek için."

"Neden aramızdaki şeyleri mahvedeyim ki?"

"Çünkü senin yaptığın şey bu," diye hatırlattı bana. "Unuttun mu? Her şeyi bilerek mahvedersin."

"Ama bu *ilişkilerle* ilgili," dedim kendimi savunurcasma. "Bu bizim sahip olduğumuz şeyle ilgili değil."

Ellerini kaldırdı. "Bak, tartışmak istemiyorum. Aramızda olanları ait olduğu yerde, Pineview Motel'deki on üç numaralı odada bırakalım."

Nefes verirken gözlerimi yere indirdiğimde topuklu ayakkabı yerine babet giydiğini fark ettim. "Bileğin nasıl?"

"Biraz ağrıyor."

"Bütün gün ayakta durmamalısın. Tezgâhın arkasına oturabilir misin?"

"Olabilir. Bu arada geri dönmeliyim. Konuşmamız bitti mi?"

"Sanırım. Buraya işleri yoluna koymak için geldim ama daha da kötüleştiriyorum." Gözlerinin içine baktım. "Özrümü kabul edecek misin?"

"Evet. Fakat bir şartım var."

"Söyle."

"İş arkadaşı kalmaya geri döneceğiz, daha fazlasına değil. Bir daha asla böyle bir şey yaşanmayacak. Kendine hâkim olacaksın."

"Peki."

"Daha bitirmedim. Burada profesyonel davranmanı istiyorum. Bana zorluk çıkartmayı bırak. Artık benimle uğraşmak için buraya gelmeyeceksin. Tadım salonu *benim alanım*. Uzak duracaksın."

"Bunu yapabilirim. İzci sözü."

Ellie tek kaşını kaldırdı. "Sen izci miydin?"

"Yaklaşık on dakika. Atıştırmalıklar bitene kadar."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki. Bir şartım daha var."

"Söyle."

"*Hot Mess* için yapılan teklifi kabul edeceksin."

Başımı eğdim. "Benden gerçekten kurtulmak istiyorsun, değil mi?"

"Sadece ait olduğun yere gitmeni istiyorum, Gianni. Burada kalmayacağım biliyorsun, o zaman neden uzatıyorsun? Yapman gerekeni yaptın. Etolie'i açarak o ateşi yaktın. Artık tutuştuğuna göre gitmekte özgürsün. Kalmak için bir nedenin yok, değil mi?" Sesi meydan okur gibiydi. Sanki onunla tartışmaya girmemi bekliyordu.

"Sanırım yok."

"Öyleyse git."

Her ne kadar bir şeylerin ters gittiğini hissetsem de başımı salladım. "Pekâlâ. Gideceğim."

"Güzel. O zaman özrünü kabul ediyorum." Omzunun üzerinden arkaya baktı. "Oraya dönmem gerekiyor. İlk oturuma yetişirim."

"Tamam."

Ardından elimden gülleri ve *M&M*leri alarak beni şaşırttı.

"Arkadaşlığın satın alınamayacağını sanıyordum."

Onları göğsüne bastırdı. "Biz arkadaş değiliz." Sonra dönüp gitti. Beni yüzümde bir gülümsemeyle arkasında bıraktı.

Göğsümde ise bir sızı vardı.

16. BÖLÜM

Ellie

O gece Etolie'de işim bittiğinde mutfakta Winnie ile buluştum. Ailemize özel, şu an Gianni'nin kapatmak üzere olduğu restoranın mutfağında değildik. Çok yorgun olsam da Winnie'ye birer kadeh şarap eşliğinde geçtiğimiz iki günde yaşananları anlatacağıma söz vermiştim.

Bir şişe şarap açıp iki bardak doldurdum. Bizim için bir tabağa hafif atıştırmalıklar hazırladım. Peynir, kraker, fındık, kuru meyve, zeytin. Bana Gianni ile yatakta otururken aramızda bir yığın benzin istasyonu atıştırmalığının olmasını hatırlatmıştı. Kesinlikle daha az sofistikeydi ama o an için daha az lezzetli değildi. Gianni'nin iyi şarap ve ucuz atıştırmalıklardan oluşan tadım etkinliği düzenleme fikri aklıma geldi. Hâlâ mantıklı geliyordu. Belki yaz etkinlikleri arasına ekleyebilirdim.

Tabağı mermer mutfak adasına yerleştirirken Winnie için açık bıraktığım arka kapının çalındığını duydum. Hemen ardından açıldı. "Burada mısın?" diye seslendi.

"Buradayım. İçeri gelsene." İki kadeh şarabı adaya getirdim. Tezgâhtaki taburelerden birine oturup ayakkabılarımı çıkardım. "Yollar nasıldı?"

Ninova

"Çok kötü değil. Dex tek sürmeme izin verdi." Botlarını çıkartarak paltosunu sandalyenin arkasına attı ve gelip yanımdaki tabureye oturdu. İşten sonra kot pantolonuyla gözlerinin rengini ortaya çıkaran mavi bir kazak giymişti. Bu renk Gianni'ye de çok yakışırdı ama onun gözleri Winnie'ninkilerden daha koyu bir maviydi. "Her ne kadar çoktan uyuyacak olsa da dönüşte ona mesaj atmam gerekiyor."

"Yarın çalışıyor mu?" Dex itfaiyeciydi. Sabah yedide başlayan yirmi dört saatlik vardiyalarda çalışıyordu.

"Evet. Çoktan yattığı için gece dönmek için acele etmeme gerek yok." Şaraptan bir yudum alırken gözleri bardağının kenarında parlıyordu. "Bana *her şeyi* anlat. *Uzun versiyonunu.*"

Fiona Duff'ın evindeki felaket akşam yemeğinden başladım. Herkesin Gianni'ye nasıl ilgi gösterdiğinden, insanların dikkatini çekmekte ne kadar zorlandığımdan, gecenin sonunda Gianni'nin Fiona'dan aldığı tekliften bahsettim.

Winnie elindeki zeytini ağzına götüremeden duraksadı. "Yok artık. Ona listedeki yeri mi teklif etmiş?"

"Sadece yeri değil, *kapağı da.*" Ağzıma kuru kayısı attım. "Ben o sırada arabadaydım, o yüzden duymadım. Yoksa muhtemelen oracıkta ölürdüm."

"Sana dışarı çıktığında mı söyledi?"

"Hayır. Seks yapana kadar bekledi tabii ki. Suçlu falan hissetmiş olmalı."

"Tamam, geri sar." Winnie başka bir zeytine uzandı. "Seksin nasıl başladığını bilmem gerekiyor. Pazartesi günü buradan ayrılırken dünyadaki son erkek bile olsa onunla yatmayacağına yemin etmiştin."

"Ciddiydim." Kaşlarımı çattım. "Muhtemelen kar fırtınası yüzünden. Sanırım aklımı kaçırdım."

Yolda durup Pineview Motel'i bulmamızı ve odamızda sadece bir yatak olduğunu öğrendiğimizi anlatırken gözleri büyüdü.

Winnie, "Öleceğini hissetmişsindir. Keşke yüzünü görebilseydim," derken sırıtıyordu.

"Hiç memnun değildim," dedim, artık gülümseyebiliyordum. "İkimiz de orada durmuş yatağa bakıyorduk. Birimizin uyuyabileceği kanepe ya da başka bir şey yoktu. Yatağı paylaşmak zorundaydık."

"Peki sonra ne oldu?"

"Sonra biraz ağlama, biraz şarap, biraz da abur cubur vardı."

"Ağlama mı?"

"Akşam yaşananlardan dolayı üzgündüm. Ayrıca dikkatini çekerim, henüz Gianni'nin aldığı tekliften haberim bile yoktu. Kendime güvenim kalmamıştı. Böylesine büyük bir fırsatı elimden kaçırdığım için utanıyordum."

"Tüm bunların seninle alakalı olmadığına eminim. Her şey *Tabağımı Yala* ve Fiona Duff'ın kâr etme amacıyla ilgiliydi."

"Belki de. Her neyse, sadece takıldık. Yatakta oturduk, şarap içtik, abur cubur yedik. Telefonumdan Doğruluk mu İçki mi oynadık."

Winnie güldü. "Hakkında ilginç bir şey öğrendin mi?"

"Pek sayılmaz." Bir kraker yedim. "Tam olarak düşündüğün gibi biri. Yemeği ve seksi seven, asla yerinde durmak ya da büyümek istemeyen yirmi üç yaşında bir adam. *Yine de*," diye devam ettim utançla. "Beni bir konuda şaşırttı."

"Hangi konuda?"

"Yatakta çok iyi," diye itiraf ettim. "Cömert. Sabırlı. Dikkatli."

"Atlamayı bırak!" Winnie şarap kadehini kaptı. "*Nasıl* oldu?"

Çarşafların arasında nasıl çıplak kaldığımızı tam olarak hatırlamaya çalıştım. "Bir konuda kavga ettik. Sonunda beni odanın içinde kovalamaya başladı."

"Kavga ne hakkındaydı?"

"Yedi dakika meselesi. O dolapta aslında hiç öpüşmediğimiz için kimin suçlanacağı konusunda tartıştık." Gece gerçekte neler yaşandığını anlattığımda Winnie'nin çenesi neredeyse mermer tezgâha çarpacaktı.

"Kapa çeneni! Tüm bunlardan sonra Gianni'den seni öpmesini istedin ve o öpmedi mi? Seni oraya sokmak için yalan söyledikten, evet demen için de onca zahmete girdikten sonra?"

Başımı salladım. "Gerçekten çok sinir bozucuydu. Ayrıca aşağılayıcıydı. Her neyse, o öpücükte kendisine ikinci şans vermem için beni kandırdı. Sonra da işler oradan devam etti."

"Peki sadece bir kez mi oldu?" diye sordu Winnie.

Ağzıma bir zeytin attım. "Hayır. O kadar iyiydi ki bir saat sonra tekrar yaptık. Üstelik başlatan bendim. Ayrıca hiç numara yapılmadı. Bir kere bile."

Winnie kıkırdayıp bardağını benimkine dokundurdu. "Seninle gurur duyuyorum."

"İyi vakit geçirdik." İçimi çekip şarabımdan bir yudum aldım. "Daha sonra işler karıştı. O zaman Fiona'nın ona *Tastemaker* kapağını teklif ettiğini itiraf etti. Ayrıca..." Bu kısımda tereddüt etmiştim çünkü Winnie'ye *Hot Mess*'ten bahsederek bir güvene ihanet edip etmediğimden emin değildim. Fakat Gianni bunun sır olduğunu söylememişti, değil mi? Üstelik ona güveniyordum. "Etolie'den ayrılıyor."

Nefesi kesildi. "Ciddi misin? Şimdiden mi?"

"Nisan ayında," dedim. "Başka bir program teklifi almış fakat bu konuda bir şey söyleme. Henüz kimseye açıklamadı."

"Tek kelime etmeyeceğim. Şov ne hakkında?"

Ona özetlediğimde Winnie de güldü.

"Onun için harika gibi görünüyor ancak Etolie'den ayrılacak olması kötü oldu."

"Hayır, kesinlikle değil. Bence iyi bile." Eski hâlim gibi konuşmaya çalışıyordum. Gianni Lupo'ya katlanamayan, bu kadar seksi ve başarılı olduğu için ona kızan, nasıl öptüğünü, dokunduğunu ya da tattığını bilmeyen hâlim gibi.

Onun gidişine sevinecek, birlikte iyi olabilir miydik diye düşünecek olan hâlim gibi konuşmuyordum.

Winnie bir krakerin üzerine peynir sürdü. "Birlikte güzel vakit geçirdiğinizi sanmıştım."

"Öyleydi. Aslında dün ve dün gecenin tamamında gerçekten iyi vakit geçirdik. Sonra bu sabah kucağıma bir bomba daha bıraktı."

Winnie krakerini ısırırken gözleri büyüdü.

"Arabasının bozulması ilgili söyledikleri. Yalanmış. Gianni uydurmuş."

"*Neden?*"

"Motelde baş başa bir gece daha geçirebilmemiz için."

Winnie'nin lokması boğazına takılınca öksürmeye başladı ve su almak için kalktı. Dolaptan bir bardak kaptıktan sonra lavaboda doldurdu. Onu gürültüyle içtikten bana döndü. "Ciddi misin sen?"

"Evet." Tepkisinden memnun olarak devam ettim. "O pislik beni oyuncağıymışım gibi bütün bir gün ve gece boyunca esir tuttu."

"Vay canına," dedi Winnie. "Adi herif." Ardından yüz ifadesi değişti. "Gerçi biraz da tatlı."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır değil, Winnie! Bana yalan söyledi. Hem de kendi bencil amaçları yüzünden. Sadece kendini düşünüyordu."

İç çekti. "Haklısın, yaptığı çok boktan bir şey. Ancak seninle yalnız kalmayı bu kadar fazla istemesi de *çok hoş*. İtiraf etmesi de öyle. Kendini kötü hissetmiş olmalı."

"Ben o şekilde yorumlamadım. Bunu, benimle uğraşmasının bir başka yolu olarak gördüm. Öfkeliydim, özellikle de şeyden..." Kendimi durdurdum.

"Neyden?"

Şarap kadehimin sapıyla oynadım. "Bunu yüksek sesle söylemek bile istemiyorum."

"Yine de söyle."

Dudaklarımı büzdüm. "Bazı duygular hissetmeye başladığımdan beri."

"Duygular mı? Gianni için mi?" Winnie şaşkınlığını gizleyemedi.

"Belki sadece bir duygu." Onunla tenlerimizin temas ettiğine dair anılar üzerimden geçerken nefes aldım. "Ama güzel bir duyguydu."

Winnie tekrar yerine oturmak için adanın etrafından dolanırken söylediklerimi yavaş yavaş sindirdi. "O duygunun geçtiğinden emin misin peki?"

"Evet. Bana yalanlarını anlattığı anda mum gibi söndü çünkü o anda Gianni'nin değişmediğini fark ettim. Hâlâ okul hayatım boyunca bana işkence eden, sırf zevk olsun diye beni elli kere suya atan, onu dolapta öpmek istememe neden olan; sonra da bunu yapmayı reddeden çocuk. O bir oyunbaz. Her zaman da öyle kalacak. Ayrıca çok yakışıklı," diye devam ettim isteksizce. "Kimyamız fazlasıyla iyi ama benim için yeterince olgunlaşmamış ve bencil. Büyümek bile istemiyor. Sadece etrafta koşturup bir şeyleri ateşe vermek istiyor. Onun değişeceğini umarak vaktimi boşa harcamak aptallık olur."

Winnie bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Sanırım artık biliyorsun."

"Artık biliyorum," dedim kesin bir ifadeyle. "Ve hayatıma devam edebilirim."

***

Ettim de.

En azından denedim.

Gianni'nin sürekli etrafta olması işleri zorlaştırıyordu. *Hot Mess*'te yer almayı kabul etmişti. Ne var ki, çekimler nisan ayına kadar başlamayacaktı. Bu süre zarfında birlikte çalışmaya devam etmemiz gerekiyordu.

Tam da onun yöntemlerini değiştiremeyeceğinden emin olduğum anda beni bir daha rahatsız etmeyeceğine dair verdiği sözü tutuyordu.

Beni kışkırtmak için tadım salonuna gelmeyi bırakmıştı. Etolie'in mutfağındayken benimle alay etmiyordu. Toplantılar yaptığımızda ya da menü hakkında konuştuğumuzda profesyonel ve kibardı. Ukala tavırlar takınmıyor, böbürlenmiyor, müstehcen şakalar yapmıyor, aramızda geçen herhangi bir şeyle ilgili flörtöz göndermelerde bulunmuyordu. Tıpkı söz verdiği gibi davranıyordu.

Tamamen şaşkına dönmüştüm.

Daha kötüsü de şuydu... İlgisini özlemiştim, tabii bunu ona itiraf edecek değildim.

Ardından kar fırtınasından yaklaşık iki hafta sonra bir sabah tadım salonuna gelerek bana Fiona Duff'ın teklifini geri çevirdiğini söyledi.

Her ne kadar bir yanım gerçekten de bu yüzden geri çevirdiğini ümit etse bile, "Umarım benim yüzümden geri çevirmemişsindir," dedim.

"Birkaç nedeni vardı. Sen de onlardan biriydin." Omuz silkti. "Doğru hissettirmedi."

"Ah."

"Her neyse, sadece bilmeni istedim." Bana samimiyetten uzak bir şekilde gülümseyip arkasını dönüp gitmeye başladı.

"Gianni!" diye bağırdım çünkü gitmesini istemiyordum.

Tekrar bana döndü. "Evet?"

Bu jestini ne kadar takdir ettiğimi söylemek istedim. Ona sarılmak ve vücudunun sıcaklığını tekrar bedenimde hissetmek istedim. Onu olması gerekenden çok daha fazla düşündüğümü itiraf etmek istedim. *Korktuğum için seni kendimden uzaklaştırdım. Seni özledim*, diyebilmek istedim.

Fakat bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. "Teşekkür ederim. Bana söylediğin için."

"Önemli değil."

O uzaklaşırken ağlayacakmışım gibi hissediyordum.

***

Günler geçti.

Ara sıra Gianni'yi yemek salonunun karşısından bana bakarken yakalıyordum ya da tadım salonunun önünden geçerken görüyordum. İçeri girecekmiş gibi duraksıyor ama asla girmiyordu. Her seferinde nefesim kesiliyor, ondan bir şey yapmasını bekliyordum. Onun da beni düşündüğüne, uzak kalamayacağına, sözünü tutamayacağına dair bir işaret.

Ancak Gianni sözünü tutuyordu.

Geceleri yatağıma uzandığımda öpüşünü, dokunuşunu, sıcak ve sert bedenini hatırlıyordum. Çıkardığı seslerle söylediği sözleri. Paylaştığı sırları, benim ona verdiklerimi. Aramızdaki bağın yoğunluğunu. İçimdeki orgazmının sarsıntısını. Sonrasında kollarında yattığım tatlı, sessiz anları. Son sabah uyandığımda *belki* diye düşünmüştüm. *Belki de...*

Gelgelelim, bu sadece bir rüyaydı. Ya da daha kötüsü, bir hayal ürünüydü. Aramızda hayal ettiğim her neyse tek taraflı olduğu açıkça belliydi. Eğer Gianni ile tekrar birlikte olmanın cazibesine kapılırsam, ona kalbimi gerçekten kırma şansını da vermiş olacaktım. Bunca zamandır yıllarca onun çekimine karşı koyduktan sonra şimdi dağılmak için dayanmamıştım. Sadece güçlü durmam, Gianni'nin burada kaldığı fakat benimle olmadığı bu acı dolu dönemi atlatabilmem gerekiyordu.

Haftalar bu şekilde ilerledi.

Bir ay olmuştu.

Karlar erimişti. Abelard ile Etoile, Sevgililer Günü'nde dolup taşmıştı. Üstelik buzların erken çözülmesi bahar turizminin normalden de erken başlayacağı anlamına geliyordu. İşime odaklandım; bağda budama ve ekim yapmakla geceleri Etolie'de çalışmak arasında yapacak çok şey vardı. Sonunda başımı yastığa koyduğumda yorgunluktan bitap düşmüş oluyordum. Winnie ile ben aynı zamanda misafirler için yaz etkinlikleri planlıyorduk. Ayrıca her gün Dex'le geleceğe dair umutlarından bahsederken yüzündeki ışıltının daha da artığını görüyordum.

Bu arada ben daha huysuz ve somurtkandım. Kış aylarında her zaman solgun olan tenim şimdi daha da solmuş, yeşilimsi bir hâl almıştı. Kendimi iyi hissetmiyordum. Tek yapmak istediğim kestirmek ya da abur cubur yemekti. Burktuğum ayak bileğim hâlâ ağrıyordu. Ayağım garip bir şekilde şişmişti. Aslında

her iki ayağım da şişti. Kırgın, kötü bir ruh hâli içindeydim. Ne *Friends* ne fıstık ezmesiyle *M&M* ne de şarap bugünlerde bana cazip geliyordu. Bunun vücudumun bana çok fazla şeker, alkol ve tuz tükettiğimi söyleme şekli olduğunu düşündüğüm için onları beslenme düzenimden çıkartmıştım. Daha fazla egzersiz yapmaya, daha fazla uyumaya çalışıyordum. Ancak mart geldiğinde kendimi hâlâ hem şiş hem de bitkin hissediyordum. Bir gün işe gitmek için kıyafetlerimi değiştirdiğim sırada pantolonumu giymeye çalışırken düğmesini kopardım.

Bu sinir bozucu durum karşısında ilk etapta gözlerimi devirmekle yetindim. Hazırlanmaya geç kalmıştım. Düğmeyi dikecek vaktim yoktu. Dolabımdaki askıları karıştırıyor, şişmiş karnıma uyacak başka bir pantolon arıyordum ki aklıma bir şey geldi.

Donup kaldım.

Reglimin üzerinden kaç gün geçmişti?

Hatırlayamıyordum.

Kendime, sakince banyoya doğru yürürken *tamam, panik yapma,* dedim. Lavabomun altına bakıp bir kutu tampon çıkardım. Açılmamıştı. Daha önceki kutuyu bitirmiş ve unutmuş olabilir miydim? Aynadaki sefil yüzüme bakarken düşünmeye çalıştım. Ocak ayının başında kesinlikle bir kez regl olmuştum... fakat ondan sonrasını hatırlayamıyordum.

Kalbim sertçe çarpmaya başladı. *Hamile* olabilir miydim?

Hem de *Gianni Lupo'nun* bebeğine?

Tampon kutusunu yere bırakarak iki avucumu da ısınmış yanaklarıma bastırdım. *Hayır.* Mümkün değildi. Gianni her seferinde prezervatif takmıştı.

Duvarda geçen o beş dakika hariç...

Hayır.

Buna inanmayı reddederek aceleyle banyodan çıktım. O beş dakikanın bu kadar feci sonuçlar doğurmasına imkân yoktu.

Telefonumu elime alıp saati kontrol ettim, dokuzu biraz geçiyordu. Acele edersem, eczaneye gidip saat on birdeki tadımdan önce dönebilirdim. Aşağıda Winnie ile kahve içmeyi iptal etmem gerekecekti. Baş ağrısı gibi bir bahane uydurabilirdim. İyi olmadığımı biliyordu.

Bunu yüksek sesle söylersem gerçek olabileceğinden korkuyordum.

İş kıyafetimi bir kapüşonluyla değiştirip kot pantolon giydim. Şişmiş ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirerek dışarı çıktım.

***

Bir saatten daha kısa süre sonra banyoma geri dönmüştüm. Kocaman çift çizgiye bakıyor, kusmamaya çalışıyordum.

Aslında dört tane çizgiye bakıyordum çünkü kutudaki ilk testin bana hatalı bir sonuç gösterdiğinden emindim. O yüzden ikincisini de yapmış, aynı sonucu almıştım.

Test pozitifti.

Hamileydim.

Görüşüm bulanıklaştı, başım dönüyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım. Lavaboya tutundum ve birkaç derin nefes aldım. Gözlerimi tekrar açtığımda aynadaki yansımama baktım. Yüzüm griydi. Gözlerim kan çanağına dönmüştü.

Hamileydim.

Dizlerimin üzerine çöküp midem tamamen boşalana kadar klozete kustum. Tüm vücudum titriyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Ninova

Banyomun zemininde top gibi kıvrıldım ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak yumruğumu fayans zemine vurdum. Bu hiç *adil* değildi! Bu sadece bir fırtına kaçamağıydı! Kalıcı sonuçlar doğurmaması gerekiyordu! Sadece yirmi üç yaşındaydım. Anneliğe hiç hazır değildim! Peki ya Gianni? Tanrım, yirmi üç yaşında çocuk sahibi olmaya asla uygun olmayan bir adam varsa o da Gianni Lupo'ydu.

Ne yapacaktık?

Bir noktada bütün gün banyomun zemininde oturamayacağımı fark ettim. İşimde sorumluluklarım vardı. Misafirler beni bekliyordu. Ailem bana güveniyordu.

Kendimi zorla yerden kaldırarak yüzümü temizlemek için elimden geleni yaptım. Hamilelik testlerine bakmaktan kaçınıyordum. Dolabımda üzerime oturan bir pantolon, onun içine sokmak zorunda olmadığım bir üst buldum. Saçlarımı arkaya toplayıp lekeli yüzümü makyajla kapattım. Şişmiş kırmızı gözlerimi göz kalemi ve farla gizleyip insanların bakışlarını yüzümdeki diğer şeylerden uzaklaştıracağını umduğum en parlak kırmızı rujumu sürdüm.

Birkaç defa derin nefes almak için durdum. Kendime tek yapmam gerekenin birkaç saatlik işi halletmek olduğunu söylüyordum. Ardından tekrar odama dönüp darmadağın olabilirdim. Elbette bu gece Etolie'de çalışacaktım. Bu da Gianni'yle karşılaşacağım anlamına geliyordu. Ancak bunun hakkında henüz düşünmeyecektim.

Hepsinin sırası vardı.

***

Bir şekilde günü atlatmayı başarmıştım.

Son tadımın ardından salonu kapatıp Winnie'yi bulmak için yukarı çıktım. Birine söylemem gerekiyordu, yoksa delirecektim.

Onu lobinin hemen dışında bulunan annemin ofisinde buldum. Kapı açık olmasına rağmen yine de çaldım. "Hey."

Başını kaldırdı. Önce gülümsedi ama sonra o gülümseme hızla soldu. "Neyin var?"

"Biraz vaktin var mı?"

"Elbette. İçeri gel."

Ofise girdim masanın karşısında bulunan sandalyenin kenarına oturdum. Winnie kapıyı kapatıp, "Neler oluyor?" diye sorduktan sonra gelip yanımdaki sandalyeye geçti.

Başımı eğip sıkıca bastırdığım dizlerime bakarken derin bir nefes aldım. "Durum kötü."

"Ne kadar kötü?"

Onun endişeli gözleriyle karşılaştım. "Kötü," dedim. Sesim çatlıyor, gözlerim doluyordu. "Ve çok yalnızım."

Öne doğru eğilerek elimi tuttu. "Yalnız değilsin. Asla da yalnız olmayacaksın. Bana neler olduğunu anlat."

Gözlerimi kapattım, yaşlar aşağıya akıyordu. "Hamileyim."

Önce nefesi kesildi. Sonra hemen yerinden fırlayıp bana sarıldı. Ayağa kalkıp ona sarıldım ve omzunda hıçkıra hıçkıra ağladım. Bütün gün içimde tutmuştum. Sonunda her şeyi dışarı dökmek çok iyi hissettiriyordu. Winnie bana sarılıp sırtımı okşadı, hiçbir şey söylemeden sadece yanımda oldu. İhtiyacım olan da buydu.

Birkaç dakika sonra onu bırakıp mendil alacak kadar sakinleşmiştim. Burnumu silmeden önce, "Özür dilerim," dedim. "Gömleğini berbat ettim."

"Gömlek önemli değil," dedi. "Ell, emin misin? Şey hakkında..." Belli belirsiz karnımı işaret etti.

"Bebek," dedim ikinci mendili alırken. "O kelimeden kaçınmanın bir faydası yok çünkü iki pozitif hamilelik testinin söyleyebileceği kadar eminim."

"Ya yanlış pozitifse?"

"İki kez mi?" Tekrar burnumu sildim. "Hayır. Ayrıca bu durum diğer saçma yan etkileri de açıklıyor. Bir aydır kendimi iyi hissetmiyorum. Üstelik bu sabah pantolonumun düğmesi koptu."

Bir anlığına Winnie'nin güleceğini sandım fakat yalnızca dudaklarını birbirine bastırdı. "Gianni ile geçirdiğin zamandan mı?"

Başımı salladım. "Evet."

"Korunmadınız mı?"

"Korunduk," diye itiraz ettim. "Her seferinde! Sadece o beş dakika hariç."

"Beş dakika mı?"

"İkinci gece biraz kendimizi kaptırdık. Prezervatif kullanmadığımız birkaç dakika oldu. Sanırım bu kadarı yetmiş. Ya da prezervatifler işe yaramadı."

Winnie iç çekti. "Bunun gerçekten bir önemi yok, değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle yok." Gözlerimi kapattım daha fazla gözyaşıyla savaşıyordum. "Tanrım, Winnie. Ne yapacağım ben?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Zamanda geriye gitmek, Gianni'ye beni bırakmasını söylemek istiyorum!"

Gülümsemesini tam olarak gizleyemedi. "Eminim öyle yaparsın."

"Sadece bir kar fırtması kaçamağıydı!" Yürümeye başladım. "Önemli olmaması gerekiyordu! Önemli olmayacağını sen bile söylemiştin!"

"Evet, sanırım tam olarak *bu kadarını* düşünmemiştim."

"Belli ki biz de düşünmemişiz." Hareket etmeyi bırakarak yüzümü ellerimin arasına aldım. "Ah, Tanrım. Ona söylemek zorundayım, değil mi?"

"Evet, Ellie. Söylemelisin."

"Tanrım, aileme de söylemeliyim."

"Şey, evet. Muhtemelen en sonunda karnını fark edeceklerdir."

Tekrar sandalyeye çöktüm. "Babam öyle hayal kırıklığına uğrayacak ki. Annem... Annemin ne diyeceğini hayal dahi edemiyorum."

Winnie ayaklarımın yanında diz çökerek elini koluma koydu. "Destekleyecektir, Ellie. İkisi de destekleyecektir. Belki mutlu bile olurlar."

"Mia'yı *büyükanne* yapmak üzereyim, Winnie. Sana onun mutlu olacağı bir şey gibi geliyor mu?"

"Şey..." Winnie sol tarafa baktı.

"Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Bu tam bir kâbus. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunun için çok gencim. Gianni daha da kötü."

Winnie, "Bebeği evlatlık verebilirsin," diye önerdi. "Teyzem April on sekiz yaşında hamile kaldığında bunu yaptı. Bebeğe hak ettiği hayatı sağlayamayacağını, bunun hayatında yaptığı en zor şey olduğunu söylemişti. Haklı da çıktı. Kuzenim Chip ile tanışmıştın, harika bir hayatı var."

"Bugün Chip'i düşündüm," dedim sessizce. "Ancak bir bebekten vazgeçebileceğimi sanmıyorum. Ben ergen değilim. Okulu bitirdim. İyi bir işim, güzel bir evim var. Bir çocuğa güzel bir hayat sunabilirim. Sadece... korkuyorum."

"Korkma." Elimi sıktı. "Tek başına yapmak zorunda kalsan bile harika bir anne olacaksın."

"Kesinlikle tek başıma yapmam gerekecek. Gianni bir ay içinde buradan ayrılıyor."

"Ama bebekten haberi yok," diye itiraz etti Winnie.

"Fark etmez." Başımı iki yana salladım. Vücudumun her zerresi inatçı bir reddedişle doluydu. "Gianni ve ben bu konuyu konuştuk. Burada kalmak *istemiyor*. Bırak şimdiyi, gelecekte *bile* bir aile kurmak istediğinden emin olmadığını söyledi. Ben de onu bir aileye bağlamayı düşünmüyorum."

"Belki duyduğunda fikri değişir..."

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Hayallerinin peşinden gitmediği ya da tekdüze bir hayata saplanıp kaldığı için suçladığı kişi ben olmayacağım."

"Ellie, ona kızgın olduğunu biliyorum. Ancak Gianni'yi uzun zamandır tanıyorum. Böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyorum."

"Pekâlâ... fakat ondan hiçbir şey beklemediğimi açıkça belirteceğim. Gianni'ye sorumluluğu yüklemek istemiyorum. Başımın çaresine bakabilirim. Bu bebeğe de." Elimi karnımın üzerine koyduğumda içimde bir ürperti dolaştı. Karnımdaki küçük varlığı ilk kez somut şekilde düşünüyordum. Aniden kendimi kız mı erkek mi olduğunu merak ederken buldum. Ne renk gözleri olacağını. Saçlarının rengini.

Tanrım... bu gerçekti.

Winnie nazik bir sesle, "Ona ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Yine gözyaşlarımla savaşmaya başlamıştım. "Alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Bu benim bedenim. O bebeği taşıyacak, açıklayacak ve doğuracak olan kişi benim."

"Yalnız değilsin, Ellie." Winnie'nin sesi kararlıydı. Güven vericiydi. "Ben buradayım. Ailen senin için burada olacak. *Benim* ailem de senin için burada olacak. Gianni'ninki de öyle, bunu biliyorum. Üstelik sen hep çocuk isteyen biriydin."

Başımı salladım, boğazım düğümlenmişti. Gianni'nin ailesinin bu konuda ne söyleyeceğini merak ediyordum. Annesi ağlar mıydı? Babası kızar mıydı? Tanrım, bu onları da büyükanne ve büyükbaba yapacaktı. Bir anda çok fazla şey olmuştu. "Evet. Ne var ki, bu şekilde çocuk sahibi olmayı istememiştim. Ya da *böyle bir zamanda. Böyle biriyle.*"

"Biliyorum."

Yaşlar tekrar akmaya başladığında iki elimle de onları sildi. "Lanet olsun. Dağılamam. Çalışmak zorundayım."

"Bir gece izin alamaz mısın?"

"Hayır. Tamamen doluyuz, yerime bakacak kimse de yok."

"Şarap doldurabilirim. Senin şarap listesi hakkında konuşmanı, sana bu gecelik yardımcı edebileceğim kadar fazla duydum. İzin ver de senin yerine bakayım."

"Peki," dedim minnettar şekilde. Yukarı çıkıp ağlamam gerekiyordu. Gianni'nin önünde yıkılmak istemiyordum. Onu gördüğüm anda bunun yaşanacağı kesindi. "Eğer eminsen."

"Eminim. Bir dakika içinde Dex'i arayıp haber vereceğim."

Sertçe yutkundum. "Winnie sana bir şey daha söylemem gerek."

"Söyle."

"Gianni'ye karşı bir şey hissettiğimi ama araba konusunda söylediği yalanı öğrendiğimde bu duygumun söndüğünü söylemiştim ya."

"Evet?"

"Yalan söyledim." Mendille gözlerimin kenarlarını sildim. "Sönmedi. Hâlâ orada. Ne kadar boğmaya çalışsam da ölmeyi reddediyor."

"Onun da senin hakkında bir şeyler hissetmediğinden emin misin?"

"Eminim! Benimle zar zor konuşuyor."

"Çünkü konuşmamasını söyledin."

"Kendimi korumak için! Bak, onu hayatım boyunca tanıdım. Gianni böyle duygulara kapılmaz. Bunu istemiyor bile. Bu bebeği de istemeyecek."

Winnie iç geçirdi: "Ona söylemeden önce neden kendine biraz zaman tanımıyorsun? Düşün. Nefes al ve biraz uyu. Bitkin görünüyorsun."

"Bitkinim," dedim titrek bir nefes alarak. "Tamam. Senin için sorun değilse bu gece izin alacağım."

"Güzel." Ayağa kalkıp kıyafetlerine baktı. "Kıyafetim uygun mu?"

Ayağa kalkarken başımı salladım. "Evet. Teşekkürler, Win. Sana borçluyum."

Gülümsedi. "Eğer arıyorsan, bence benden harika bir vaftiz anne olur."

Tekrar gözyaşlarına boğulurken ona sarıldım.

17. BÖLÜM

Gianni

"İyi geceler, Gianni!"

Etolie'in iki garsonundan biri olan Malik gece çıkmak üzere ofisin önünden geçerken başımı kaldırıp ona el salladım. "İyi geceler, Malik. Salı günü görüşürüz."

Pazar gecesiydi. Malik en son çıkıyordu. Mutfak sessizdi. Hazırladığım malzeme listesine baktım. On beş dakikadır orada oturuyor olmama rağmen sadece iki şey yazdığımı fark ettim. Son zamanlarda bunu yapıyordum. Dikkatim dağılıyordu. Boşluğa bakıyor, hayallere ve anılara dalıp gidiyordum.

Hepsi de tek bir kişiyle ilgiliydi, Ellie Fournier.

Her gün uyandığımda Ellie'nin aklımdan çıkmasını bekliyordum ama asla gerçekleşmiyordu. Sadece çıplak vücudu, muhteşem seksi ya da inanılmaz oral seksiyle ilgili değildi. Yaptığımız konuşmalar, beni güldürme şekli, ona rahatça anlatabildiğim ve kimseye söylemediğim şeyler de oradaydı. Her hatıra beni daha da derine çekiyordu. Açıkçası bundan yorulmuştum.

İnsanlar birine *âşık* olduklarını söylerken bunu mu kastediyorlardı?

Berbat bir şeydi! Bir insan bu duyguyu nasıl *sevebilirdi?*

Ninova

Neden uzaklaşıp gitmiyordu? Motelde geçirdiğimiz iki günün ardından tam olarak söylediğim şeyi yapmış, onu yalnız bırakmıştım. Tadım salonundan uzak durmuştum çünkü orası Ellie'nin alanıydı. Mutfakta kibar ve saygılıydım. İş yerinde herhangi bir yerde karşılaştığımızda dostça fakat mesafeli davranıyordum. Ne geçmişte ne de yakın zamanda yaşadıklarımıza dair hiçbir yorumda bulunmuyordum. Gözlerimi ait oldukları yerde tutuyordum. Aslında ona çok fazla bakmamaya çalışıyordum. Ellie'ye bakmak, ona dokunmayı düşünmeme neden oluyordu. Ellerimi kendime saklamaya yemin etmiştim.

Hiç kolay değildi.

Masanın üzerindeki takvime göz attım. Mart ortasıydı. Burada iki haftadan biraz fazla zamanım kalmıştı. Aklımı kaybetmeden üstesinden gelebilir miydim?

Birini aklından çıkarmak için ne yapman gerekiyordu ki?

Kendimi işle, özellikle de Fournier ailesi benim yerime doğru şefi bulana kadar Etolie'in mutfağından sorumlu olacak Felicity MacAllister'ı eğiterek oyalamaya çalışıyordum. Anlaşmamızdan önce ayrılmak istediğimde hayal kırıklığına uğramışlardı. Yine de beni anladıklarını, mutlu olmamı istediklerini söylemişlerdi. Felicity her gün rutinlerimi öğrenmek için erkenden geliyor, geceleri benimle birlikte çalışıyordu. Zeki ve yaratıcıydı, hızlı çalışıyordu. Mükemmel sorular soruyordu. İnanılmaz bir hafızaya sahipti. Egosu yoktu. Ona tamamen güveniyordum.

Bu da işin yeterince iyi bir dikkat dağıtıcı olmadığı anlamına geliyordu.

Üstelik Ellie'yi her gece orada görmek zorundaydım! Gerçi bana hiç dikkat etmiyordu. İşini, yüzünde bir gülümsemeyle yapmasına rağmen yemek salonundan mutfağa girdiği anda o gülümseme kayboluyordu.

Bana birkaç saniye bakıyordu. Bazen gülümseyerek karşılık vermesini umarak ona klasik sırıtışımı gösteriyordum. Ancak Ellie hızla dönüp gittiğinde kalbim arkasından kalbim paramparça olmuş hâlde kalıyordum.

Hâlâ beni cezalandırmakta kararlı mıydı? Bir aydan fazla olmuştu bile!

Hayır. Aramızdaki bu soğuk savaş çok saçmaydı. Olgun olanın tarafın *o* olması gerekiyordu ama Ellie çocuk gibi davranıyordu! Özür dilediğimi söylemiştim, o da beni affettiğini söylemişti. Öyleyse neden birbirimize yabancıymışız gibi davranmak zorundaydık? Birlikte eğlenmiştik, lanet olsun! Ondan *hoşlanmıştım.*

Kalemimi bırakıp sandalyemi geriye ittikten sonra çenemi sıkarak ofisten çıktım. Ellie'yi bulup bu saçmalığa sona erdirmeye kararlıydım.

Kilitli ve karanlık olan yemek alanında ya da tadım salonunda değildi. Lobideki Kanani'ye eve gidip gitmediğini sordum.

Fournier ailesinin yaşadığı Abelard'ın özel bölümüne açılan bir kapıyı işaret ederek, "Sanırım mutfakta olabilir. Ailesinin mutfağını kastediyorum," diyerek açıkladı.

"Teşekkürler," dedim. Üzerindeki *ÖZEL* yazısını görmezden gelerek kapıyı itip koridordan aşağı, ışıkların hâlâ açık olduğu mutfağa doğru yöneldim.

İçeri girdiğimde onu adada oturmuş, ucuz keke benzeyen bir şey yerken gördüm. "İşte buradasın! Ben de seni arıyordum."

Omzunun üzerinden yarım saniyeliğine bana baktı. "Neden?"

Ona çıkışmak için ağzımı açtım ancak elindeki şey dikkatimi dağıttı. "Bu..." Gözlerimi kısarak baktım. "*Kaşık* mı?"

"Evet. Fıstık ezmesi ve *M&M*'e batırılmış."

Sonra tezgâhın üzerindeki fıstık ezmesi kavanozuyla devasa *M&M* paketini fark ettim. "İlginç."

Bir ısırık aldı. "Buraya beni yargılamaya mı geldin?"

"Hayır. Sana bir şey söylemeye geldim."

Tekrar çılgına dönerken kararlı adımlarla mutfağın diğer tarafına yürüdüm. Göğsüm inip kalkarken onun yanında durdum. "Benden kaçmayı bırak. Tekrar arkadaş olmak istiyorum."

Ellie hiçbir şey söylemedi. Kaşığından bir ısırık daha aldı.

Elimi kaldırıp onu gösterdim. "Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Özür de diledim. İyi davrandım. Zor olsa da ellerimi kendime sakladım çünkü mesele şu ki Ellie, sen çok seksisin ve senden hoşlanıyorum, tamam mı? İşte bu kadar. Senden hoşlanıyorum. Senden hoşlanmayı bir anda *bırakamam*. İnan bana denedim. Peki ne diyorsun? Tekrar arkadaş olabilir miyiz?" Eski sırıtışımı denedim. "Belki çıkarları olan arkadaşlar bile olabiliriz?"

Kaşıktaki şeyi yemeye devam etti.

"Evet, kötü espriydi, üzgünüm. Eğer avantajlardan faydalanmak istemiyorsan orası ayrı ama bu durumda kesinlikle faydalanabilirsin... sadece bu sessizliğin çok saçma olduğunu söylüyorum. Tam olarak anlaşamıyor olabiliriz ancak o motelde iyi vakit geçirdiğimizi kabul etmelisin. Ben..."

"Hamileyim, Gianni."

"Arkadaş olmamamız için herhangi bir ne..." Kelimeleri yavaş yavaş hedefi bulsa da sözcükler sanki yanlış yerdeydi. Konuşmanın bir parçası değil gibilerdi. "Bekle bir dakika. Ne dedin sen?"

Bir ısırık daha aldı. "Hamileyim."

"Hamile misin?" Bu kelimenin ne anlama geldiğinden emin değilmişim gibi tekrarladım.

"Evet." Yan taraftan bana baktı. "Hamileyim. Senin bebeğine."

"Bu doğru olamaz." Görüşümün kenarları grileşmeye başlamıştı. "Her seferinde prezervatif kullandık."

"Neredeyse her seferinde."

"Hayır, kullandık! Hatırlıyorum! Her seferinde bir tane taktım!"

"Hatırlarsan sorumsuzca davrandığımız birkaç dakika oldu." Tek kaşını kaldırdığında bir anda sırtını duvara yasladığım ana döndüm.

"Ama... ama o önemsizdi! Bir anlık delilikti! *Bitmeden önceydi!*"

"Yeterince yakındı." Sandalyesinden kayarak indi ve adanın diğer tarafına doğru yürüdü.

"Bu doğru olamaz. Teste yaptın mı?" Karnımda bir düğüm oluştu, oda etrafımda dönüyordu.

"İki test yaptım. Ayrıca doktora da gittim." Kaşığı yalayarak temizledi. "Doğru."

"Şimdiden doktora mı göründün? Ne zamandır biliyorsun?"

"Yaklaşık on gündür."

"On gündür biliyordun ve bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun?" İki elimle sandalyenin arkasına tutunmak zorunda kaldım.

"Bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Emin olmak için de doktorun kontrol etmesini istedim. Geçtiğimiz perşembe muayene oldum."

Başımı iki yana salladım. "Bu doğru olamaz."

"Şunu söylemeyi kes!" Gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Ben hamileyim, Gianni. Ayrıca ne var, biliyor musun? Doğru olup olmaması önemli değil. Gerçek bu. Hepsi de senin suçun."

"Benim suçum mu!" Ona bakakaldım. "Eğer doğru hatırlıyorsam, duvardaki o an senin fikrindi. Minicik mutfakta beni baştan çıkartan sendin!"

Derin bir nefes aldı. "Seni *baştan çıkartan!*"

"Evet!"

Kaşığı kafama fırlattığında eğildim. "Tek yaptığım arkandan gelip sana sarılmaktı! Yemek yaptığın için teşekkür etmek amaçlı masum bir kucaklaşmaydı!"

"Kıyafetlerimi yırtmak istediğini söylemiştin!"

Elini *M&M*lerin olduğu pakete atıp bir avuç dolusu şekerlemeyi bana fırlattı. "Söylemedim!"

"Söyledin!" Küçük, renkli çikolatalar üzerimden sekip yere düşerken ben de ona bağırdım.

"Kendini kaptırıp önlem almadan içime giren sendin!"

Adanın etrafından dolaşıp yüzüne baktım. "Bana durmamamı söyleyip duran da sendin! Duracaktım!"

"Saçmalık!" Bu sefer yakın mesafeden daha fazla *M&M* yağdırdı.

"Doğru!" Haklı olmasına rağmen bağırdım. Bu tamamen saçmalıktı.

"Söylediğin hiçbir şey doğru değil! Sen bir yalancısın." Gözleri alev alev yanıyor, zor nefes alıyordu. Bana daha da yaklaştı, sesi fısıltıya dönüştü. "Sen lanet bir yalancısın. Ve senden nefret ediyorum."

Derin bir nefes aldığımda Ellie'nin kokusu aklımı başımdan aldı. Hiç kimseyi o anda onu istediğim kadar çok istememiştim.

Kurtlar gibi birbirimize saldırdık.

Ağızlarımız birbirine çarpıyor, dillerimiz birbirine giriyor, ellerimiz birbirimizi yokluyordu.

Ben eteğini yukarı kaldırırken Ellie kemerimi çıkardı. İç çamaşırını yırttığımda o da pantolonumu aşağı itti.

Benden nefret ediyormuşsun gibi becer beni.

Bir dakika içinde onu adaya çıkarmıştım. Aletimi tekrar tekrar içine itiyordum. Vahşiydi, öfkeliydi, sanki her anımı tükettiği için onu cezalandırmak istiyordum. Beni kendinden uzaklaş-

tırdığı için. Kendim hakkında doğru bildiğim her şeyden şüphe duymama neden olduğu için. Ellie de öfkesini benden çıkarmaya fazlasıyla hevesli görünüyordu. Onu öpmeye çalıştığımda yüzünü çevirerek kulağıma tısladı. Saçlarımı çekiştirip ellerini gömleğimin altından kaydırdı ve sırtımı tırmaladı. Vücudu gerilip kasılırken *dişlerini omzuma geçirdi.*

Tanrım, hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Vücudum kasıldı, dizlerim bükülürken onu bırakıp mermere yaslanmak zorunda kaldım.

İşimiz bittiğinde Ellie beni arkaya iterek tezgâhtan aşağı kaydı. Lavaboya doğru tökezleyip başımı ellerimin arasına aldım. "Siktir. *Siktir.*"

Yüzünü başka tarafa dönerek iç çamaşırını yerden aldı. Giydikten sonra eteğini aşağı çekti. Ardından durdu.

Birkaç saniye geçti. Kalbim ritmim yavaşlamaya başlamıştı. Kendimi toparladım ve kollarımı ona arkadan sarma isteğimle savaştım. Bunu istemediği açıkça belli oluyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim."

"Özür dilerim. Kontrolümü kaybettim."

"Seni suçlamıyorum, Gianni. Ben de kontrolümü kaybettim fakat bunu yapamayız. Birbirimizi... böyle kum torbasıymışız gibi kullanamayız."

Yaptığımızın bu olduğundan tam olarak emin değildim ancak Ellie'nin örneği başka bir şey olabileceğimizi kabul etmekten daha güvenli görünüyordu.

"Ellie. Bana bak."

Birkaç daha nefes aldıktan sonra arkasını dönüp bana baktı. Omuzlarını dikleştirmiş, başını kaldırmıştı. Alt dudağı titriyordu.

Göğsüm sıkışıyordu. "Canını yaktım mı?"

"Hayır."

"Şey..." Zorlukla yutkunup karnına baktım. "Peki ya bebeğin?"

"Bebek de iyi. Neredeyse bir barbunya büyüklüğünde." Garip bir nedenden ötürü, boyutunu öğrenmek içimde ağlama isteği uyandırmıştı. Aniden, aptalca bir şekilde o küçük barbunyaya karşı korumacı hissettim. Dizlerimin bağı çözülürken adanın etrafından dolaşıp tekrar sandalyeye oturdum ve başımı kollarımın arasına gömdüm.

"*Sen* iyi misin?" diye sordu sessizce.

"Evet. Aynı zamanda da hayır."

"Onu doğuracağım." Sesi biraz meydan okur gibiydi. Sanki kendisiyle tartışmamı bekliyordu.

Ancak yavaşça başımı sallarken bunu yapmasından memnun olduğumu fark ettim. Her ne kadar hayatımın rotasından büyük ölçüde sapması anlamına gelse de.

"Gelecek hafta ultrason randevum var. İstersen sen de gelebilirsin."

"O da ne?"

"Bebeğin canlı görüntülerini gösteren bir tarama."

Başımı kaldırdım. "Ciddi misin? Karnının içinden canlı yayın gibi mi?"

Neredeyse gülümsedi. "Öyle sayılabilir."

"Bunu başka kim biliyor?"

"Sadece Winnie. Henüz aileme söylemedim."

Bu beni şaşırtmıştı. "Söylemedin mi?"

"Hayır. Önce sana söylemek istedim. Winnie'ye söyledim çünkü yeni öğrenmiştim. Çaresizdim ve korkuyordum."

"Neden hemen bana gelmedin?"

Ayaklarına baktı. "Gelemedim işte."

Böyle hissettiği için incinsem de içimden bir ses duygularımı bir kenara bırakmamı söylüyordu. Tezgâhın üzerinde hâlâ kafa-

ma fırlatabileceği başka şeyler vardı. Bıçak bloğu bir kol mesafesi kadar uzaktaydı.

Aklıma bir şey geldi. "Winnie'nin kendini iyi hissetmediğin için senin yerine baktığı gece... Nedeni bu muydu?"

Ellie başını sallayarak onayladı. "O gün öğrendim."

"Şey... sanırım şok edici olmuştur"

Güldü, acı bir sesti bu. "Evet."

Sandalyede arkama yaslandım. "Ailelerimize ne zaman söylememiz gerekiyor?"

"Ben yarın benimkileri arayacağım." Gözlerini mermere dikmişti. "Annemin ne diyeceği konusunda biraz gerginim."

"Sence üzülür mü?"

"Evet. Hayal kırıklığına uğrayacak."

Ter içinde kaldığımı, midemin bulandığını hissediyordum. "Tanrım, Ellie. Ben... kafam karmakarışık. Bana ne yapacağımı söyle, onu yapayım."

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Ama ben babasıyım. Sorumluluğunu almam gerekiyormuş gibi hissediyorum." Dirseklerimi tezgâha dayayarak ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Evlenmeli miyiz?"

Ellie'nin ağzı açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun? Hayır, evlenmemeliyiz! Bir kadının evlilik dışı çocuk sahibi olduğu için küçük görüldüğü eski günlerde yaşamıyoruz, Gianni. Mecburiyetten yapılmış bir evlilik istemiyorum. Zaten sen Los Angeles'a gidiyorsun."

"Ah, lanet olsun." Alnımı avuçladım. "*Hot Mess*'i unutmuşum. Ondan kurtulmaya çalışacağım."

"Hayır! Hâlâ yapabilirsin."

"Aylarca olmayacağım, Ellie. Çekimler on hafta sürecek."

"Biliyorum," dedi. "Bebek ekim ayının başına kadar doğmayacak. O zaman bile... ciddi bir şey yapmana gerek yok. Ka-

riyerinde gitmek isteğin yolu anlıyorum. Bekâr bir anne olarak bunların üstesinden gelebilirim."

Kaşlarımı çattım. "O benim de çocuğum."

"Öyle olduğunu biliyorum ama *seni de* tanıyorum, Gianni. Hayatta ne istediğini biliyorum. O bebek değil, ben değilim, burada sıkışıp kalmak da değil." Gözleri parlıyor, alt dudağı titriyordu. "Özgür olmayı seviyorsun, hatırladın mı?"

Ellie'ye ne istediğim hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemek üzereydim ancak bunun tam olarak doğru olmadığmı hatırladım. Bunu motelde konuşmuştuk.

"Ne söylediğimi biliyorum." Kelimelerimi dikkatle seçiyordum. "Ama bu yeni..." Bakışlarımı karnına çevirdim. "Gelişmeye alışmam için bana bir şans vermelisin."

"Bana *Hot Mess*'ten kazanacağın paranın kaçırılmayacak kadar iyi olduğunu söylemiştin."

"İyi para," diye kabul ettim.

"Ayrıca güzel bir fırsat. Sıçrama tahtası olacak."

"Ama..."

"Bak, bu hamilelik kazayla gerçekleşti." Kontrolünü kaybetmemek için direniyordu. "Birlikte geçirdiğimiz bolca zamanın, çok fazla karın, küçük bir yatağın ve yıllardır aramızda birikmiş olan gerginliğin istenmeyen bir sonucu. Birdenbire âşık olduğumuza dair hayaller kurmuyorum. Hayatımın bundan sonraki on sekiz yılını, Pineview Motel'de bir gece kontrolümüzü kaybettiğimiz için gerçekten istediğin şeyden vazgeçip mecburen benimle yetinmişsin gibi hissederek geçirmeyeceğim."

Sertçe yutkundum. "Peki ya bu gece? Bu neyle ilgiliydi?"

"Bu gece öfkeyle ilgiliydi. Bir öfke nöbetiydi, hepsi o kadar."

Nefes verdim. Haklı olabilir miydi?

"Los Angeles'a git, Gianni." Şimdi daha yumuşak konuşuyordu. Tüm kızgınlığı geçmişti. "Geri döndüğünde işleri yoluna koyabiliriz."

Savaşmaya çalıştığı gözyaşlarının, yüzünden aşağı süzülmesini izlerken kendimi ikiye ayrılıyormuş gibi hissettim. Bir yanım Ellie bu kadar beklentisiz davrandığı için şansıma teşekkür etmek, arka kapıdan kaçmak ve Kaliforniya'ya varana kadar yoluma devam etmek istiyordu. Ancak bir yanım, bunun yanlış olacağını da biliyordu.

Bana hayattan *ne istediğini* söylediğini hatırladım. Sadece evlilik ve aile değil, bir odayı dolduracak türden bir aşk. Sadece ona bakışıyla bile birinin her şeyi olduğunu bilmek.

Bu öyle bir şey değildi.

Ne var ki, babası ve amcaları gibi baş belası küçük bir Lupo oğlanı ya da kocaman kahverengi gözleriyle kalbimi eriten tatlı bir kızı düşündükçe göğsüm ağrıyordu.

Tıpkı Ellie'ninkilerin şu anda yaptığı gibi.

Tanrım, bu hiç adil değildi. Benim için ne kadar zor olsa da Ellie açısından daha da kötüydü. Bebeği dokuz ay boyunca taşımak, herkesin sorularıyla ve yargılamalarıyla başa çıkmak zorunda kalacaktı. Bunu gerçekten tek başına yapmak istiyor muydu?

İkimiz de bir dakika boyunca hareket etmedik. En sonunda sandalyeden kalkan ben oldum. Ellie sanki orası koruyucu bir bariyermiş gibi mermer adanın arkasında kalmıştı, belki de öyleydi. Gelgelelim, ben ona yakın olmak istiyordum. Ona sarılmak istiyordum. Sesli bir şekilde *her şey yoluna girecek*, demek istiyordum.

Ağzımdan çıkanlar bambaşkaydı.

"Ellie, üzgünüm. Benim hatamdı."

"Özür dilemene gerek yok. Senin hatan değil, öyle söylememeliydim."

"Keşke her şey daha farklı olsaydı."

Gözlerini silerken zorla gülümsemeye çalıştı. "Senin de dediğin gibi o motelde çok iyi vakit geçirdik."

Ninova

"Ondan fazlasıydı," dedim kısık sesle.

"Yapma." Sesi titredi. "Lütfen yapma."

Ellerim iki yanımda yumruk hâline geldi. O anda neredeyse canı cehenneme deyip kollarımı Ellie'ye dolayabilmek için tezgâhtan atlayacaktım. Ancak kendime onun bedenine ve isteğine saygı duymam gerektiğini söyledim. Zaten yeterince zarar vermiştim, değil mi?

Kendimi arkamı dönmeye zorlayarak mutfak kapısını itip oradan uzaklaştım.

***

O gece zar zor uyudum. Uyandığımda zombi gibi hissediyordum. Nedenini anında hatırladım.

Bir bebek. Ellie benim bebeğime hamileydi.

Ve ben dehşete kapılmıştım.

Baba olmaya hazır değildim. Daha yirmi üç yaşındaydım!

Kendimi hâlâ çocuk gibi hissediyordum! Bebeklerden bahsetmişken, hiç bez değiştirmemiştim. Ya da bir bebeği biberonla beslememiştim. Bir çocuğun giyinmesine, karşıdan karşıya geçmesine veya masal okumasına yardım etmemiştim.

Bebekler çok kırılgandı! Onları belli bir şekilde tutmak gerekirdi, yoksa kafaları boyunlarından aşağıya sarkardı. Bir bebeği nasıl tutacağımı bilmiyordum bile!

Hiçbir şey bilmiyordum.

Ayrıca çocukken tam bir baş belasıydım. Ukala, kural tanımayan, küstah, kardeşlerini yumruklayan, şemsiye kıran küçük pisliktim. Nasıl çocuk yetiştirmeye kalkışırdım?

Henüz olgunlaşmayan, kibirli, bencil biriydim. Yemek yapmak ve seks en sevdiğim iki şeydi. Çok çabuk sinirlenirdim.

Uyumayı severdim. Koyu renklerle beyazları aynı anda çamaşır makinesine atardım. Geri dönüşüm yapmayı unuturdum. Hiç doktora gitmezdim. Arabamı günlerce benzin göstergesi sıfırda sürerdim. Yatağımı toplamazdım, vitamin almazdım ya da yeterince su içmezdim.

Yana dönüp yüzümü yastığıma gömdüm. Ellie bebekle ilgili her şeyde harika iş çıkartırdı. Muhtemelen her şeyi; ne yediklerini, nasıl tutulacaklarını, neden sürekli ağladıklarını öğrenmişti. Ellie mükemmel bir çocuk olmuştu. Ailesiyle öğretmenlerini dinlemişti. İçgüdüsel olarak bir çocuğun nasıl akıllı, nazik ve iyi huylu yetiştirileceğini de bilirdi. Ben de ona yemek yapmayı nasıl öğreteceğimi bilirdim, hepsi bu. Üstelik o büyüyene kadar bunu bile yapamazdım. Çocukların ocakların etrafında dolaşmaması gerekiyordu, değil mi?

Belki de sadece ayak bağı olurdum. Belki Ellie'nin bana gerçekten ihtiyacı yoktu. Belki benden *hoşlanmıyordu bile.* Muhtemelen benden çok daha iyisini bulabileceğini düşünüyordu. Bunu yapabilirdi de.

Yatak odasında ya da mutfakta iyi olamazdı ama evin diğer odalarında olabilirdi.

Ne var ki, Ellie beni etrafında istemiyordu. Gidip *Hot Mess*'i yapmamı söyleyerek beni serbest mi bırakıyordu, yoksa gerçekten gitmemi mi istiyordu? Anlayamıyordum.

Belki de gidip programı yapmalı, Ellie'yi rahat bırakmalıydım.

Üstelik paraya ihtiyacımız olacaktı, değil mi? Çocuk sahibi olmak muhtemelen bir restoran açmaktan bile daha pahalıydı. Restoran başarısız olursa kapatabilirdiniz ancak çocuk en az on sekiz yıl boyunca sizin sorumluluğunuzdaydı. Bu işe girerken elinizde biraz destek olması daha iyiydi.

Karar verilmişti. Programı yapacaktım.

Yataktan kalkıp duşa doğru yöneldim. Durumu netleştirmiştim.

Ancak beş dakika sonra Ellie'yi bu kadar çabuk terk etmek hâlâ içime sinmiyordu. Kaçıyormuşum gibi hissediyordum. Peki döndüğümde işler ne durumda olacaktı?

Babalığın sonsuza kadar süreceğini biliyordum. Çocuğuma babalık yapmayı da düşünüyordum ama Ellie'nin gözünde ne olacaktım? O benim ne olmamı istiyordu? *Ben* ne olmamızı istiyordum?

Kendimi denize düşmüş ve yüzemiyormuş gibi hissediyordum. Hangi yönün yukarısı olduğunu bile bilmiyordum.

Dün sabah şimdi çok uzak görünüyordu.

***

Abelard'a giderken aileme hemen söylemem gerektiğine karar verdim. Her şey için beni suçlayacaklarından endişelensem de bunu onlardan saklamak doğru gelmiyordu. Önce onlarla konuşmanın Ellie için sorun yaratmayacağından emin olmalıydım.

Pazartesi onun da izin günü olmasına rağmen Ellie'ye her zamanki gibi tadım salonunda bulacağımı düşündüm fakat orada değildi. Restoranı, Fournier mutfağını, aile odasını ve lobiyi kontrol ettim ancak hiçbirinde yoktu. Resepsiyonda görevli olan Toby de onu görmediğini söyledi.

Endişelenerek ona mesaj attım.

Selam. Bugün çalışıyor musun?

Emin değilim. Kendimi biraz kötü hissediyorum.

Daha da endişelendim. Yazdığım üç farklı soruyu da göndermeden silmiştim.

Sorun ne?

Yok artık.

Sen iyi misin?

Hayır, sik kafalı.

Bir şey yapabilir miyim?

Evet, siktirip gidebilirsin.

Kaşlarımı çatarak bir şeyler yazdıktan sonra kendimi vazgeçiremeden gönder tuşuna bastım.

Aç mısın? Sana kahvaltı getireyim.

Hayır, teşekkürler.

Söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalışırken Winnie yanımdan geçti. "Günaydın, Gianni."

"Günaydın." Telefonumdan başımı zorlukla kaldırdım ama sonra aklıma bir şey gelince onun peşinden gittim. "Winnie," dedim onu ofisine kadar takip ederek. "Ellie'ye yiyecek bir şeyler götürmek istiyorum. Sabahları sevdiği bir şey var mı?"

"Çok basit." Gülümsedi. "Annemin yaptığı yaban mersinli çöreklere bayılır. Ancak şehir merkezindeki fırınına gitmen gerekecek. Adı *Plum & Honey* fakat yemin ederim, Ellie onlara asla karşı koyamaz."

"Teşekkürler."

Bir görevim olduğu için mutluydum. Abelard'dan hızla çıkıp şehre giderek çörekleri aldım. Tezgâhın arkasındaki kadın tanıdık geliyordu. Beni ismimle selamladığında Winnie'nin annesi olduğunu anladım.

"Etolie'de işler nasıl gidiyor?" diye sordu bana hesabı çıkarırken.

"Güzel."

"Ben Winnie'nin annesi, Frannie. Mack ve ben, oradaki akşam yemeğimize bayıldık. Tekrar gelmeyi düşünüyoruz ama yer bulmak çok zor."

"Sizi gördüğüme sevindim. Tekrar gelmek istediğinizde Winnie'ye haber verin. Size yer ayarlarız."

"Harika." Bana çörek paketini uzatırken gülümsedi. "Bunlar Ellie için mi?"

"Evet. Sevdiğini duydum."

"En sevdiği çörekler," diye onayladı Frannie. "Benden selam söyle."

"Söylerim, teşekkürler."

Abelard'ın arkasına yanaştığımda Ellie'ye onun için bir şeyim olduğunu söylediğim bir mesaj attım ve odasına götürmemi isteyip istemediğini sordum.

Hemen cevap verdi. Mutfakta oturduğunu ama istediği bir şey olmadığını söylemişti. Arabadan atlayıp yine de arka kapıyı çaldım. Ellie gri bir eşofman altıyla ona aldığım Pineview Motel kapüşonlusunu giymiş hâlde kapıyı açtı.

"Merhaba," dedim yüzümdeki sırıtmayı engelleyemeyerek. "Kapüşonlun güzelmiş. Anıları canlandırıyor."

"Sahip olduğum en büyük şey bu. Sık sık giyeceğim."

"İçeri gelebilir miyim?"

"Keyfine bak." Kapıyı arkamdan kapattı ve mutfağa geçtik. *Plum & Honey*'den aldığım paketi masanın üzerine koydum.

"Fırına gittim. Belki biraz çörek istersin diye düşündüm."

Ellie poşete şüpheyle baktı. "Nereden bildin?"

"Winnie," diye itiraf ettim. "Sabah lobide ona rastladım."

Ellie masaya oturup çantayı açtı. "Teşekkürler." Bir çörek çıkarıp ısırmasını, midesinin bu ikramı kabul edeceğinden emin değilmiş gibi dikkatle yutkunmasını izledim.

"Nasıl hissediyorsun?" Karşısına bir sandalye çekerek sordum.

Omuz silkti. "Sabahlar çok kötü."

"Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler."

"Bugün aileme söylemeyi düşünüyordum. Eğer senin için de uygunsa."

Çöreğini çiğneyip yuttu. "Orada olmamı ister misin?"

"Bunu düşünmemiştim," dedim. Teklifi karşısında şaşırmıştım.

"Elbette, tabii istersen."

"Onlara söyleyeceğin için gergin misin?"

"Hayır. Yani, belki. Biraz." Gözlerimi kapattım. "Evet." Hafifçe gülmesi beni yine şaşırtmıştı. "Ben de seninle gelirim."

"Teşekkürler." Gözlerimi açtım. Bedenim minnettarlık ve şefkatle ısınıyordu. "Bence ikimiz için de iyi olacak."

"Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Öğleden sonra diye düşünüyordum. Birazdan Felicity ile buluşup teslimatlarla envanteri gözden geçireceğim. O yüzden belki saat bir gibi?"

"Tamam." Elindeki çöreğe baktı. "Henüz annemle babama söylemedim. Ailen ben cesaretimi toplayana kadar bunu kendisine saklayabilir mi?"

"Eminim saklarlar." Antika masa tablasına bakarken başparmağımı tahtadaki bir çentiğin üzerinde gezdirdim. "Ellie bütün gece uyanıktım."

"Ben de öyle."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Kaliforniya'ya gitmem konusunda söylediklerinde ciddi olmadığın için mi? Çünkü sözleşmeden çıkmayı deneyebilirim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Söylediklerimde ciddiydim. Bence ayrı geçireceğimiz on hafta ikimizin de bunu sindirmesi için iyi bir fırsat olacak. Ayrıca ileride nasıl bir hayat yaşayacağımıza da karar vereceğiz."

"Ama..."

"Gianni. Şu anda gözlerimin içine bakıp şovu yapmak istemediğini dürüstçe söyleyebilir misin?"

"Hayır," diye kabul ettim.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Benimle gelmelisin." Birden ağzımdan çıkıvermişti.

Ellie telaşlanmış görünüyordu. "Ne? Hayır."

"Neden olmasın? Bir ev..."

"Neden seninle geleyim ki?"

"Çünkü hamilesin. Ve ben... gideceğim için kendimi kötü hissediyorum."

Cevap vermesi biraz sürdü. Konuşmaya başladığında sesi sertti. "Seninle gelmiyorum, Gianni. Benim işim burada. Ailem burada. Hayatım burada." Gözleri yaşlarla doldu. "Böylesi daha iyi. Göreceksin."

"Tamam," dedim hızla. Onu ağlatmaktan nefret ediyordum. "Eğer istediğin buysa yalnız gideceğim. Ancak program bittiğinde geri geleceğim."

"Peki," dedi paketi kapatırken. "O zamana kadar her şey düzelir."

Seçtiği kelimeler kafamı karıştırdı. "Ne düzelecek?"

"Boş ver." Ayağa kalktı. "Gitmeye hazır olduğumda sana mesaj atarım."

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissederken mutfaktan aceleyle çıkışını izledim.

Beni boğan su başımın üzerinde girdap gibi dönmeye devam ediyordu.

18. BÖLÜM

Ellie

Doğruca Winnie'nin ofisine gidip kapıyı arkamdan kapattım. Başını kaldırıp bana baktığı anda da gözyaşlarına boğuldum.

"Ah, tatlım," dedi yanıma gelip bana sarılırken. "Sorun nedir?"

"Hamileyim!" diye feryat ettim.

Hafifçe gülümseyerek sırtımı ovdu. "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

"Dün gece Gianni'ye söyledim."

"Bu sabah onu gördüm ama bir şey söylemedi. Gerçi biraz dalgın görünüyordu. Nasıl geçti?"

"Zordu." Masasının üzerindeki mendil kutusuna uzandım. "Kimin hatası olduğu konusunda tartıştık."

"Tabii ki tartıştınız."

"Sinirlendim çünkü sürekli *bu doğru olamaz*, deyip duruyordu. Sanki beni dinlemiyormuş ya da bana inanmıyormuş gibi." Burnumu sildim. "Ben de kavga çıkardım. Ona bir şeyler fırlattım."

"Bu sana daha iyi hissettirdi mi?"

Ninova

"Hayır. Sadece bana birbirimizin içindeki kötülüğü nasıl ortaya çıkardığımızı hatırlattı."

Winnie masasının kenarına oturdu. "Peki sonra ne oldu?"

"Seks yaptık."

Ağzı yaşadığı şaşkınlıkla açık kaldı. "Ne yaptınız?"

"Beni duydun. Mutfak tezgâhında ateşli, öfke seksi yaptık." Gözlerimi kapattım. "Çok aptalım. Böyle yaparak onu aklımdan atabileceğimi, unutabileceğimi falan düşündüm."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır! Her şeyi daha da kötü hâle getirdi!"

Winnie kendisini sandalyesine bıraktı. "Yaşananları anlamaya çalışırken başım döndü. Peki siz... Birlikte misiniz? Arkadaş mısınız? Düşman mısınız?"

"Ne olduğumuzu bilmiyorum. Birlikte değiliz. Düşman da değiliz. Belki arkadaşız." Omuz silktim. "İyi davranmaya çalışıyor. Evlenme teklif etti."

Winnie'nin gözleri kocaman açıldı. "Bekle. *Evlenme mi teklif etti?*"

"Hayır, aslında etmedi. Sadece *evlenelim mi* gibi bir şey söyledi. Yüzündeki ifade bana bu olasılık hakkında tam olarak ne hissettiğini gösterdi. Midesi bulanıyordu."

"Tamam ama ciddi bir şok geçiriyor olmalı."

"Ayrıca *Hot Mess* için yaptığı sözleşmeden caymayı denemeyi de teklif etti."

"Öyle mi yaptı?" Winnie belli belirsiz gülümsedi. "Bu iyiye işaret."

"Ona gidip programa çıkmasını söyledim," dedim. "Gitmesini *istiyorum*. Gitmek *zorunda*."

Winnie bana baktı. "Neden?"

"Çünkü onu unutmam gerekiyor, Winnie." Gerçeği itiraf ettiğimde gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Kutudan bir men-

dil daha çektim. "Bu duyguların kaybolması için Gianni'nin gitmesine ihtiyacım var. Eminim hamilelik hormonlarıyla o orgazmların anılarının birleşimidir. Fakat on hafta içinde yeniden kendim gibi hissedebileceğim. *Puf* diye yok olup gidecekler."

"Puf mu?" Winnie başını iki yana salladı. "Hormonların *ya da* duyguların bu şekilde çalıştığından emin değilim, Ell."

"Ne derler bilirsin, senden uzakta olan kişi kalbinden de uzaktadır."

"Mesafenin özlemi artırdığını da söylerler."

Burnumu sildim. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Noel'de sana karaoke yaptırdığım için misilleme mi bu?"

"Hayır," dedi Winnie ürpererek. "Gerçi o gerçekten çok korkunçtu."

"Benim tarafımda olman gerekiyordu."

Sandalyesinden fırlayıp masanın etrafından dolandı ve beni omuzlarımdan hafifçe sarstı. "Öyleyim, Ellie. Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın. Seni o kadar seviyorum ki. Sadece Gianni'nin hakkında yanılıyor olabileceğini düşünüyorum."

"Yanılmıyorum! Az önce mutfakta ne yaptı, biliyor musun? Benden onunla gitmemi istedi."

Winnie'nin gözleri büyürken kollarını indirdi. "Kaliforniya'ya mı?"

"Evet. Neden onunla gelmemi istediğini sorduğumda *çünkü hamilesin ve gideceğim için kendimi kötü hissediyorum*, dedi. *Çünkü seninle olmak istiyorum*, değil."

"Anlıyorum ama erkekler her zaman tam olarak doğru cevabı bilmezler," dedi dikkatli bir şekilde. "Belki de seninle birlikte olmak *istiyordur* fakat bunu söylemeye korkuyordur. Ya da nasıl söyleyeceğini bilmiyordur."

"Hayır," diyerek başımı iki yana salladım. "İstediği şey doğru olanı yapmak çünkü kendini suçlu hissediyor. Bunu an-

lıyorum. Ancak onun acınası evlilik teklifine ya da Kaliforniya'ya yaptıracağı yardım gezisine ihtiyacım yok. Onun yerine yalnız kalmayı tercih ederim."

Winnie nazik ancak ısrarlı şekilde, "Emin misin?" diye sordu.

"Yüzde yüz eminim."

Winnie iç çekti. "Tanrım... çok güçlüsün. Senin yerinde ben olsaydım şöyle söylerdim. *Evet! Beni de yanında götür! Birlikte Hollywood'da mutlu sonumuza doğru sürelim!*"

"Yeterince şey sürdüm." Tekrar burnumu sildim. "Bu noktada ayaklarımı yerde, dizlerimi de *kapalı* tutmaya ihtiyacım var!"

Birisi Winnie'nin ofisinin kapısını çaldığında endişeyle onun gözlerine baktım. Kimsenin beni bu hâlde görmesini istemiyordum.

"Evet?" diye seslendi. "Kimsiniz?"

"Felicity!"

Winnie izin almak için bana baktığında başımı salladım.

"İçeri gel!" diye seslendi.

Felicity kapıyı iterek açtı, heyecanla konuşuyordu. "Hey! Bilin bakalım bu sabah bana kim mesaj attı!" Beni görünce durdu. "Ah, özür dilerim! Bölmek istemezdim."

"Sorun değil," deyip bir mendil daha aldım.

"Her şey yolunda mı?" Felicity'nin gözleri endişeyle kız kardeşiyle benim aramda dolaştı.

"Evet," dedi Winnie. Sesi aşırı canlı çıkmış, yanakları pembeleşmişti. Zavallı şey berbat bir yalancıydı. "Her şey yolunda. Tamamen iyi."

"Sorun yok, Win." Felicity'ye baktım. "Lütfen bu aramızda kalsın, ben hamileyim."

Felicity'nin gözlüğünün arkasındaki kahverengi gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Vay canına."

"Daha çok erken. Henüz aileme söylemedim."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen iyi misin?"

"Hem evet hem hayır." Gülümsemeyi başardım. "Hâlâ bu fikre alışmaya çalışıyorum. Babasına daha dün gece söyledim."

Dudağını ısırdı. "Umarım bunu sorarak haddimi aşmıyorumdur fakat babası Gianni mi?"

Winnie ile şaşkınlıkla birbirimize baktık. "Doğru ama nereden bildin?" diye sordum.

"Sadece sezgiden ibaret." Omuzlarını silkti. "Birkaç gündür bana işleri öğretiyor. Mükemmel bir öğretmen ama dikkati çok dağınık görünüyor. Ara sıra mutfağın karşısından sana gizlice baktığım gördüm. Aranızda bir şeyler olup olmadığım merak ediyordum." Gülümsedi. "Gizli kaçamak mı?"

"Gizli kaçamak değil," dedim ona. "Sadece bir bebek."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlığı samimiydi.

"Gerçekten. Kar fırtınası sırasında yanlışlıkla çiftleşerek zaman geçirdik. Sadece bir kerelik bir şeydi... ya da biz öyle sandık."

"Ah." Durumu anlamaya başladığında gözlüğünü burnuna doğru itti. "Peki tebrikler diyebilir miyim?"

Her şeye rağmen gülümseyip ellerimi havaya kaldırdım. "Sanırım?"

"O zaman tebrikler." Öne doğru gelerek bana sarıldı. "Eğer yardımı olacaksa bence harika bir anne olacaksın. Gianni'nin babasıyla olan ilişkisi bir gösterge sayılıyorsa o da harika bir baba olacak."

"Göreceğiz," dedim. "Yine de iyi dileklerin için minnettarım. Peki bu sabah sana kim mesaj attı?"

"Ne? Evet!" Başını sallayarak güldü. "Senin haberin benimkinden çok daha heyecan verici ama Hutton French'ti."

Winnie'nin nefesi kesildi ve ellerini yüzüne doğru salladı. "Vay canına. Eski ateş hâlâ yanıyor!"

Felicity gözlerini devirdi. "Lütfen. Ateş falan değildi. Bir kıvılcım bile yoktu. Eğer olsaydı bile o zamanlar ikimiz de onunla ne yapacağımızı bilemezdik."

"Bekle, Hutton French adını nereden biliyorum?" Beynimi zorladım. "Aktör mü?"

"Hayır. Bir milyarder," dedi Winnie. "Şu kripto para işiyle uğraşan adamlardan."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Kim biliyor ki?" Felicity atkuyruğunu sıkılaştırırken güldü. "Bir defasında ona sormuştum. Açıklamasının üzerinden on saniye geçmeden sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi gelmişti."

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Lisede çok iyi arkadaştık. Matematik Takımı'nın kaptanlığını ve Kimya Kulübü'nün kuruculuğunu birlikte yaptık. Ayrıca ortaokulda birlikte ders veriyorduk."

"Belli ki bütün havalı partilere gitmişler," dedi Winnie alayla.

"Biz pek partiye gitmezdik," dedi Felicity gülerek. "Hutton'ın o zamanlar sosyal anksiyetesi berbat durumdaydı. Mezuniyet balosuna birlikte gitmiştik. Tabii ki sadece arkadaş olarak."

"Şimdi bir milyarder oldu," dedim. Dikkatim dağıldığı için mutlu olmuştum. "Vay canına. Bunu aklım almıyor bile. O kadar çok para kazanmak için fazla genç değil mi?"

"Yirmi sekiz yaşında," dedi Felicity. "Birlikte mezun olduk ama ben bir sınıf atladığım için ondan bir yaş küçüktüm."

"Bu konuda böbürlenmeyi bırak artık." Winnie kız kardeşinin omzunu dürtüp sırıttı. "Senin akıllı kardeş olduğunu hepimiz biliyoruz."

Felicity, Winnie'nin eline vurarak kendisinden uzaklaştırdı. "Her neyse, şu anda evde ailesini ziyaret ediyor. Benimle iletişime geçti. Acaba onu Etolie'e davet edebilmemizin bir yolu var mı? Bütün hafta burada olacak."

"Eminim yapabiliriz. Bu haftanın rezervasyonlarını kontrol ettikten sonra sana haber veririm." Kısa süre düşündüm. "Yarın gece en iyi seçenek olabilir."

"Onu en son ne zaman gördün, Lissy?" diye sordu Winnie.

"Tanrım, belki beş yıl önce? Normalde Batı Yakası'nda yaşıyor. İşi yüzünden Chicago'ya gelmişti. Akşam yemeği için buluşmuştuk." Güldü. "Bu özellikle unutulmazdı çünkü masada burnum kanamıştı. Gecenin ikinci yarısını acil serviste geçirdik."

"Olamaz," diye inledi Winnie ama o da gülüyordu. "Senin burun kanamaların çok berbat olur."

"Gerçekten korkunçtu," diye onayladı Felicity. "Beyaz masa örtüsü suç mahalli gibi görünüyordu."

"Buraya geleceği akşam izinli olmak ister misin? Böylece onunla yemek yiyebilirsin," dedim. "Eminim Gianni sensiz de idare edebilir."

"Hayır, sorun değil." Felicity başım iki yana sallarken gülümsemesi buruktu. "Muhtemelen son yemeğimizin ardından Travma Sonrası Stres Bozukluğu yaşadı. Bana bir daha buluşmayı hiç teklif etmedi."

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver," dedim. "Etolie'in yemek salonu çok romantiktir."

Felicity, "Teşekkürler ama eminim Hutton mankenleri, aktrisleri ve milyarder hanımları seçiyordur," dedi. "İnternette

birlikte fotoğraf çektirdiği kadınları gördüm. Bana hiç benzemiyorlar. Biz sadece arkadaşız."

"Ben de Gianni hakkında böyle düşünüyordum," dedim sıkıntıyla iç çekerek. "Sonra bir kar fırtınası çıktı. Artık ortada bir bebek var."

Felicity kahkaha attı. "Bunu aklımdan çıkartmayacağım."

19. BÖLÜM

Gianni

"Eee, size söylememiz gereken bir şey var."

Annemlerin evindeki *L* şeklindeki kanepenin ucuna, Ellie'nin yanına oturmuştum. Bacaklarımızın birbirine temas edeceği kadar yakın durmasak da annemin yan yana oturduğumuz bu garip manzaraya baktığını görebiliyordum. Bakışlarında umuda benzer bir şey vardı. Ben de muhtemelen o umudu parçalara ayırmak üzereydim.

"Neler oluyor?" Kanepenin diğer ucunda, annemin yanında oturan babam arkasına yaslanıp bileğini dizinin üzerine koydu. Gür, siyah saçlarının şakaklarına aklar düşmüştü. Alnında birkaç çizgi vardı. Sanki kötü bir şey olacağını biliyormuş gibi bu çizgiler şu anda biraz daha derinleşmişti.

Yanımda kot pantolon ve kazakla oturan Ellie'ye baktım. Yüz ifadesi ciddiydi. Buraya gelirken konuşmayı benim yapacağım konusunda anlaşmıştık fakat kullanacağım kelimelere tam olarak karar verememiştim. Üstelik şu anda dilimin tutulduğunu hissediyordum. "Biraz şok edici olabilir. Sadece sizi uyarmak adına söylüyorum."

"Gianni ne oldu?" Annem öne doğru eğildi. Mavi gözleri benimle Ellie arasında gidip geliyordu. "İkinizle mi ilgili?"

Ninova

"Evet." Tekrar Ellie'ye baktım fakat gözleri dizlerinin arasına sıkıştırdığı ellerine odaklanmıştı.

"Aman Tanrım." Annemin nefesi kesildi. "Biliyordum! Mahsur kalmanın onları bir araya getireceğini söylememiş miydim?" Babamın bacağına vururken ona döndü. "Haklı çıktım!"

"Bu kadar mı?" diye sordu babam. Koyu gözleri şaşkınlıkla bulutlanmıştı. "İkiniz sevgili mi oldunuz?"

"Hayır," dedim çabucak. "Sevgili değiliz. Biz sadece şey... biz sadece..."

"Bir bebeğimiz olacak," dedi Ellie. "Hamileyim." Bana doğru baktı. "Üzgünüm, Gianni fakat çok uzattın."

"Ne?" Annemin yüzü bembeyaz olmuştu.

"Hamileyim." Ellie kazağının ucuyla oynadı. "Yaklaşık on haftalık. Ekim ayında doğuracağım."

Babamın ağzı açık kalmıştı. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Sessizlik dayanılmazdı.

Boğazımı temizledim. "Bunun beklenmedik olduğunu biliyoruz."

Annem bir ses çıkardı. Bir kahkaha olabilirdi. Ya da bir çığlık.

Sesimin hissettiğimden daha emin çıkmasını umarak, "Ama her şey yoluna girecek," dedim.

"Aman Tanrım. Mia biliyor mu?" Sesini toparlayan annem Ellie'ye baktı.

"Henüz değil." Ellie'nin yanakları biraz pembeleşti. "Ona bu gece söyleyeceğim. Sadece ne tepki vereceği konusunda biraz gerginim."

"Ah, tatlım." Annem Ellie'nin yanına gelip elini tutarak yanına oturdu. "Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Sonra Ellie gözyaşlarına boğularak beni şaşırtırken kollarını anneme doladı. Annem de ona sarılıp sırtını okşayarak sakinleştirici sesler çıkardı.

Sertçe yutkundum, kendimi tuhaf bir şekilde dışlanmış hissetmiştim. Hâlâ şokta görünen babama baktım.

"Yani..." Konuşmasına başlarken daha dik oturdu. "Yani, bir bebek."

"Evet." Ensemi kaşıdım. "Kesinlikle bir bebek."

Bana öldürücü olarak tanımlanabilecek bir bakış attıktan sonra Ellie'ye odaklandı. "Tatlım, nasıl hissediyorsun?"

Ellie, "İyiyim," derken hıçkırarak ağlıyordu. "İyiyim. Şu anda neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum fakat gerçekten iyiyim."

"Çünkü bu *olay* çok duygusal," dedi annem. O da ağlamaya başlamıştı. "Buna inanamıyorum. Büyükanne olacağım."

"Lanet olsun." Babamın yüz ifadesini artık telaş almıştı. "Doğru. Büyükbaba olacağım." Elini saçlarının üzerinde gezdirdi. Sanki hâlâ orada olduklarından emin olmak istiyordu.

"Bunun büyük bir şok olduğunu biliyoruz ancak bir planımız var." Bunu söylemeye beni iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü herhangi bir planımız bulunmuyordu.

Babam dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğilerek, "Plan nedir?" diye sordu. "Evlenecek misiniz?"

Ellie ve ben aynı anda, "Hayır," dedik. Ellie annemi bıraktığında birbirimize baktık. "Evlenmiyoruz."

"Ama yine de Kaliforniya'ya dönüp o programa çıkmayacaksın," dedi annem.

"Aslında, evet. Döneceğim." Bunu söylerken biraz kıpırdandım.

"Gianni Lupo." Babamın gözleri sertti, sesinde de uyarıcı bir ton vardı. Bir anlığına çocukluğuma geri dönmüştüm. Kanepede oturmuş, azarlanmayı bekliyordum.

"Ne?" Koltuktan kalkıp yan masadan Ellie için bir kutu mendil aldım. "Sadece on haftalığına," derken kutuyu ona uzattım.

Ninova

Ellie birkaç mendil aldı. "Gitmesini istiyorum. Kararı bana bıraktı."

"Öyle mi?" diye sordu annem. Belli ki kafası karışmıştı.

"Evet," dedi Ellie gözlerini silerken. "Bu konuda konuştuk, ona gitmesini söyledim. Sözleşmeyi çoktan imzaladı. Alacağı para epey yüksek. Kariyeri için de fazlasıyla iyi olacak. Çok güzel bir fırsatı böyle... böyle bir şey yüzünden kaçırdığını bilerek mutlu olamam." Bana baktı. O anda aklından duvardaki beş dakikanın geçtiğini biliyordum.

"Fırtına yüzünden," diye tamamladım.

"Doğru, fırtına." Ellie nefes aldı. "Ben de iyi olacağım." Babam memnun ya da ikna olmuş görünmüyordu ama tartışmaya girmedi.

Annem Ellie'nin saçlarını okşarken, "Ne yapacaksın, tatlım?" diye sordu. "Nerede yaşayacaksın?"

Ellie omuz silkti. "Muhtemelen Abelard'da kalacağım. Henüz o kadar ilerisini düşünmedim."

"Bunları sindirmek zor." Annem ellerini yanaklarına götürdü. "Torun sahibi olmayı daha önce de düşünmüştüm ama bu kadar erken olacağını bilmiyordum."

"İnan bana, farkındaydım." Ellie burnunu silerken hafifçe güldü. "Aile kurmak için planladığım yol tam olarak bu değildi. Ne var ki, hayatın bana uygun gördüğü el buymuş."

"Krupiyenin neden daha dikkatli davranmadığım anlamıyorum." Babam hâlâ bana tehditkâr bakışlar atıyordu.

"Krupiye zaten dikkatliydi," dedim savunmacı bir tavırla. "Çoğunlukla."

"Nick, kes şunu." Annem babama ters ters baktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Ayrıca bu bir felaket değil, bir bebek." Ellie'ye gülümsedi, gözleri yine dolmuştu. "Bir bebek. Mia ve benim bir bebeğimiz olacak! Bu inanılmaz bir şey!"

"Üzgünüm, Ellie." Babam koltuktan kalkıp Ellie'nin yanına geldi ve onu yanağından öptü. "Ben de mutluyum. Yalnızca şaşkındım."

Ellie hafifçe kızarırken, "Anlıyorum," dedi. Bu da benim kendi adıma üzülmeme neden oldu. Annem ona sarılabiliyor, babam yanağından öpebiliyordu. Ancak ben Ellie irkilmeden ona zorlukla yaklaşabiliyordum. Neden benden hoşlanmıyordu ki?

Lanet olsun, herkes beni severdi!

Görünüşe göre babam hariç.

Tekrar yerine geçtiği sırada Ellie'ye, "Yanındayız, tatlım," dedi. "Sana her zaman destek olacağız."

Omuzlarımı dikleştirerek, "Ellie'yi hiçbir şey yapmadan bırakıp bir daha asla geri dönmeme gibi bir düşüncem yok," dedim. "Ben de ona destek olacağım."

"Geri döndüğünde ne yapacaksın, Gianni?" Babam bana baktı. "Planın ne? Nerede çalışacaksın? Nerede yaşayacaksın?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Hamile olduğunu daha dün gece öğrendim, baba. Bana biraz izin ver."

"Her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun," dedi annem. Bir kolunu Ellie'ye dolayıp onu tekrar kendine çekti. "İyiden de öte. Harika olacak. İhtiyacın olan her türlü yardımı alacaksın. Bu bebek isteniyor ve seviliyor."

"Teşekkür ederim." Ellie burnunu çekerek anneme yaslandı. "Minnettarım."

***

Gitmek için ayağa kalktığımızda babam koluma girdi. "Seninle yalnız konuşabilir miyim, lütfen?"

Sıktır.

"Tamam." Ellie'ye baktım. "Bana bir saniye izin verir misin?"

"Tabii," dedi. "Zaten hemen tuvalete gitmem gerekiyor."

Babamı mutfaktan geçip garaja geçene kadar takip ettim. Işıkları açtı. İçerisi öyle soğuktu ki nefeslerimiz buğu oluşturuyordu. Montumun düğmelerini iliklediim.

Babam düz siyah bir tişört giymişti. Ayaklarını iki yana açmış, dövmeli kollarını birbirine kavuşturmuş duruyordu. Göğsünün bir yerinde kalp içinde annemin adı yazıyordu. Yirmili yaşlarında yaptırmıştı. Yazılar bulanıklaşmış, mürekkep solmuştu fakat arkasındaki duygu hâlâ aynıydı.

Ancak işler herkes için bu şekilde ilerlemiyordu. Bu da benim hatam değildi.

"Kendini savunmak için söyleyeceğin bir şey var mı?" diye bağırdı.

Omuz silktim. "Ne gibi?"

"Ne gibi mi? Sana sarılsam mı, yoksa kemerimi çıkartıp yirmi üç yıldır ilk kez kızını mı kırbaçlasam bilemiyorum."

"Neden, baba? Bu bir kazaydı."

Başını iki yana salladı. "Kazalar olur. Kızgınlığımın nedeni o değil."

"O zaman neden kızgınsın? Ellie bile bu kadar kızgın değil. Üstelik hamile kalan o."

"Ellie tatlı bir kız."

"Biliyorum." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ona destek olacağım. Onları terk edecek değilim."

Başını eğdi. "Televizyon programı yapmak için kaçıp gitmek, Ellie'yi tüm bunlarla başa çıkması için geride bırakmak sence desteklemek mi?"

"Bana gitmemi söyledi, baba. Onu duydun." Ağırlığımı diğer ayağıma verirken huzursuzca kıpırdandım. "Evlenmeyi bile önerdim. *Hayır*, dedi."

"Evlenmeyi *önerdin mi?* Yoksa ona evlenme mi teklif ettin?"

"Ne fark eder?"

Babam iki eliyle yüzünü ovuştururken gürültülü bir şekilde nefes alıp verdi.

"Ayrıca benimle Kaliforniya'ya gelmesini de önerdim. Ona da *hayır*, dedi. Ellie fazla bağımsız, tamam mı? Ben hayatının geri kalanını birlikte geçirmek isteyeceği dünyadaki son adamım. Benim yalancı ve oyunbaz olduğumu düşünüyor."

"Neden böyle düşünüyor?"

"Sana doğruyu söylersem daha fazla kızamazsın," dedim gergin şekilde.

"Eminim kızabilirim."

Pişman olacağımı biliyordum. Belki de babamın bana yapacağı her şeyi hak ediyordum. Yine de derin bir nefes alarak gerçeği itiraf ettim. "Arabam ikinci gün gerçekten bozulmamıştı. Ellie benimle bir gece daha motelde kalsın diye uydurdum... o gece hamile kaldığına eminim."

Bakışları daha da sertleşti.

"Boktan bir durum olduğunu farkındayım. Hemen ertesi gün ona gerçeği söyledim. Kendimi çok kötü hissediyordum."

"Üzüldü mü?"

Başımı salladım. "Evet. Aslında benim hakkımda daha önce düşündüğü her şeyi doğrulamış oldum."

"Tanrım. Seni etrafında istememesine şaşmamalı."

"Bak hata yaptım, tamam mı?" Bunun yanlış bir hareket olduğunu bildiğim hâlde babama karşı sesimi yükselttim "Ama özür diledim. Üstelik doğru olanı yapmaya çalışıyorum fakat bana *gitmemi* söylüyor."

Ninova

"*Senin* istediğin bu mu? Gitmek mi?"

"Evet," diye bağırdım ama o anda ne istediğimi bilmiyordum. En çok da bu lanet garajdan çıkmak istiyordum.

Babam bana bütün kemerlerden daha fazla acı veren bir hayal kırıklığıyla bana baktı. "Seni farklı bir adam olarak yetiştirdiğimi sanıyordum. Belki de yanılmışımdır."

"Beni çok çalışmam ve istediğimin peşinden gitmem için yetiştirdin," diye karşı çıktım. "Ben bunu asla istemedim!"

"Bu artık sadece seninle ilgili değil!" Göğsümü dürttü. "Ayrıca ben seni *aileni* ön planda tutman için yetiştirdim, kendini değil!"

Sesimi alçalttım. "Ellie beni istemiyor, baba. O şekilde değil."

"Onu suçlamıyorum." Yanımdan geçip eve girdi.

Bunu yapmasına sevinmiştim çünkü itiraz edebileceğim bir şey yoktu. Ben de Ellie'yi suçlamıyordum.

20. BÖLÜM

Ellie

Abelard'a dönüş yolunda Gianni sessizdi. Eve vardığımızda arabayı park etti fakat motoru kapatmadı.

"İçeri gelmemi ister misin?"

"Neden?"

"Bilmiyorum." Duraksadı. "Konuşmak için mi?"

"Konuşacak ne var bilmiyorum."

İki eli de direksiyonu kavramıştı, karşıya bakıyordu. "Babam... bana biraz sıkıntı çıkardı."

"Öyle mi?"

"Bağırdığını duymamana şaşırdım."

"Duydum," diye itiraf ettim. "Annen de çok tatlıydı. Sürekli konuşarak her şeyin yoluna gireceği konusunda beni rahatlatmaya çalıştı. Ancak babanın sinirli olduğu belliydi."

"Bebek yüzünden kızgın değil," dedi Gianni hemen. "Sadece bana kızgın. Üzerime düşen sorumluluktan kaçtığımı düşünüyor. Yüzüme yumruk atacağını sandım."

Kısa süreliğine Nick amcanın beni savunmak için Gianni'yi dövdüğünü hayal ettim. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

"Böyle düşünmüyorsun, değil mi?" Gianni bana döndü. "Kaçtığımı?"

Ninova

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bak, çoğu insanın bu durum hakkında bir fikri olsa da yalnızca ikimizin düşüncesi önemli."

Gianni ensesini ovuşturdu. "Yetiştirdiğini düşündüğü adam olmadığımı söylediğini duymak berbat hissettirdi."

"Ah. Bu acıtmış olmalı."

"Acıttı."

"Ancak diğer insanların nasıl hissettiğini kontrol edemeyiz."

"*Ben* bile nasıl hissedeceğimi kontrol edemiyorum," dedi. "Daha önce hayatım boyunca asla bu kadar... dağılmamıştım. Kendimi hiç tanımıyormuşum gibi hissediyorum."

"İşte bu yüzden programa çıkmalısın," diye ısrar ettim. "Sete çıktığında, insanları eğlendirdiğinde, iyi vakit geçirdiğinde kim olduğunu hatırlayacaksın."

Kaşlarını çattı. "Peki bu ben miyim?"

"Eskiden sendin."

Gianni gözlerini karnıma çevirdi. "Buralarda yokken neyi kaçıracağım?"

"Benim büyümemi. Bazı doktor randevularını. Mide bulantısı ve yanmasını. Bir de sürekli işemek zorunda kalmak gibi şeylerden şikâyet etmemi."

"Bana nasıl hissettiğini söyleyeceksin, değil mi?" diye bastırdı. "Ayrıca doktorun söylediği her şeyi de?"

"Elbette fakat onlar için burada durmana gerek yok." Başımı salladım. "Eğer endişelendiğin konu buysa... beni terk etmiyorsun, Gianni. Sadece gerçekten istediğin şey konusunda dürüst oluyorsun."

Hemen cevap vermedi, ardından dikkatle bana baktı. "*Sen* gerçekten istediğin şey konusunda dürüst müsün?"

Gözlerimdeki duyguyu görecek diye paniğe kapılarak bakışlarımı kucağıma indirdim. "Deniyorum."

Parmaklarını çenemin altına koyarak beni kendisine bakmaya zorladı. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Gerçekten gitmemi istiyor musun?"

Verebileceğim tek cevabı söylerken inanması için dua ettim. "Evet."

"Neden, Ellie?" Eliyle ensemi kavrayıp beni kendisine doğru çekti ve alnını benimkine yasladı. Nefesini dudaklarımda hissettim. "Bunu birlikte yapmamamız gerektiğinden emin misin? Her şeyi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermek yerine beni öptü. Tek istediğim buydu; dilinin darbeleri, ağzının ısrarı ve ensemdeki *sen bana aitsin* diyen elinin kavrayışıyla kendimden geçmek.

Güçlükle nefes alarak öpüşmeyi kesti. "Peki biz ne olacağız?"

"Biz diye bir şey yok, Gianni." Bunu söylemek kalbimi kırıyordu. "Hiçbir zaman da olmadı."

"Olabilir."

"Hayır! Gerçekçi ol. Bu bebek aşktan meydana gelmedi. Sıkıldığımız için oldu! Gelgelelim, bunun için cezalandırılmana gerek yok. Burada benimle kalmak sana hapis cezası gibi gelecek."

"Bunun bana nasıl hissettireceğini bilmiyorsun," dedi öfkeyle. "Benim adıma konuşma."

"Yaptığım bu değil!"

"Duygularım karmakarışık. Üstelik babam da bana kendimi berbat bir insanmışım gibi hissettirdi."

"Bu benimle birlikte olmak için iyi bir sebep değil, Gianni. Aman Tanrım." Gözyaşlarım akmaya başladığında öfkeyle onları sildim. "Seninle nerede duracağımı asla bilemiyorum. Bir

şeyin sadece egonla mı ilgili, yoksa gerçek mi olduğunu asla anlayamıyorum. *Gerçekten* kalacağın konusunda sana güvenmiyorum. Üzgünüm ama güvenmiyorum çünkü istediğin şeyin ben olduğuma asla inanmayacağım."

"Tanrım." Gianni eliyle yüzünü ovuşturdu. "Söylediğim her şey yanlış. Kelimelerle aram hiç iyi olmadı. Daha çok kitap okumalıydım."

Böyle bir zamanda bile beni güldürebiliyordu fakat bu sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu. "Arkadaş kalabiliriz, Gianni." Yakınımda olmasını istediğim tek kişiyi kendimden uzaklaştırırken sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Ama hepsi bu kadar, tamam mı? Daha fazlasıymışız gibi davranmayalım."

Yenilgiyle nefesini verdi. "Pekâlâ, eğer istediğin buysa. Yalnızca... beni uzaklaştırma, tamam mı? Bunun bir parçası olmak istiyorum." Tereddütle uzanıp karnıma dokundu. O kadar tatlıydı ki neredeyse dağılıp beni sevmesi için ona yalvaracaktım.

Bunun yerine kapıyı açıp eve koştum.

Mutfak kapısı peşimden kapandığında arkama yaslandım ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Gianni'nin beni etkilemesine izin verdiğim için kendime, ona kendisini kötü hissettirdiği için babasına, sadece eski hâline; yalnızca eğlence peşinde koşan, o çocuk ruhlu adama dönmesine ihtiyacım varken bana tatlı davrandığı için Gianni'ye öfkeliydim.

Çünkü beni gerçekten istemiyordu. Söylediği şey bu değildi. Sadece babasının onu azarlamasından utanıyordu. Çocuğuna hamile olduğum için duyguları değişmemişti. Bir süreliğine babayı oynamak istediğini düşünse bile bundan sıkılacaktı. Beni geride bırakır, yoluna devam ederdi. Derinlerde bir yerde ünü, zenginliği, bir sonraki yeni şeyin heyecanını istiyordu.

Ben aşk istiyordum. Yuva. Ailenin ve ait olmanın güvenliğini.

Eğer dikkatli olmazsam hepsini onunla birlikte yapmak isteyecektim.

***

Üst katta bulunan odamda yatağıma kıvrılarak korktuğum aramayı yaptım.

"Alo?"

"Merhaba, anne."

"Ellie! Ben de tam seni düşünüyordum! Bugün pastaneden bana senin çocukluğunu hatırlattığı için bir *tartelette au citron** aldım. Her zaman en sevdiğin tatlı olmuştu." Güldü. "Hamur kısmını yemeden önce dolguyu yalardın."

Tekrar ağlamaya başladığımda başımı salladım. Sesi beni çocukluğuma geri götürmüştü. O kadar iyi bir anneydi ki... Ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımdaydı; bir kucaklamayla, bir öğütle ya da bir gülümsemeyle. Onun mükemmel olması, benim asla onun yanından geçemeyecek olmam annemin suçu değildi. Elbette benim için yüksek beklentileri vardı. Peki ben de çocuğum için aynısını yapmaz mıydım? Şimdi de hak etmediği hâlde annemi hayal kırıklığına uğratıyordum.

"Baban bana şeyi hatırlattı... Tatlım? Neyin var?"

"Eve gelebilir misin, anne?"

"Ellie ne oldu?"

"Sana ihtiyacım var," diye ağladım. "Sana ihtiyacım var. Ayrıca çok üzgünüm."

---

* Fransız mutfağına ait limon dolgulu, kremalı tarttır. -ç.n.

Ninova

"Neden üzgünsün, canım? Elbette bana ihtiyacın varsa eve gelebilirim. Yine de bana sorunun ne olduğunu söyle. Sen iyi misin?"

"İyiyim ama hamileyim." Kelimeler hıçkırıklar arasında çıkmıştı.

Nefesi kesildi. "Ah. *Ah.*"

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Çok üzgünüm."

"Ellie, tatlım," dedi nazikçe. Sesinde bir tutukluk vardı. "Üzgün olmana gerek yok. Her şey yoluna girecek."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye inledim. "Hayatımı mahvettim. Senin seyahatini de mahvediyorum. Her şey berbat durumda."

"Şşt. Sen hiçbir şeyi mahvetmedin." Annemin sesi yatıştırıcıydı. "Ayrıca aptal değilsin. Kendine bu kadar yüklenme, Ellie. Böyle şeyler olur."

"Ama sana olmaz," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Sen asla bu kadar dikkatsiz davranmazdın. Asla böyle büyük bir hata yapmazdın."

"Hayatımda pek çok hata yaptım, Ellie. Dikkatsiz de davrandım. Kimse mükemmel değildir."

"Nasıl anne olunacağını bilmiyorum," derken ağlıyordum.

"Sana yardım edeceğim, tatlım. Yalnız değilsin." Duraksadı. "Peki babası... o da bu fotoğrafa dahil mi?"

"Babası, Gianni."

"Aman Tanrım." Şaşkınlığı sesinden anlaşılıyordu. İlk kez gerçekten bu kadar sarsılmış gibiydi. "Bu sürpriz oldu."

"Evet, bizim için de öyle."

"İkiniz... *Birlikte* misiniz?"

"Değiliz," dedim. "Kar fırtınası sırasında oldu."

"Ah." Kahkahası nazikti ve pişmanlıkla gölgelenmişti. "Bir an ikinizin âşık olduğu konusunda ümitlenmiştim."

"Hayır," dedim ağlayarak. "Sadece aptaldık. Ayrıca üşüyorduk."

"Muhtemelen kar fırtınası sırasında doğan ilk bebek değildir."

"Sanmıyorum." Aynı anda hem gülüyor hem hıçkırıyordum. "Muhtemelen değildir."

"Gianni biliyor mu?"

"Evet. Bugün ailesine de söyledik."

"Eminim onlar da şaşırmıştır."

"Şaşırdılar." Titrek bir nefes aldım. "Destekleyici davrandılar. Gianni'nin televizyon programı yüzünden gitmesinden dolayı da kızdılar."

"Gianni gidiyor mu?" Annemin sesi bir kez daha şok olmuş gibiydi.

"Gidiyor. Ben de böyle olmasını istiyorum," dedim ısrarla. "Ona engel olmak istemiyorum."

"*O* ne istiyor?"

Durumun böyle olduğundan yüzde yüz emin olmama rağmen, "Hâlâ gitmek istiyor," dedim hızla. "Kalmayı teklif etti ama ne anlamı var ki? Önümüzdeki üç ay boyunca ona ihtiyacım yok."

"Emin misin? Hamilelik kolay değildir. Bir partnerin olması güzel olabilir."

"O benim partnerim değil," dedim kararlılıkla. "Ayrıca güvenebileceğim başka insanlar var."

"Elbette var." Sesi daha da güçlendi. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Söz veriyorum. Yarın ilk iş uçakla döneceğim. Baban da öyle."

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Sanırım babama söylemek zorundasın, değil mi?"

Tekrar nazikçe kahkaha attı. "Evet, canım. Babanın da bilmesi gerekiyor."

Ninova

"Bu çok utanç verici."

"Hayat böyledir, Ellie. Bazen işleri ne kadar mükemmel planlarsak planlayalım, istediğimiz gibi gitmezler. Ya da olacağını düşündüğümüz şekilde."

Haberi böyle sakin karşılamasına şaşırmış şekilde, "Kesinlikle gitmiyor," dedim.

"Ne var, biliyor musun? Bazen her şey eninde sonunda tam da olması gerektiği şekilde yaşanıyor. Hayatın hiç beklemediğin anda her şeyin yoluna sokmak gibi tuhaf bir huyu var."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten böyle düşünüyorum. Hatırlat da bir ara sana bir hikâye anlatayım."

"Ne hakkında?"

"Düğünümüzden bir hafta önce beni terk eden, neredeyse evlenmek üzere olduğum pislik hakkında."

Nefesim kesildi. "Ne? Bu gerçekten oldu mu?"

"Kesinlikle. Yıkılmıştım. Hayatımı o salakla birlikte planlamıştım." Güldü. "Beni terk ettikten sonra hayal edebileceğin en kötü ruh hâlimle Paris'teki balayımıza yalnız gittim. Asla mutlu olamayacağıma inanmıştım."

"Babamla o zaman mı tanıştın?"

"Babanla tam da o zaman tanıştım."

"O salak hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," dedim kendimi daha iyi hissederek. "Bunu bilmediğime inanamıyorum."

Annem güldü. "Geçmişimin pek hoşlandığım bir parçası olmasa da sana tüm hikâyeyi anlatacağım."

"Tamam. Çabuk eve gel."

"Yoldayım, aşkım. Yarın görüşürüz."

***

Ertesi sabah Winnie beni kontrol etmek için tadım salonuna geldi. "Selam. Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Sen nasılsın?"

"İyiyim." Tezgâhın üzerine bir fırın poşeti koydu. "Annemden."

"Teşekkürler. Gianni dün bana birkaç tane getirdi ve şimdiden bitti. Midemi bulandırmayan tek şey onlar." Paketin içine baktım. "Annene bebekten bahsettin mi?"

Winnie başını salladı. "Umarım sorun olmaz. Kimseye bir şey söylemeyecek."

"Sorun değil." Paketten bir çörek çıkartıp ısırdım. "Dün Lupolara söyledik. Gece de annemi aradım."

Gözleri kocaman oldu. "Eee? Herkes haberi nasıl karşıladı?"

"Herkes çok şaşırdı. Gianni'nin annesi ağladı ama üzüntüden dolayı değil gibiydi. Desteklediler."

"Güzel." Duraksadı. "Peki ya *senin* annen?"

"Harikaydı, tıpkı söylediğin gibi."

Winnie'nin rahatladığı her hâlinden belli oluyordu. "Gördün mü?"

"Bugün eve geliyor."

"Vay canına. Temelli mi?" Hafifçe güldü. "İşsiz mi kaldım?"

Gülümsedim. "Hayır. Bu geçici bir durum, sadece ziyaret. Gelmesini ben istedim. Biliyorsun, her zaman her şey için mükemmel bir planı vardır. Böyle bir enerjiye ihtiyacım var gibi hissediyorum."

"Sevindim." Omzumu ovaladı. "Büyüdüğünde bile bazen annene ihtiyaç duymak normal."

"Daha hiç denemeden bana kendimi kötü hissettireceğinden korkuyordum fakat öyle olmadı. Aslında daha iyi hissetmemi sağlayan bir şey söyledi."

"Ne dedi?"

"Hayatın hiç beklemediğin anda iyi şekilde sonuçlanmasıyla ilgili bir şey."

Winnie gülümsedi. "Bunun kesinlikle doğru olduğunu düşünüyorum."

"Bana babamla tanışmadan önce onu düğününden bir hafta önce terk eden bir pislikle nişanlı olduğunu söyledi." Ağzımdaki çörekle konuşmak zorunda kaldım çünkü hikâyeyi anlatmak için sabırsızlanıyordum.

"Yok artık!"

"Evet. Şunu da söyledi." Kısa süreliğine duraksadım. "Babamla tanıştığında Paris'te tek başına balayındaymış."

Winnie'nin nefesi kesildi. "Ciddi misin?"

"Gerçekten. Diğer adamla evlendiğini ve babamla asla karşılaşmadığını düşünebiliyor musun?"

"Sen var olmazdın bile," dedi gözlerini kocaman açarak ardından güldü. "Belki de yataklarının altında o seks oyuncakları kutusunu bulamazdık."

Ona kaşlarımı çattım. "Lütfen. Zaten midem bulanıyor."

"Özür dilerim. Diğer adamın kim olduğunu merak ediyorum."

"Bilmiyorum. Bana eve geldiğinde tüm hikâyeyi anlatacağını söyledi." Bir ısırık daha aldım. "En azından mutsuzluğumdan uzaklaşmak için iyi bir fırsat olacak."

"Bugün biraz daha iyi görünüyorsun," dedi umutla. "Belki de durumu sindirmeye başlamışsındır."

"Olabilir. Sanırım dün Lupolara söylememin faydası oldu." Sonra arabadaki öpüşmeyi düşündüm ve birden görüşüm bulanıklaştı. "Tanrım bu aptal hamilelik hormonları gerçekten berbat. Bir an gülüyorum, ardından hemen ağlıyorum."

"Annemin de ikizlere hamileyken böyle olduğunu hatırlıyorum." Etrafına bakındı. "Sana bir mendil getireyim mi?"

"Hayır, iyiyim. Geçer." Burnumu çektim ve çöreğin kalanını ağzıma attım. "Sadece değiştiremeyeceğim şeylerin üzerinde durmayı bırakmalıyım."

"Hamile olmaktan mı bahsediyorsun?"

"Gianni'yi kastediyorum."

"Ne olmuş ona?"

"Hamilelik sürecinin hepsine... *dahil* olmak istiyor."

Winnie kızmış gibi yaptı. "Kabaymış."

"Bununla başa çıkamam, Win. Yapamam işte." Gözlerim yine yaşlarla doldu. "Bu kadar tatlı olmayı bırakmalı. Bunu sadece kendini kötü hissettiği için yapıyor. Ayrıca babası ona sorun çıkardığı için. Ama ona âşık olmamak için kendime güvenmiyorum. Özellikle de bu durumdayken."

"Bunu yapmasının tek sebebinin o olduğuna *emin misin?*"

"Hayır. Bahse girerim tekrar seks yapmak istediği ve prezervatif kullanmak zorunda kalmayacağımız için de yapıyordur. Aklının nasıl çalıştığını biliyorum."

Winnie anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Peki ya alışkanlıklarını değiştiriyorsa? Belki de yaklaşan babalık onun önceliklerini yeniden değerlendirmesini sağlamıştır."

"Bunu konuşmuştuk, Winnie. Gianni gibi adamlar değişmez."

Winnie iç çekti. "Biliyor musun, bu çok kötü. Birlikte harika olabilirdiniz keşke..."

Başımı iki yana salladım. "Yapma. Tuzak bu, Win. *Keşke* tuzağı. Her gece uykuya dalmaya çalışırken buna yakalanıyorum çünkü aptal ve inatçı kalbimin bir parçası sonsuza dek mutlu olmayı istiyor." Gözlerim için bir kokteyl peçetesi aldım. Sel gibi akan yaşlarla içimde yükselmeye devam eden duyguların

gelgitine karşı çaresizdim. "Ancak istediklerimize her zaman sahip olamayız."

***

Ailem o gece geç saatlerde eve geldi. Etolie'in mutfağına girdiklerini gördüğüm anda tüm gücümle onlara doğru koştum. Oradaki herkesin deli olduğumu düşündüğüne emindim. Buna rağmen kendimi önce annemin, sonra da babamın kollarına bıraktım.

Babam bana sıkıca sarılıp sırtımı okşadı. Hiçbir şey, özellikle de iş için endişelenmememi söyledi. Aslında o gece benim yerime görevi devralmak istedi ancak ben halledebileceğime dair ona güvence vererek en kısa zamanda gidip onlarla konuşacağıma yemin ettim. Gianni'nin omzunun üzerinden endişeli bir ifadeyle baktığını görebiliyordum fakat annemle babam ona hiçbir şey söylemeden gittiler. Daha sonra yemek odası boşaldığında ve garsonlar işlerini bitirdiğinde Gianni'yi ofiste buldum. Masasında oturmuş, boşluğa bakıyordu. Yakışıklı yüzünü görünce kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Gianni?"

Bana bakıp hızla ayağa kalktı. "Selam."

"Selam." Ellerimi karnıma götürüp parmaklarımı birbirine kenetledim. "Ailemle konuşmaya gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Gianni'nin yüzü soldu. "Gelmemi istiyor musun?"

"Sana bağlı. Ailenle birlikte yüzleştiğimiz için benimkilerle de aynı şekilde konuşmak isteyip istemediğinden emin olamadım."

Âdemelması titredi. "Haberleri var mı?"

"Evet. Dün gece anneme telefonda söyledim."

Ensesini ovuşturarak nefes verdi. "Acaba geri gelmelerinin sebebi bu muydu diye merak ediyordum."

"Sonsuza kadar kalmak için döndüklerini sanmıyorum, en azından şu anda. Sadece iyi olduğumdan emin olmak için buradalar."

"Benden nefret ediyorlar mı?"

"Hayır. Saçmalama." Duraksadım. "Bugün babanla konuştun mu?"

"Hayır."

Çok kırgın görünüyordu, onun adına üzülmüştüm. "Mia ve Lucas'la konuşmak için benimle gelmek zorunda değilsin. Eğer orada olmak istiyorsan, seni bunun dışında tutmak istemem. Sonuçta o... o senin de bebeğin."

"Teşekkürler. Sanırım ben sadece..." Cümlesinin ortasında durdu, sanki yeniden düşünüyormuş gibiydi. "Aslında biliyor musun? Ben de seninle geleceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Gelecek misin?"

"Evet. Dediğin gibi o benim de bebeğim." Sesi kendinden çok daha emin geliyordu. Hatta sırtını bile dikleştirmişti. "Orada olmak istiyorum. Baban beni yumruklamak istiyorsa hazırım."

Söylediği beni güldürmüştü. "Sana yumruk falan atmayacak, Gianni. Babamın kimseyi yumrukladığını düşünemiyorum. Diğer yandan, *senin* baban..."

Gianni sırıttı, onu böyle görmemin epey zaman geçtiğini fark ettim. Gülüşü içimi ısıtmıştı.

***

Annemle babamı, evin özel bölümündeki aile odasında kanepede otururken bulduk. Annem bir fincan çay yudumluyordu, babamın elinde viskiye benzeyen bir bardak vardı. Odaya birlikte girdiğimizi görünce ayağa kalktılar.

Annem ona sarılmak için yaklaşırken, "Gianni," dedi annem şaşkınlıkla. "Az önce annenle telefonda konuştum."

"Mia teyze. Lucas amca." Gianni elini uzatan babama baktı. Tokalaştıkları sırada Gianni'nin yüzü gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

"Sana bir şeyler getirmemi ister misin?" diye sordu babam. "Bira? Bir kadeh şarap? Viski?"

Gianni başını iki yana salladı. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Ellie hayatım, çay ister misin?" diye sordu annem.

"Hayır, teşekkürler. Eminim yorgunsunuzdur ve yatmak istiyorsunuzdur." Kanepenin karşısındaki iki koltuktan birine ben oturdum. Diğerine de Gianni geçti. Ailesine söylediğimiz zamankinden daha rahatsız görünüyordu. Onu suçlamıyordum ancak ailem bu durumu şaşırtıcı derecede sakin ve zarif bir şekilde ele alıyordu, özellikle de annem.

"Biz iyiyiz, tatlım." Annem tekrar oturup ayaklarını altına aldı.

Babam onun yanma geçip annemin kucağını yumuşak pembe bir battaniyeyle örttü. "Nasıl hissediyorsun, Ell?"

"İyiyim." Gianni'ye baktım. Ellerini endişeyle bacaklarının üst kısmına sürtüyordu. "Kesinlikle yorgunum ama biz..."

Gianni aniden ayağa kalktı. "Onlarla ilgileneceğim," diye atıldı. "Yanlarında olacağım."

"Tabii ki olacaksın." Annemin sesi yatıştırıcıydı.

Gianni gözlerini bana çevirdi. "Sadece kimsenin bunu ciddiye almadığımı düşünmesini istemiyorum. Ciddiye alıyorum. Keşke o sözleşmeyi imzalamasaydım."

"Bundan cayabilir misin?" diye sordu annem.

"Hayır. Gianni ve ben bunu konuştuk," dedim kararlı bir şekilde. "Programı yapacak. Bittiğinde de geri dönecek."

"Sözleşmeyi bozarsan ne olur?" diye sordu babam.

"Bozmayacak, baba. Bozmasını da istemiyorum, buna gerek yok." Gianni ile göz göze geldim. "Artık oturabilirsin."

Otursa da hâlâ tedirgin görünüyordu.

"Annen, babanın sana biraz sert davrandığından bahsetti," dedi annem Gianni'ye.

"Evet."

"Ona biraz zaman ver," dedi babam. "Nick'in öfkesi biraz hararetlidir ama yola gelecektir."

"Katılıyorum," dedi annem. "Bize Etolie'de işlerin nasıl gittiğini, yardım etmek için ne yapabileceğimizi anlat."

"İşler harika gidiyor," dedim gururla. "Hatta bu akşam yemek salonumuzda bir milyarder vardı."

"Öyle mi?" Gianni merakla bana baktı. "Kim?"

"Erken saatlerde tek başına oturan adam. Pencere kenarındaki masada."

"O adam bir milyarder mi? Vay canına. Öyle birine benzemiyor."

Güldüm. "Bir milyarder neye benziyor ki?"

"Bilmem." Gianni omuz silkti. "Takım elbiseli biri? Daha özenli tıraş olmuş biri? O adam biraz paspal görünüyordu. *Milyarder* miymiş?"

"Kimdi o, Ellie?" diye sordu babam.

"Hutton French," dedim. "Felicity MacAllister'ın eski bir arkadaşıymış. Şu kripto para işleriyle uğraşan tiplerden."

"Öyle mi?" Babam viskisini yudumladı. "İlginç."

"Kulağa uydurma gibi geliyor," dedi Gianni. "Kripto para da ne?"

Annem güldü. "Ben de bilmiyorum. Bu hep kafamı karıştırmıştır. Yemeği beğendi mi, Ellie?"

"Evet," dedim. "Çok konuşkan bir tip değil, biraz utangaç görünüyor ama gitmeden önce onunla biraz sohbet ettim. Balkabaklı ve mantarlı *Wellington*'a* bayılmış."

"Felicity'nin fikriydi," dedi Gianni dürüstçe. "Vejetaryen tariflerde gerçekten çok iyi ama her şeyi yapabiliyor. Siz başka tam zamanlı mutfak şefi ararken Felicity burada kalmayı istiyor."

"Gianni, eğer sen on hafta içinde döneceksen Felicity kısa süreli yedek şef olarak çalışabilir mi?" diye sordu babam. "Senin pozisyonunu korumayı çok isteriz."

Gianni sanki onayımı bekliyormuş gibi bana baktığında gülümsedim. "Bu gerçekten çok cömertçe, Lucas amca," dedi. "Etolie'i sevsem de böyle bir jest yapmanızı istemem. Siz zaten yeterince anlayışlı davrandınız."

"Saçmalama. Sen ailedensin," dedi annem gülümseyerek. "Programının çekimleri bittikten sonra seni tekrar aramızda görmek isteriz. Felicity ile konuşup onun için sorun yaratmayacağından emin olacağım."

"Bunu sorun etmeyeceğine eminim," dedim. "Kendi yemek organizasyon işini ve *blog*'unu kurmak istiyor. O yüzden buraya geri döndü." Bir esnemeyi bastırmaya çalışsam da engel olamadım. "Kusura bakmayın, çocuklar. Sızıp kalmak üzereyim. Yarın daha detaylı konuşsak olur mu?"

"Elbette," dedi annem.

Gianni ayağa kalktı. "Sanırım artık gitmeliyim."

"Seni geçireyim," dedim ayağa kalkarak.

"Gerek yok. Yolu biliyorum, üstelik yorgunsun. Biraz dinlen." Tereddüt ettikten sonra bana sarıldı.

* Milföy hamuruna sarılan malzemelerin fırınlanmasıyla yapılan klasik İngiliz yemeklerinden biridir. -ç.n.

İlk başta o kadar şaşırmıştım ki nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Gianni ilk defa benimle sarılarak vedalaşıyordu. Tuhaf hissettiren birkaç saniyenin ardından kollarımı ona doladım. Güzel kokuyordu; mutfaktaki otlar ve saç ürününün bir karışımıydı. Beni bırakmadan önce yanağımdan öptüğünde daha şaşkınlığım daha da arttı.

"İyi geceler," dedi aileme başıyla selam vererek. "Yarın görüşürüz."

"İyi geceler," dedim tekrar.

Onun gidişini izlerken kalbim hızla çarpıyordu.

***

Üst kat çıkıp pijamalarımı giydim ve yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçalarken biri yatak odamın kapısını çalınca, "Girin," diye seslendim.

Annem odaya girip banyo kapısına yaslandı. "Sadece seni kontrol ediyordum. İyi misin?"

Diş macunumu tükürerek lavaboyu temizledim. "Yeterince iyiyim. Babam iyi mi? Fazla sessizdi."

"İyi. Uzun bir gün oldu."

"Evet." Banyonun ışığını kapatıp yatağa girdim.

Annem lambamı söndürüp yorganı omuzlarıma kadar çekti. "Burada istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun. Bu arada baban ve ben yaz bitmeden döneceğiz."

"Tamam."

"Gianni ile yaşamınızı düzenlemek için neler yapacağınızı bilmiyorum. Tabii eğer bu konuyu konuştuysanız."

"Hiç konuşmadık."

Dudağını ısırdı. "Peki ikinizin işleri yoluna koyma şansı yok mu?"

"Yoluna koyacak bir şey yok, anne. Birlikteydik, sonra da ayrıldık gibi bir şey değil bu. Biz çift değildik. Gianni ilişki falan yaşamaz."

Yatağın kenarına oturup saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Hamile olduğunu öğrenmek büyük bir şok olmuş olmalı."

"Evet."

"Ama bu dünyanın sonu değil, Ellie. Bence Gianni iyi bir baba olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette." Saçlarımı okşamaya devam etti. "Genç fakat güvenilir, şefkatli, sadık..."

"Onca yıl bana işkence eden Gianni Lupo'dan mı bahsediyoruz? Eminim bir defa da olsa oyuncak bebeğin kafasını paramparça etmiştir."

Annem güldü. "Büyürken biraz serseri olduğunu biliyorum ama düzgün yetiştirildi. Çok çalışıyor, ayrıca iyi bir kalbi var."

"Sanırım."

"Üstelik sana karşı her zaman tatlı bir şekilde korumacı olmuştur."

"Anne, dur."

"Öyle, Ellie! Evlerinin garaj yolunda düştüğün ve seni iki dizin kan içinde içeri taşıdığı zamanı hatırlıyor musun? İkiniz beş yaşından daha büyük değildiniz." Doğrulup karanlıkta ona baktım. "Dur bir dakika. O olay *doğru* muydu?"

"Evet."

"Beni içeri taşıyan kişinin hep Nick amca olduğunu sanıyordum ama Gianni kendisinin yaptığını söylüyordu."

"Gianni'ydi."

"Kahretsin. Haklıydı." Tekrar uzandım. "Bu çok sinir bozucu."

Annem eğilip alnımdan öpmeden önce güldü. "Ona bir şans ver, Ellie. Gianni'ye baktığında olabileceği adamı değil de eskiden olduğu çocuğu gördüğünü hissediyorum."

"Çünkü bana olabileceği adamı göstermedi, anne. Sadece çocuğu gösterdi."

"Onu izlemeye devam et," dedi nazikçe. "İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler."

Kapıyı arkasından kapatarak beni karanlıkta yalnız bıraktı. Gianni Lupo hakkında yanılma ihtimalim olup olmadığını merak ediyordum.

Ninova

21. BÖLÜM

Gianni

O hafta her sabah Ellie'ye kahvaltı getirdim.

İşe giderken fırına uğruyor, sonra mutfağa giderken aldıklarımı tadım salonuna getiriyordum. Gerçekten yolumun üzerinde sayılmasa da bu bana Ellie'yi işten önce görme ve nasıl hissettiğini sorma şansı sunuyordu.

"Aynı," diyordu. "Yorgunum ama iyiyim."

Annemlere haber verdikten sonraki pazartesi sabahı, Ellie tadım salonunda yoktu. Kısa süreliğine bir şeylerin ters gittiğini düşünerek paniğe kapıldım. Ona mesaj atmak için hemen telefonumu çıkardım. Ben aklımı kaçırmışım gibi ona mesaj yazarken Ellie arkamdan içeri girdi.

"Günaydın."

"Günaydın." Ona endişeyle baktım ancak çok güzel görünüyordu, ışıl ışıldı ve dinlenmişti. Geçen haftadan daha iyi durumdaydı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Biraz fazla uyumuşum."

"Ah." Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. "Endişelendim. Genelde saat onda burada olursun."

Gülümsedi. "Ben iyiyim."

Ninova

Fırın poşetini tezgâhın üzerine bıraktım. "Aç mısın?"

"Evet, teşekkür ederim. Bu arada beni beslemek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Seni beslemeyi seviyorum." Omuz silktim. "Bu benim tarzım."

Paketi açıp çöreğinden iştahla bir ısırık aldı. "*Mmm*. Aslında burada olmana sevindim. Ultrason randevum yarın. Hâlâ gitmek istiyor musun?"

"Evet. Saat kaçta?"

Ağzındaki lokmayı yuttu. "Sabah dokuz kırk beş. Ofis şehir içinde seninle orada buluşabilirim."

"Hayır, seni ben alırım."

"Gianni, bu çok saçma. Senin yolunun üzerinde bile değil."

"Benim için fark etmez. Saat dokuzda burada olurum. Uygun mu?"

İç çekti. "Olur. Mutfak kapısına gelirsin."

"Tamam." Yüzümde aptal bir sırıtışla tadım salonundan çıktım. Ultrasonun ne olduğundan bile emin değildim. Yine de Ellie'nin beni orada istediğini ya da en azından orada bulunmamdan rahatsız olmadığını bilmek bir şeyler kazanmışım gibi hissettiriyordu.

***

Tabii ki doktorun muayenehanesindeki bekleme odasında otururken kendimi ait olduğum son yerdeymiş gibi geliyordu.

Burada başka hiç erkek yoktu. Duvarlar emzirme, hormonlar ve doğum kontrolüyle ilgili yazılarla kaplıydı. Dalgınlıkla yanımdaki masadan önünde küçük bir kız çocuğu bulunan broşürü aldım. Açtığımda kadın anatomisinin korkunç derecede gerçekçi bir çizimiyle karşılaştım. En üstte

VAJİNANIZI TANIYIN yazıyordu. Broşürü kapatıp yerine koydum.

Yanımdaki sandalyede oturan Ellie kıkırdadı. "Oysaki o kısımlarla yakından ve kişisel olarak ilgilenmiştin."

"Biliyorum," dedim koltuğumda huzursuzca kıpırdanarak. "Sadece hiç bu kadar yakından bakmamıştım. Her şeyin gerçekte nasıl adlandırıldığını bilmem gerektiğinden pek emin değilim."

Tekrar güldü. "Sakin ol. Bugün hiçbir şey görmek zorunda kalmayacaksın. Örtünün altında olacağım."

Ona parçalarım görmekten ya da onlarla yakından ve kişisel olarak ilgilenmekten rahatsız olmayacağımı söylemek istedim fakat doğru zaman gibi görünmüyordu.

Daha güvenli bir konu seçtim. "Kardeşlerine bebekten bahsettin mi?"

"Annem söyledi." Omuz silkti. "Pek umursadıklarını sanmıyorum. Sen kardeşlerine söyledin mi?"

"Onlara mesaj attım. Kız kardeşim çok heyecanlandı. Erkek kardeşlerden biri *ahbap*, diğeri de büyük harflerle *siktir* yazdı. *İ* harfi biraz fazlaydı."

"Tam da beklediğim gibi."

Ayaklarına baktım. "Bileğin nasıl?"

Güldü. "Şiş ama düştüğüm için değil. Sadece bebek yüzünden."

"Artık acımıyor mu?"

"Hayır." Bir an sessiz kaldı. "Babanla konuştun mu?"

Başımı iki yana salladım. "Beni dinlemekle ilgilenmiyor."

"Tekrar dene, Gianni." Elini koluma koydu. "Onunla barışmadan kasabadan ayrılırsan için asla rahat etmez."

"Bana kötü davrandı," dedim huysuzca.

"Sadece şoktaydı. Ayrıca yaptığımız seçimleri de anlamıyor."

Hâlâ kolumda olan eline baktım. "Ben de seçimlerimizi anladığımdan emin değilim."

Elini çekti.

"Ellie?" Hemşire koridora açılan kapıdan bize gülümsedi. "Seni bekliyoruz."

Hızla ayağa kalkıp hemşireyi koridorda takip etti. Ben de arkasından gidiyordum. Bir odaya alındık ve Ellie'ye altındaki her şeyi çıkartması söylendi. "Çıkmamı ister misin?" Hemşire gittikten sonra tereddütle sordum. "Çıkabilirim."

Ellie içini çekti. "Sanırım hayır. Sen odadayken soyunmak konusunda endişelenmek için artık çok geç."

Onu biraz mahremiyet sağlamaya çalıştım ancak böyle küçük bir odada bunu yapmak zordu. Dikkatimi dağıtacak bir şeyler aramak için arkamı döndüm. Fakat tek gördüğüm bir kadının üreme sisteminin üç boyutlu modeli, önünde bebekler ve anneler olan dergilerdi. Babalar hangi cehennemdeydi?

"Tamam, arkanı dönebilirsin." Ellie'nin sesi eğleniyor gibiydi.

Döndüğümde onu çıplak alt kısmını örten mavi bir çarşafla sırtüstü yatarken gördüm. Sadece kirpi çorapları hâlâ ayağındaydı. "Hey, bunlar senin şanslı çorapların."

"Evet." Ayak parmaklarını oynattı. "Biraz şans işimize yarar diye düşündüm."

"Gergin misin?" Bir ayağını elime alıp hafifçe sıktım.

"Biraz." Sağ tarafındaki ekrana baktı. "Sadece her şeyin yolunda gitmesini istiyorum."

"Güzel olacak. Söz veriyorum." Aniden ben de gerilmiştim.

Bir süre sonra önlüklü bir kadın içeri girerek bize selam verdi. "Merhaba, Ellie. Bebeğine bakmaya hazır mısın?"

"Hazırım," dedi Ellie. "Bu bebeğin babası, Gianni."

"Ben Beth, sonografim.*" Bana gülümsedi. "Büyük gün, ha?"

"Evet." Ne kadar terlediğimi anlamamasını umarak kenara çekildim. "Bunlardan birini bile daha önce hiç görmemiştim."

"Merak etme." Beth, Ellie ile ekranın arasına oturdu. Yakından izlememeye çalıştığım bazı şeyler yaptı. Birkaç saniye sonra monitörde garip, hayaletimsi görüntüler belirdi. "İşte başlıyoruz. Her şeyden önce içeride sadece bir tane haylaz var gibi görünüyor."

"Birden fazla olma ihtimali mi vardı?" Sesim çatlayarak sordum.

Beth güldü. "Her zaman bir olasılık bulunur. Şu anda sadece bir tane var."

Görüntüler ekranda kayarak dönüyordu. "Pekâlâ. İşte burada bir diz ve ayak görebiliyorum."

İçgüdüsel olarak daha yakından bakmak için hareket ederek Ellie'nin elini tuttum. Bu inanılmazdı.

Görüntü tekrar değiştiğinde sırtüstü yatan bir bebeğin şekline belli belirsiz benzeyen bir şey ortaya çıktı. "İşte kafası," dedi Beth. "Poposu da şurada. Şu titremeyi görüyor musunuz? O da kalbi."

"Kalbi mi atıyor? Şimdiden görebiliyor muyuz?" Boğazımdaki düğüm yüzünden zorlukla konuşabiliyordum.

"Evet. Duymak ister misin?"

"Duyabilir miyiz?" diye sordu Ellie.

"Elbette." Beth bir şeye tıkladı ve odayı cızırtılı, ritmik bir ses doldurdu. Boğazımdaki yumru büyürken ekran bulanıklaştı.

"Çok hızlı," dedi Ellie.

Beth güven vericiydi. "İlk üç aylık dönem için bu normal." Ellie bana baktı. Onun da gözleri yaşarmıştı. Bir şey söylemek istesem de yapamadım, yalnızca elini sıktım.

* Ultrason teknisyenidir. -ç.n.

"Video çekebilir miyim?" Sesim bana garip geliyordu sanki boğazım ağrıyormuş gibi zayıf ve hırıltılı çıkmıştı.

"Elbette," dedi Beth.

Telefonumu çıkardım. Ekranın videosunu çekerken kalp atışının sesiyle alttaki grafiği yakaladım. Ellie burnunu çekip ekrana tekrar baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda görünüyor." Beth omurga gelişimi, organların işleyişi, boyuyla kilosu hakkında konuşmaya devam etti. Ben ekrandaki küçük yaratık, kalbinin sesi ve uyandırdığı duygular yüzünden büyülenmiş hâldeydim.

"Kız mı erkek mi olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Henüz değil. Bu bir sonraki ultrason randevunuzda muhtemelen on sekiz ila yirmi hafta civarında olacak." Beth duraksadı. "Tabii eğer *bilmek* istiyorsanız. Bazı insanlar sürpriz olmasını seviyor."

"Yeterince sürpriz yaşadık zaten," dedi Ellie. "Kesinlikle bilmek istiyorum."

Birkaç dakika sonra tarama bitmişti. Beth, Ellie'ye giyinebileceğini söyledi.

"İzninizle," dedim. "Tuvaleti kullanacağım. Babalar tuvaleti falan var mı?"

Beth güldü. "Koridorun sonunda, sol taraftakilerden birini kullanabilirsin."

Ellie'ye hemen döneceğimi söyleyip odadan çıktım. Banyoya girip yüzüme soğuk su çarptım ve lavabonun üzerindeki küçük aynada kendime baktım. Kendimi tanımakta güçlük çekiyordum.

Ancak üç şeyi biliyordum.

Baba olacaktım.

İyi bir baba olacaktım.

Ellie ile aramı düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

İçgüdülerime her zaman güvenmiştim. Bana genellikle bir sonraki yere gitme, bir sonraki riski alma, bir sonraki heyecanı kovalama zamanının geldiğini söylerlerdi. Ancak bugün o küçük kalp atışını duyduğumda, minik ayakları gördüğümde ve Ellie'nin kahverengi gözlerine baktığımda içgüdülerim kaçmamı söylememişti.

Bana kalmamı söylemişti.

***

O gece hiç uyumadım. Karanlıkta öylece yattım. Bebeğin kalp sesi kafamda dönüp duruyordu. Her küçük vuruş, yapmam gereken şeyi yeniden doğruluyordu.

Peki Ellie'yi denememe izin vermesi için nasıl ikna edecektim?

Ertesi sabah Winnie'yi ziyaret ettim. Açık ofisinin kapısını çalarak başımı içeri uzattım. "Merhaba. Bir dakikan var mı?"

"Merhaba, Gianni." Telefonunu kontrol etti. "Elbette. Saat onda bir düğün çifti gelecek ama birkaç dakikam var. Otursana."

Karşısına oturdum. "Az önce Ellie'ye annenden çörek getirdim."

Winnie güldü. "İkimiz birlikte Ellie'yi bu şeylerin içine gömeceğiz."

"Tadının kendisine iyi gelen tek yiyecek olduğunu söylüyor. O yüzden gelirken uğramakta bir sakınca görmüyorum."

"Çok naziksin. Onları getirmeyi bırakacağım, böylece tüm iyi duyguları seninle ilişkilendirecek."

Ninova

"Teşekkürler." Tereddütle devam ettim. "Aslında ben de seninle bunu konuşmaya gelmiştim."

"Öyle mi?"

Bacağım eski bir alışkanlıkla aşağı yukarı titriyordu. "Ellie benden nefret ediyor," dedim aniden. "Bunu değiştirmenin bir yolu var mı?"

Winnie kararsız bir şekilde, "Senden nefret ettiğini sanmıyorum, Gianni," dedi. "Bence duyguları bundan daha karmaşık."

"Dün ultrason vardı ve sadece..." Bana ne hissettirdiğini kelimelere dökmeye çalıştım. "Beni gerçekten çok etkiledi."

"Ellie her şeyin yolunda gittiğini söyledi."

"Her şey yolunda gitti. Bebek iyi." Gülümsemekten kendimi alamadım. "Kalp atışlarını duyduk."

"Bu inanılmaz."

"Evet. Gerçekten öyleydi. Kendimi Ellie'ye çok yakın hissettim. Hatta elini tutmama bile izin verdi ama bittiği anda yine çok mesafeli davrandı. Eve dönerken hiçbir şey söylemedi." Gözlerimi kapatarak nefes aldım. "Ona iyi gelebileceğimden şüphe etmesi için Ellie'ye çok fazla sebep sunduğumu biliyorum ancak gerçekten denemek istiyorum." Gözlerimi açıp Winnie'ye çaresizlikle baktım. "Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Benden hoşlanmasını sağlamam için bana bazı ipuçları verebilir misin?"

Winnie hafifçe güldü. "Çörekler iyi bir başlangıç. Onu doktor randevusuna götürmek de öyle. Bunun Ellie için çok şey ifade ettiğini biliyorum."

"Öyle mi? Böyle mi söyledi?"

Winnie dikkatle, "Evet," dedi. "Ama biraz gergin, Gianni. Muhtemelen bu yüzden pek konuşmuyor."

"Ne hakkında?"

Winnie gözlerini kapıya çevirdikten sonra ayağa kalkıp kapattı. "Tamam, eğer seninle bu konu hakkında konuşacaksam bu aramızda kalacak."

"Yemin ederim."

"Ciddiyim, Gianni. Bu güvene ihanet edersen ya da onu incitmek için kullanırsan seni asla affetmem."

Avuçlarımı kaldırdım. "Sana söz veriyorum. *Lütfen*, anlat bana. Eğer Ellie'nin bensiz daha iyi olacağını ve onu rahat bırakmam gerektiğini söylersen, bunu yaparım."

Winnie tekrar otururken beni inceledi. Sanki hâlâ bana güvenebileceğinden emin değilmiş gibiydi. "Sensiz daha iyi olacağını sanmıyorum fakat bence incinmekten korkuyor."

"Benim tarafımdan mı?"

"Evet." Sesi yumuşadı. "Sana karşı hisleri var, Gianni."

"Benim de ona karşı hislerim var! O günlerden beri. Ellie'yi düşünmeden duramıyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum ama beni itip duruyor." Yerimde duramayacak kadar huzursuzdum, ayağa fırladım. "Ellie'yi beni hayatına almaya ikna etmek için ne söylemem gerektiğini anlat."

Winnie, "Bu noktada kelimelere inanacağını sanmıyorum," dedi. "Bence sabırlı olmalısın. Sadece hamile olduğu için değil, onunla gerçekten birlikte olmak istediğini de Ellie'ye göstermelisin."

"Bunu yapmak istiyorum," dedim. "Ancak bana izin vermiyor. On hafta boyunca ayrı kalmamak için o programı yapmaktan vazgeçmeyi teklif ettim, Ellie gitmem konusunda ısrar ediyor."

"Çünkü gidersen seni unutacağını düşünüyor."

Ona baktım. "*Bu yüzden* mi gitmemi istiyor? Beni unutabilmek için mi?"

Winnie ciddiyetle başını salladı. "Eğer sana bunu söylediğimi öğrenirse beni binlerce keskin bıçakla doğrar. Ama nedense içimde senin doğruyu söylediğine ve Ellie'yi gerçekten önemsediğine dair bir his var."

"İstiyorum," diye inledim. "Yemin ederim, Winnie, bir kızın beni istemesini nasıl sağlayacağımı düşünerek *hiç* bu kadar uykusuz gece geçirmemiştim. Bu kadar zor olabileceği asla aklıma gelmezdi."

Winnie gülümsedi. "Ellie zor biridir. İnatçı ve gururludur. Kendisini senin istediğin gibi biri olamayacağına inandırmış durumda. Daha azıyla yetinmeyecektir."

Tekrar sandalyeye gömüldüm. "Bu benim hatam. Motelde ona asla tek bir yere ya da kişiye bağlı kalmak istemediğime dair bir sürü aptalca şey söyledim. Aslında hiç olgunlaşamadığımı ve bağlanma sorunları yaşadığımı göstermeye çalışıyordum. Sanki bu kadar özgür olmak bir onur nişanı gibi görünüyordu."

"Fikrini değiştirdin mi?"

Nefes vererek kucağımdaki ellerime baktım. "Evet. Artık o özgürlük umurumda değil. Ellie ile birlikte olmak istiyorum. Bir şans daha elde etmek için her şeyden vazgeçebilirim."

"O zaman bunu kanıtla," dedi Winnie.

"Peki *nasıl?* Beni yanına bile yaklaştırmıyor."

"Sana bunu söyleyemem, Gianni. Bunu tek başına çözmen gerekecek." Duraksadı. "Ama etkileyici olmalı."

***

Doğruca mutfaktaki ofise yöneldim menajerimi aradım. Açmayınca sesli mesaj bıraktım.

"Selam, Spencer, ben Gianni. Dinle, bunu yaptığım için üzgünüm ama Hot Mess için yaptığım sözleşmeyi feshetmem gerekiyor. Ailevi nedenlerden dolayı mart sonunda Michigan'dan ayrılamam. Mesajı alınca beni arar mısın lütfen? Kararım kesin."

Mesajı bitirdikten sonra telefonumu yere bırakıp terli avuçlarımı kotuma sürttüm. Sonra internete girip şehir dışına uçuşumu, çekim süresi boyunca Los Angeles'ta kiraladığım küçük evi iptal ettim. Son olarak da Traverse City'deki apartmanımın yöneticisini arayarak kira kontratımı uzatıp uzatamayacağımı sordum. Ne yazık ki, daire on beş nisandan itibaren çoktan kiraya verilmişti.

"Ama iki yatak odalı ve iki banyolu müsait bir dairem var," dedi. "Elbette kirası daha yüksek ancak şu anda boş. Gelip görmek ister misiniz?"

"Evet," dedim. "Fakat bugün gelemem. Yarın olur mu?"

"Elbette," dedi. "Sabah dokuzdan beşe kadar buradayım."

"Dokuzda orada olacağım. Teşekkürler." Telefonu kapatıp derin bir nefes aldım ve son aramayı yaptım. "Alo?"

"Selam, baba. Benim."

Sessizlik. "Her şey yolunda mı?"

"Evet... acaba konuşabilir miyiz?"

"Aklın başına geldi mi?"

Gülümsedim. "Evet. Ellie için yeterince iyi olmasam da bir kızı kendime nasıl âşık edebileceğim konusunda tavsiyeye ihtiyacım var. Sanırım sen bu konuda uzmansın."

Babam kahkaha attı. "Eve gel. O konuda biraz deneyimim var."

***

Babam elinde bir fincan kahveyle mutfak masasında beni bekliyordu. Annem de oradaydı. "Merhaba, tatlım," dedi. Yüz ifadesi endişeliydi. "İyi misin? Berbat görünüyorsun."

"Pek uyuyamadım."

"Kahve ister misin?" diye sordu.

"Kulağa hoş geliyor, teşekkürler." Karşısındaki sandalyeyi çektim.

Annem kahve makinesinin yanına giderken ben de babamın yanından dolaşıp sandalyeye oturdum. "Programdan ayrıldım."

Babamın kaşları yukarı kalktı. "Ayrıldın mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü haklıydın. Yanlış bir seçim yapıyordum. Sizler beni kariyerime değil, aileme öncelik verecek şekilde yetiştirdiniz. Her ne kadar böyle bir şeyi planlamasam da bunun istediğim şeye dönüşebileceğini fark ediyorum."

Önüme bir fincan sade kahve koyarken, "Ya da ihtiyacın olan şeye," dedi annem.

Babam, "Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, programı yapmanın benim için doğru olduğuna zaten hiçbir zaman tam olarak ikna olmamıştım. Bebeği öğrendikten sonra şüphelerim daha da arttı. Ardından son noktayı koymamı sağlayan bir şey oldu." Telefonumu çıkartıp ultrasonun videosunu açtım. "İşte bu."

İkisi de öne eğildi. Yüzlerinde şaşkınlıkla kaydı izliyorlardı. "*Ah.*" Annemin gözleri yaşlarla dolarken elini kalbinin üzerine koydu. "Bu ses o kadar çok anıyı geri getirdi ki."

Video sona erdiğinde babam boğazını temizledi. "Tekrar oynat."

Gülümseyerek onlara tekrar dinlettim. Tepkilerinin; babamın yavaş ve şaşkın sırıtışının, annemin duygusal gözyaşlarının, birbirlerine bakışlarının tadını çıkartıyordum.

"Bunu bana gönderebilir misin?" diye sordu annem.

"Bana da," dedi babam.

"Elbette." İkisine de mesaj attıktan sonra telefonumu masaya bıraktım ve kahvemi aldım. "Şimdi bana bu bebeğin annesini nasıl kazanacağımı söyle."

Babam da kahvesini yudumladı. "Ona programa çıkmayacağını söyledin mi?"

"Henüz değil," dedim. "Çok kızacak. Burada kalmamı istemiyor."

"Çünkü senin burada kalmak istemediğini düşünüyor," dedi annem. "İstediğin şeyi yapamamanın nedeni olmak istemiyor. Gitmen için ısrar ederek sana iyilik yaptığını düşünüyor."

"Önemsediğini gösteriyor," dedi babam omuz silkerek. "Sadece yanlış yoldan gidiyor."

"Tanıdığım başka biri gibi." Annem dirseğiyle babamı dürttü. "Bu olayda sana tanıdık gelen bir şey var mı?"

Babamın yüzü biraz kızardı. "Biraz."

"Burada kaçırdığım bir şey mi var?" diye sordum.

Annem iç çekti. "Üniversitedeyken annem ve büyükannemin yaptığı gibi bir yıllığına Paris'e gitme şansını yakaladım. Bu bir aile geleneğiydi."

"Benim yüzümden gitmeyecekti," dedi babam. "Ben de bu fırsatı geri çevirmemesi, daha sonra benden nefret etmemesi için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Onu gitmeye sen mi ikna ettin?" diye sordum.

"Gitsin diye ondan ayrıldım ama bu bir hataydı." Babam annemin elini tutup arkasından öptü. "Onu geri kazanmam yıllarımı aldı."

"*Yıllar mı?*" Onlara bakakaldım. "Ellie'yi kazanmaya çalışırken harcayacak yıllarım yok."

"Yıllar sürmeyecek," diye güvence verdi annem. "Bence Ellie kalmanı istiyor fakat bunu itiraf etmekten çok korkuyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi babam. "Çünkü bize her şeyi anlattığınız gün Ellie'nin sana nasıl baktığını gördüm. Sana güvenmiyor olabilir ancak kesinlikle sana karşı bir şeyler hissediyor."

"Eğer bu doğruysa," dedim Winnie'nin bana söylediklerini düşünerek. "Fikrini değiştirmesi, bana güvenmesini sağlamak için ne yapabilirim?"

"Sana neden güvenmiyor?" diye sordu annem.

Babamla birbirimize baktık ve motelde yaptığım şeyi anneme söylemediğini hemen anladım. Ona karşı bir minnettarlık hissettim. Benim bir gün olacağım türden bir babaydı.

"Ellie'nin duygularına karşı her zaman dikkatli davranmadım," diye itiraf ettim. "Geçmişte gurur duymadığım bazı şeyler var. Kötü değil ama geriye dönebilseydim bazı şeyleri farklı yapardım. Sanırım korkularının gerçek sebebi, ona söylediklerim."

"Ne söyledin?" Annemin gergin olduğu her hâlinden belliydi.

"Asla bir yerde kalmak ya da yerleşmek istemediğimi. Bir aile kurmak istediğimden emin olmadığımı ve hayatımın geri kalanında tek bir kişiye bağlı kalmanın bana sıkıcı geldiğini söyledim."

Annem kahve fincanını eline alarak, "Tanrım. Hamile olduğunu anladığında neden paniklediğine şaşırmamak gerek," diye mırıldandı.

"Farkındayım!" Ayağa fırlayıp volta atmaya başladım. "O sırada neler yaşanacağını ya da Ellie hakkında ne hissedeceğimi bilmediğim için söylediğim bir sürü çocukça saçmalıktı. Motelden döndüğümüzde Ellie'yi düşünmeden duramıyordum. An-

cak bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Sonra da aniden hamile olduğunu öğrendim. Ne zaman ona hislerimi anlatmaya çalışsam beni kendisine acımakla suçladı." Hareket etmeyi bıraktım. "Ayrıca nasıl hissettiğimi söylemekte de pek iyi sayılmam. Bu yüzden her şey ağzımdan doğru şekilde çıkıyor mu emin değilim."

"Çıkmadığını söylemek yanlış olmaz," dedi babam.

Tekrar volta atmaya başladım. "Her neyse, sonunda açıkça konuşup *peki ya biz*, dedim. O ne dedi biliyor musunuz?" Onlara bakmak için döndüm. "*Biz diye bir şey yok. Hiçbir zaman biz diye bir şey olmadı.*"

Annem parmaklarıyla dudaklarının üzerine vururken, "Tamam," dedi. "Ellie'ye iki şeyi göstermen gerekiyor. Birincisi, asla tek bir yerde kalmak ve aile kurmak istemediğin konusunda söylediklerinde ciddi olmadığını ya da fikrini değiştirdiğini. İkincisi de bebek olsun ya da olmasın, Ellie'nin senin için önemli olduğunu."

"Ama bebek de önemli," diye ısrar ettim. "Ona iyi bir baba olacağımı göstermek istiyorum."

"Önce iyi bir adam ol," dedi babam. "Gerisi gelir."

Tekrar oturdum. "Eğer sadece programa katılmayacağımı ve burada kalacağımı açıklarsam, yeterli olmaz. Bundan hoşlanmayacaktır."

"Katılıyorum," dedi annem. "Bunun sadece bir zorunluluk olmadığını Ellie'ye göstermek için biraz daha fazla çabalaman gerek. Bu biraz zaman alabilir, Gianni. Belki yıllar sürmez, yine de onun güvenini kazanırken sabırlı olmalısın."

"Olacağım," diye söz verdim.

İç çekti. "Geçen gün neye bakıyordum, biliyor musun? Buraya taşındığımız ilk yazdan kalma fotoğraf albümüne. Kaç yaşındaydınız, beş mi?"

Anneme baktım. "Ellie ve benim o zamandan kalma fotoğraflarımız mı var?"

"Tabii ki var." Ayağa kalkıp yatak odasına gitti. Sonra elinde birkaç albümle döndü. "Hem de epey çok."

Bir tanesini açtım. Aile gezilerine, tatillere ve doğum günlerine ait eski fotoğraflara gülümseyerek göz gezdirmeye başladım. Çoğunlukla kardeşlerimle benim fotoğraflarımdı. Ancak sürekli birlikte olduğumuz için Fournier çocuklarıyla da bir sürü fotoğrafımız vardı.

Kışın kızakla kayarken. Yazın fıskiyenin içinden koşarken. Okulun ilk gününde yan yana dururken ve bundan pek de mutlu görünmezken. Yıllar geçtikçe görünüşlerimiz değişmişti. Benim boyum atmış, Ellie'nin saçları uzamıştı ama her fotoğrafta yan yanaydık. Birlikte büyümüştük.

Bulduğum son fotoğrafımız lise mezuniyetimizde çekilmişti. Lacivert cüppelerimizi giymiştik. Ben Ellie'nin arkasında durmuş, iki kolumla onu boğacakmışım gibi boynuna sarılmıştım. Yüzümde kocaman bir sırıtış vardı. Ellie ise kaçmak istercesine kollarımı çekiştirse de gülümsüyordu. Yüzü ışıl ışıldı, gözleri parlıyordu.

Sadece beş yıl önce miydi? Birlikte çok uzun bir yol kat etmiştik.

Bu düşünce aklıma bir fikrin gelmesini sağladı.

22. BÖLÜM

Ellie

Ultrasona girmemin üzerinden bir hafta geçmişti.

Gianni ve ben el ele tutuşup bebeğimizin kalp atışlarını dinlememizin üzerinden geçen bir hafta. Aptal gibi umutlarımın yeşermesine izin verdiğim bir hafta.

Gianni deneyimden çok etkilenmiş görünüyordu. Ona çok yakın hissetmiştim. Eve dönüş yolunda ya da vardığımızda kesinlikle bu konuda konuşmak isteyeceğini düşünmüştüm ama Gianni hiçbir şey söylememişti. Ben de yorum yapmamıştım. Bu da doktorun ofisinde hissettiğim bağın hayal ürünüm olup olmadığını sorgulamama neden olmuştu.

Yine de her sabah bana *Plum & Honey*'den kahvaltı getirmeye devam ediyordu. Bazen yaban mersinli çörekler, bazen tarçınlı çörek, bazen elmalı kek... Winnie'nin annesinin sevdiğimi bildiği her şey. Bazen midem yiyemeyecek kadar bulanıyordu ama yine de düşünceli davranışlarına minnettardım. Nasıl hissettiğimi, işlerin benim için nasıl gittiğini soracak kadar uzun süre kalıyordu. Üstelik ilk kez cevaplarımı *dinlediğini* hissediyordum. Sık sık bir gün önce söylediğim şeyleri takip eden sorular soruyordu, bu da beni düşündüğünü hissettiriyordu. Bir

Ninova

öğleden sonra yemekten döndüğümde masamın üzerinde bir kavanoz fıstık ezmesi, bir paket *M&M* ve bir kaşık bulduğumda kahkaha atmıştım. Gianni dikkatli, tatlı ve destekleyiciydi. Fakat bir daha beni öpmeye çalışmamış, elimi tutmamış ya da *biz* diye bir şey olduğunu ima etmemişti.

Üstelik yarın gidiyordu.

Gitmekle kalmıyor, onu havaalanına götürmemi de *istiyordu*. Benden uzaklaşmasını izlemek zorunda kalacaktım.

Gidiyor olması beni mutlu etmeliydi. Ondan, kalbimdeki bu korkunç sızıdan, aniden beni kariyerine ya da özgürlüğüne tercih edeceğine dair o saçma fanteziden kurtulacaktım. Sözleşmesini bozmadığı için rahatlamalıydım. Ayrı kalmaya, benimle ilgilendiğini görmediğim, söylediğim bir şeye güldüğünü duymadığım ya da iş yerinde mutfağın karşısında onu izleyip bana hissettirdiklerini içgüdüsel olarak hatırlamadığım günlere ve gecelere ihtiyacım vardı. Bunların hepsinin beni mutlu etmesi gerekiyordu.

Oysa mutlu değildim. Sefil durumdaydım. Yalnızdım. Korkuyordum. Bu konuda da yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

***

Gianni Etolie'deki son gecesinden sonra şarap bardaklarını kaldırdığım yere geldi. "Selam," dedi. "Yarın beni götürmek için hâlâ uygun musun?"

"Evet." Rafa koyduğum kadehe odaklandım. "Her şey yolunda mı?"

"İyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Yorgunum. Ayrıca açım."

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Buna gerek yok." Rafın üzerine bir bardak daha koydum.

"Hadi, hazırlamak istiyorum." Omzumu dürttü. "Sana güzel bir peynirli sandviç bile yaparım. En sevdiğin şey, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Bunu sana söylemiş miydim?"

"Bir keresinde bahsetmiştin." Şakağına vurdu. "Ben de dikkat ettim."

Acıyla gülümsedim. "Sanırım öyle oldu."

"Bana on beş dakika ver. Sen de o sırada yemek salonunda oturup dinlen."

Etolie'in yemek salonu karanlık ve sessizdi. Pencerenin yanında bir yer seçerek masanın üzerindeki mumu yaktım. Beklerken derin nefesler alıp kendime o gittiğinde her şeyin daha kolay olacağını söyledim. Sadece önümüzdeki on iki saati atlatmam gerekiyordu.

Ailem Fransa'ya dönmüştü fakat mayıs sonunda Gianni dönmeden önce tekrar geleceklerdi. Annem evdeki yatak odalarından birini çocuk odasına dönüştürmeme yardım edecekti. Coco teyzeyle birlikte şimdiden bu yaz yapılacak bebek partisinin planlardan bahsediyorlardı. Winnie de öyleydi. Bolca sevgi ve destek görüyordum. Güzel bir evim, harika bir ailem vardı. Çoğu kişiden daha şanslıydım.

Gelgelelim, Gianni mutfaktan bana bir tabakla bir bardak su getirdiğinde kalbim neredeyse özlemden patlayacaktı. Odanın karanlık olmasına sevinerek yüzümdeki heyecanı görmemesini umdum.

"Pastırma, armut ve *cheddar* peynirli incir," dedi onları önüme koyarken. "Umarım miden için sorun olmaz."

"Lezzetli görünüyor." Çıtır çıtır altın rengindeki ekmeği, ortasından sızan peynir ile pastırma kokusunu görünce ağzım sulandı. "Midem bunu mutlulukla yutacak."

Ninova

"Güzel." Karşımdaki sandalyeye oturdu. "*Bon appétit**."

Peçetemi kucağıma koyduktan sonra yarısını alarak dişlerimi geçirdim.

"Eee?" diye sordu ama tek yapabildiğim inlemekti. Gianni sırıtıp memnuniyetle başını salladı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Sandviçi yaklaşık üç dakika içinde mideye indirdim.

"Vay canına," dedi Gianni. "Etkilendim."

"Gece geç saatlerde hep aç olurum," dedim suyuma uzanırken. "Sabahları da midem çok bulanıyor. Hamileliğin mide bulantılı kısmının bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Yaklaşık on dört hafta sürüyor, değil mi?"

"Evet." Başımı eğdim. "Nereden biliyorsun?"

"Bir süredir araştırmalar yapıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ya?"

"*Target*'tan** bir kitap aldım."

"Şimdi de *etkilenen* ben oldum."

"İsmi *Kankadan Babaya*."

Kahkaha attım. "Harikaymış."

"Oldukça bilgilendirici. Barbunyamızın şimdiden küçük bir misket limonu boyutuna geldiğini biliyor muydun?"

"Biliyordum. Gelecek hafta da erik olacak."

Başım salladı. "Çok hızlı büyüyorlar. İnanılmaz."

"Muhtemelen hayatımız boyunca bunu söylüyor olacağız."

"Muhtemelen." Farkındalığın ağırlığı üzerimize çökerken gözlerimiz buluştu. Bu bebek tüm hayatımız boyunca bizi birbirimize bağlayacaktı. Doktorun yanında hissettiğim bağı yine hissetmiştim. Peki bu defa gerçek miydi?

Sudan bir yudum daha içtim. "Sandviç için çok teşekkür ederim."

---

* Afiyet Olsun. (İng) -ç.n.

** Amerika'da bulunan dev perakende zinciridir. -ç.n.

"Rica ederim."

"Gidip yatsam iyi olur." Sandalyemi arkaya ittim ama tam ayağa kalkacağım sırada görüşüm bulanıklaştı. Yana doğru yalpalayarak masaya iki elimle tutundum.

"Ellie!" Bir saniye sonra kolları bana dolanmıştı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim görüşüm tekrar netleşirken. "Sadece çok hızlı ayağa kalktım."

"Otur biraz."

"Hayır, gerçekten. İyiyim. Baş dönmem geçti. Gidip yatacağım."

"Seni merdivenlerden ben çıkaracağım," dedi kararlı bir sesle.

"Gianni, saçmalama."

"Benimle tartışma." Kollarından kurtulmama izin vermeyerek beni yavaşça aile koridoruna, oradan da merdivenlere yönlendirdi. "Bu basamaklardan kayıp düşsen ve sana yardım edecek kimse olmasa ne kadar kötü hissederdim, biliyor musun?"

"Gerçekten iyiyim," dedim ikinci kata ulaştığımızda. Fiziksel olarak belki iyiydim ama duygularım karman çormandı. Üstelik Gianni'nin bana sardığı o güçlü, koruyucu kolu da hiç yardımcı olmuyordu.

Etrafa bakındı. "Buraya daha önce hiç gelmedim sanırım. Odan hangisi?"

"Koridorun sonundaki."

Benimle kapıya kadar geldi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet." Ona döndüm ve göğsüne baktım çünkü gözlerine bakacak kadar kendime güvenmiyordum.

"Senin için endişeleniyorum."

"Farkındayım."

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Yarın sabah görüşürüz. İyi geceler."

Gianni'nin uzaklaşmasını izlerken kendime gitmesine izin vermemi söyledim. Yarın için iyi bir prova olacaktı. Sorun çözülmüştü. Tekrar arkadaştık, bunu bozmama gerek yoktu.

Fakat kendimi ona seslenirken buldum. "Gianni?"

Tekrar bana döndü. "Evet?"

Boğazım kupkuruydu. Sertçe yutkundum. "Şey, yarın kaçta geleyim?"

"On gibi gelsen yeter. Sana adresi yollarım."

"Tamam."

Dönüp tekrar yürümeye başladı. Bu sefer gerçekten gitmesine izin verdim.

Ardından odama girdim ve sızana kadar hıçkırarak ağladım.

***

Uyandığımda Gianni bana bir mesaj göndermişti.

Günaydın. Nasıl hissediyorsun?

Uyanır uyanmaz başlayan mide bulantımla savaşarak cevap yazdım.

İyi.

Beni havalimanına götürebileceksin, değil mi?

Yapmak istediğim son şeydi ama söz vermiştim.

Evet, saat onda orada olacağım.

Harika. Sana adresimi göndereyim. Geldiğinde bana mesaj atarsın.

Bir dakika sonra adresi ekranımda belirdiğinde telefonumu diğer tarafa fırlattım. Yastığıma uzanarak gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın akmamasını diledim. Göğsümden fırlamakla beni tehdit eden hıçkırığın yerinde kalmasını diledim. İçimdeki bu kötü hissin geçmesini diledim.

Ancak beni hasta eden sadece hamilelik değildi. Bir şekilde ona âşık olmuştum.

Ve on hafta sürecek ayrılığın beni iyileştireceğinden emin değildim.

Ninova

23. BÖLÜM

Gianni

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Ellie vardığını haber verdiği bir mesaj göndermemişti.

Geldiğinde uçuşum ertelenmiş gibi davranıp onu içeri davet edecektim.

Sinirlenecekti ama umarım içeri gelirdi. Kar fırtınasının olduğu gece gittiği eski daireme doğru yürümediğini ne zaman anlayacağını merak ediyordum.

Her şeyin düzgün durduğundan milyonuncu kez emin olmak için etrafıma bakındım. Winnie etkileyici olmasını söylemişti. Bunun yeterince etkileyici olduğunu umuyordum.

Planı son altı gün boyunca kendime saklamak işkence olmuştu. Özellikle de Ellie'nin nasıl hissettiğini bilirken ve bunu umutsuzca saklamaya çalıştığını görürken. Ancak her şeyi ayarlamam bu kadar sürmüştü. *Hot Mess* sözleşmesinden feshedip Fiona Duff'a tekrar ulaşmıştım. Daha büyük bir daire bulmuş, oraya taşınmış, ardından da dekore etmiştim.

Anahtar buydu. *Dekor.*

Ninova

Geçen hafta ailemin evinden ayrıldığım andan itibaren ne yapacağımı biliyordum. Ailem ve Felicity MacAllister dışında kimseye ne planladığımı söylememiştim çünkü aslında Etolie'i bırakmıyordum.

Felicity bu konuda inanılmaz nazik davranmıştı. Ayrıca kimseye, özellikle de kız kardeşine hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz vermişti. Görünen o ki Winnie yalan söyleme konusunda son derece kötüydü. Ailede hiç kimse sürpriz olması gereken bir konuda ona güvenmiyordu.

Ellie'nin istemeden de olsa internette *Hot Mess*'in sunuculuğuna benim yerime başkasının getirilmesiyle ilgili haberler görebileceğinden biraz endişeliydim. Neyse ki, o konuda şansım yaver gitmişti.

Şimdi bu şansım devam eder de söylemek istediğim her şeyi hatırlayabilir, Ellie'yi benim için herhangi bir kariyer hamlesinden daha önemli olduğuna ikna edebilir, onu mutlu etme şansını bana vermesi için inandırabilirsem... Hollywood'dan kazanacağım paranın yapabileceğinden daha zengin hissederdim.

Gerçi muhtemelen ilk önce yüzümün tam ortasına yumruk atmak isteyecekti.

24. BÖLÜM

Ellie

Saat ondan birkaç dakika önce Gianni'nin oturduğu sitenin otoparkına varmıştım.

Apartmanın sol taraflarda olduğunu hatırlıyordum, o yüzden o tarafta boş bir park yeri bakındım. Ziyaretçilere ayrılmış yerlerden birini bulup arabamı park ettim ve ona geldiğimi bildiren bir mesaj attım. Hemen cevap verdi.

Selam. Uçağım bir saat rötar yaptı. İçeri gelmek ister misin?

İnledim. Yapmak istediğim son şey onunla daha fazla zaman geçirmek olsa da başka seçeneğim var mıydı?

Tamam. Evin ne taraftaydı?
Kavşağın sağındaki binada, koridorun sonunda.
Nedense soldakinde olduğunu sanıyordum.
Hayır, sağ taraftayım.

Arabayı kavşağın diğer tarafına çekip başka bir ziyaretçi park yeri buldum. Gianni'nin kapısına doğru yürürken şaş-

Ninova

kınlıkla etrafıma bakıyordum. Burası hatırladığım gibi değildi. Diğer tarafta ortadaki dairelerden birinde yaşadığına yemin edebilirdim. Belki de yanlış hatırlıyordum. Çok kar yağıyordu. Üstelik o gece kesinlikle dikkatim dağınıktı.

Sonuncu kapıyı çaldığımda Gianni açtı. "Selam," dedi. Onu görünce hafifçe nefesimin kesildiğini hissettim. Koyu renk saçları ve mavi gözleri, beni her seferinde etkiliyordu.

Dudakları... Beni öpüşünü bir gün unutabilecek miydim?

"Selam," dedikten sonra üstündekini fark ettim. "Los Angeles'a Pineview Motel kapüşonlunla mı gidiyorsun?"

Kıyafetine bakıp gülümsedi. "Favorim bu. Senin kirpi desenli çorapların gibi bunun da bana şans getirmesini umuyorum."

"Peki." Gözlerim omuzlarında ve göğsünde gezindi. Bize o kapüşonluları aldığı günü, o geceyi birbirimizin kollarında geçirmemizi hatırladım.

"İçeri gel." Kapıyı aralayıp geri çekildi.

Dairesine girdiğimde ilk fark ettiğim şey evin düzeninin farklı olduğuydu. Oturma odası yanlış taraftaydı. Önümde de bir merdiven vardı. Bu garipti. Gianni kapıyı arkamdan kapatırken, "Sen taşındın mı?" diye sordum.

"Taşındım."

"Şaşırmadım." Etrafıma bakındım. "Kendimi..." Sonra nefesim kesildi. Tüylerim diken diken oldu. "*Aman Tanrım.*"

Sağımdaki duvarda Gianni ile benim büyütülmüş fotoğraflarımız vardı. En az bir düzine kadar fotoğrafta sadece ikimiz vardık. Yaşlarımız beş ya da altıdan, lise mezuniyetimize kadar değişiyordu.

Şaşkınlık içinde onlara yaklaşırken bir elimi ağzıma götürdüm. Kalbim hızla çarpıyordu. "Bu da ne, Gianni?"

Gelip yanımda durdu. Gözlerim fotoğrafların hepsinin üzerinde tek tek gezinirken, "Bu biziz," dedi.

Okulun ilk günü. İlk Komünyon'da* yan yana dururken. Plajda güneş kremiyle yapış yapış olmuş ve kuma bulanmışken. Lupoların arka bahçesinde kardan adam yaparken. Sonrasında yan yana oturup sıcak çikolata içerken. Ortaokul dansından önce diş telleriyle -bu bendim- ve düzeltilmesi gereken dağınık saçlarla -oydu- garip bir poz vermişken. Lise mezuniyetinde kollarını bana dolamışken.

"Ama... Ama neden?" Sesim titriyordu.

"Sana *peki ya biz* diye sorduğumda *biz diye bir şey yok. Hiç-bir zaman da olmadı*, demiştin. Sana bunun doğru olmadığını göstermek istedim. Her zaman biz vardı." Beni nazikçe omuzlarımdan tutup yüzümü kendisine çevirdi. "Kaliforniya'ya gitmiyorum, Ellie."

"Gitmiyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Neden?"

"Çünkü benim işim burada. Hayatım burada. Ailem burada," dedi. Hem evlenme hem de Hollywood'a taşınma teklifini reddettiğim günkü sözlerimi hatırladım. "Sen buradasın. Senin olduğun yerde olmak istiyorum."

"Öyle mi?" Gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Evet. Sen bana hamile olduğunu söylemeden önce bile seni düşünmeden edemiyordum. Ayrılmakla ilgili bir şeyler içime sinmiyordu. Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum ama seni, Etolie'i ve birlikte çalışmayı özleyeceğimi biliyordum. Sadece bunu kabul edemeyecek kadar inatçıydım. Aramızda daha fazlası olabileceğini düşündüğüm için benimle dalga geçeceğinden korktum."

* İsa Mesih'in çarmıha gerilmeden önce havarileriyle yediği son akşam yemeği anısına icra edilen ayinlerden biridir. Katolik, Ortodoks, Protestan Hristiyanlarınca düzenli olarak pazar günleri yerine getirilir. "Ekmek ve Şarap ayini", "Rabbin son akşam yemeği" olarak da bilinir. Burada ekmek Hz. İsa'nın bedenini, şarapsa kanını sembolize eder ve bu yolla Rabbin İsa ile bütünleştiğine inanılır. -ç.n.

"Peki ya motelde konuştukların? Asla yerinde durmak ya da yerleşmek istemediğin hakkında söylediklerin? Tek bir kişiden sıkılıp yeni bir şeyin heyecanını yaşamak istemen? Hayat seni nereye götürürse oraya gitmek istediğini sanıyordum."

"Dur." Gianni ellerime uzandı. "Her zaman içgüdülerimi takip etmeye inandım. Geçmişte bu etrafta dolaşmak, bir şeyleri değiştirmek, sonraki macerayı aramak anlamına geliyordu. Ancak hayat beni sana getirdi, Ell. Artık içgüdülerim bana sahip olduğumuz şeyin, yeniliklerin heyecanından daha iyi olduğunu söylüyor. Belki de sen ve ben şimdiye kadarki en büyük macera oluruz. Ne düşünüyorsun?"

Sabahtan beri boğazımda biriken hıçkırıklar sonunda patlamıştı. Başımı öne eğip ağlamaya başladım. Gianni beni kollarına alıp nazikçe sarılırken sırtımı okşadı.

"Bu bir oyun mu?" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Sonrasında seni havalimanına götürmem için beni zorlayacak mısın?"

"Hayır." Hafifçe gülüp bana daha sıkı sarıldı. "Artık oyun yok. Bu gerçek, Ellie. Buradayım, kalıyorum ve seninim. Tabii beni istiyorsan."

"Seni istiyorum." Kelimeleri yüksek sesle söylemek çok iyi hissettirmişti. Gianni'ye baktım ve tekrar söyledim. "Seni istiyorum."

Gianni dudaklarını benimkilere bastırdığında kollarımı boynuna dolayıp hiç bırakmayacakmışım gibi sıkıca sarıldım. Öpüşmeyi bırakmadan ayaklarımı yerden kesip beni merdivenlerden yukarı, yatak odasına taşıdı. Yavaşça beni yatağa yatırdıktan sonra da üzerime çıktı. "Böyle iyi mi? Seni incitmek ya da bebeğimizi ezmek istemiyorum. Erik olmak için bir şansı hak ediyor."

Gülümseyip ayakkabılarımı çıkardım. "İkimiz de iyiyiz."

"Nazik olacağım," demesine rağmen önce kendi kapüşonlusuyla tişörtünü, ardından da benim kazağımı ve askılı bluzumu parçalarcasına çıkartmıştı. Ardından kot pantolonundan sıyrılıp benimkini bacaklarımdan aşağı çekmeye başladı. Onun bakışları altında çırılçıplak kaldığımda bir an için kendimden utandım. "Vücudum şimdiden değişiyor. Belki anlayamazsın ama..."

"Vücudun eskisinden daha da muhteşem," dedi aç gözleri tenimde gezinirken. "Bunun mümkün olacağını aklımın ucundan bile geçiremezdim."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ben ciddiyim, Ellie. Sebebi hamilelik mi bilmiyorum ancak daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Nasıl?"

Birkaç saniye kafası karışmış şekilde bana baktı. "Seni bir hayvan gibi becermek istemek ve aynı zamanda seni benim gibi sapıkça düşünceleri olan canavarlardan korumak için bir kule inşa etmek istemenin garip bir kombinasyonu."

Gülümseyerek geniş, seksi omuzlarına uzanıp onu kendime çektim. "İçeri girmesine izin vereceğim tek canavar sensin," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

"Acele etmemiz gerekiyor mu?" diye sordu. Yüzünü boynuma gömüp göğsümden aşağıya doğru öptü.

"En geç bire kadar işe dönmemiz gerek," dedim dili sertleşmiş meme ucumu okşarken sırtımı kavislendi. "Saat daha on değil mi? Bolca vaktimiz var."

"Sadece üç saat, Ellie." Ağzım diğer göğsüme çevirdi. "Vücudunda özlediğim o kadar lezzetli yer var ki."

"Pekâlâ, bak ne diyeceğim?"

"Hımm?" Hassas göğüslerimi avuçlarının arasına alıp başparmaklarıyla gergin tepeleri okşadığında ellerimi onun gür, siyah saçlarının arasına kaydırdım.

"Bu gece işten sonra tekrar gelebiliriz."

Başını kaldırdı. "Gelir misin? Geri gelip geceyi benimle geçirir misin? Kar fırtınası ya da arabam bozulduğu için mecbur kaldığından değil de istediğin için?"

"Gianni, tatlım." Ellerimin arasındaki saçlarını öylesine sert çekiştirdim ki irkildi. "Araban hiç bozulmamıştı ki."

Gianni vücudumda aşağı doğru ilerlerken güldü ve dizlerimi ayırarak kalçalarımın arasına yerleşti. "Bunu telafi edeceğim." Merkezime doğru yavaşça bir vuruş yaptı. "Tam üç saat boyunca."

Kesinlikle üç saat dayanamadı. Ağzını, parmaklarını sonra da aletini kullanarak yavaş yavaş ilerledi. İçime tamamen çıplak şekilde kayarken ikimiz de zevkle inledik. "Tanrım," diye fısıldadı. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum. Motelde zamanında durmadığımıza hiç şaşırmamalıyız."

"Artık bu konuda endişelenmemize gerek yok," dedim kalçalarımı onunkilerin altında oynatarak. "En azından bir süreliğine."

"Güzel." Daha da derine itti. "Çünkü bunun asla bitmesini istemiyorum."

***

"Dur bir dakika," dedim. "Gitmeyeceğin ne zamandır belliydi?"

"Altı gündür."

Onun çıplak göğsünde yasladığım başımı kaldırıp en tehditkâr bakışlarımla ona baktım. "Altı gün mü? Altı gün boyunca perişan, üzgün ve sana özlemimle dolup taşarken etrafta dolaşmama izin verdin. Öyle mi?"

"Bana özleminin dolup taştığından haberim yoktu," dedi beni tekrar kendine çekerek. "Beni sürekli uzaklaştırıp gitmemi söylüyordun."

"Çünkü korkuyordum." Tekrar yanına sokulup kokusunu içime çektim. "Benim seni istediğim gibi senin de beni istediğini düşünmedim."

"İstiyordum. Sadece seni buna nasıl inandıracağımı bilmiyordum."

"Bugün bunu başardın." Göğsünü öptüm.

"Yardım aldım," diye itiraf etti.

"Kimden?"

"En sevdiğin kişiden, babamdan."

Güldüm. "Şu anda en sevdiğim kişi sensin. Ama babanı da seviyorum. Anneni de."

"İkisi de sana tapıyor." Duraksadı. "Ailene de söyledim."

Tekrar doğruldum. "Öyle mi?"

"Evet. Onlara söylemek zorundaydım çünkü Etolie'deki işime devam etmek istiyorum. Bu arada işimi çok seviyorum. Programdan ayrıldığım anda rahatladım. Doğru bir karar olduğu çok belliydi."

"Birlikte harika şeyler yapabiliriz."

"Yapabiliriz. *Tastemaker* dergisinin kapağından başlayarak."

"Ne?" Çenem açık kaldı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Fiona Duff'a ulaştım. Ona ikimiz hakkında bir hikâye önerdim. Bebekle ilgili haberi söylemek zorunda kaldım ancak ona gizlilik yemini ettirdim. Güçlü çift kapağı fikrine bayıldı. Eğer evet dersen önümüzdeki hafta çekeceğiz."

"Evet," dedim gülerek. "Bu arada insanları her şeye ikna edebilmen fazlasıyla sinir bozucu."

"Ayrıca kızının ekonomi dersi projesi için benim ürünlerimi tasarlayıp satmasına da izin vermek zorunda kaldım." Nefes

verdi. "Muhtemelen pişman olacağım. Yine de yakında üzerinde yüzüm olan bir *Ele Avuca Sığmaz* sıcak su torbası satın alabileceksin."

"Bunu hak etmiştin." Göğsüne vurdum. "Derslerden bahsetmişken Etolie'de yemek pişirme dersleri vermeye ne dersin?"

"Çocuklar için mi yetişkinler için mi?"

"Ben hafta sonu kampanyalarının bir parçası olarak yetişkinleri düşünüyordum. Ne var, biliyor musun? Çocuk sınıfları da eğlenceli olabilir! Mesela yaz aylarında? Bu konuda harika olursun."

"Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl çocuk gibi davranılacağı dışında. Sence onlarla iyi anlaşabilir miyim?"

Kahkaha attım. "Evet, anlaşabileceğini düşünüyorum. Bence bu sana doğal bir şekilde gelecek. Bu arada, annem senin anlattıklarını doğruladı. Dizlerim kanadıktan sonra beni eve taşıyanın sen olduğunu söyledi."

Kendini beğenmiş bir sırıtışı vardı. "Sana söylemiştim."

"Yanılmışım ancak çocuklarla aranın iyi olduğu konusunda haklıyım. Sen ne düşünüyorsun?"

Ellerini başının arkasına koydu. "Evet. Bu fikri sevdim. Hadi yapalım."

"Winnie ile konuşacağım, sonra planlamaya başlayabiliriz." Yataktan kalkmaya kalkmak için hareketlendiğimde Gianni kolumu tuttu.

"Bekle, nereye gittiğini sanıyorsun?"

"İşe! *Öğlen* oldu, Gianni. Bütün gün yatakta kalamayız."

Ancak orada çıplak ve dağılmış şekilde yatarken bana böyle baktığını görmek bu fikri epey cazip hâle geliyordu.

"Beş dakika daha?"

Pes ederek beni tekrar yatağa, yanına çekmesine izin verdim. "Tamam. Beş dakika daha. Fakat karşılığında artık büyük sırlar saklamayacağına dair bana söz vermelisin."

"Bu aslında bir sır değildi. Daha çok bir sürprizdi. Üstelik sürprizleri seviyorum."

Ona bir kez daha sokulurken inledim. "Bu benim için iyiye işaret değil gibi hissediyorum."

"Hepsi güzel olacak. Söz veriyorum." Kollarını bana dolayıp başımın üstünü öptü. "Tek istediğim sana karşı iyi olmak."

***

"Ah! Neredeyse unutuyordum! Senin için bir şey aldım." Tam onun dairesinden çıkıp Abelard'a gitmek üzereydik ki Gianni kolumdan çekiştirdi. "Gel, kanepeye otur."

"Gianni zaten geç kaldım," dedim sabırsızlıkla. "Sana beş dakika daha vermiştim. O da yirmi dakika oldu."

"Lütfen otur," dedi ısrarla. "Bir dakika sürecek, söz veriyorum."

Bıkkınlıkla iç geçirip beni kanepeye çekmesine izin vererek oturdum. "Neden senin sözlerine inanmaya devam ettiğimi bile bilmiyorum ama tamam."

"Gözlerini kapat."

Söylediğini yaptım. Bir dakika sonra Gianni kucağıma bir şey koydu.

"Tamam, bakabilirsin."

Gözlerimi açtığımda üzerinde *Mutlu Tatiller* yazan kırmızı ve yeşil kâğıtlara beceriksizce sarılmış dikdörtgen bir paket gördüm. Gülmeye başladım. "Noel temalı hediye paketi mi?"

"Evet," dedi utangaç bir ifadeyle. "Özür dilerim. Sadece bu vardı."

"Sorun yok." Parmaklarımı dikkatlice bandın altına kaydırarak kâğıdı çekiştirdim. Ardından nefesim kesildi. "Aman Tanrım!"

İçinde ultrason fotoğrafı olan bir fotoğraf çerçevesiydi. Fotoğrafın altındaki geniş, beyaz kaplamanın üzerinde el yazısı ile küçük harflerle *ilk görüşte aşk* yazıyordu.

Sanki çerçeveye bir yabancının ultrasonunu koyduğunu düşünebilirmişim gibi, "Bu bizim bebeğimiz," dedi gururla.

"Görüyorum. Çok sevimli." Bir süre baktıktan sonra onu göğsüme bastırarak yaşarmış gözlerimle Gianni'ye baktım. "Bayıldım. Bebeğimizin ilk fotoğrafı."

"Bunu *Target*'tan aldım," dedi. "Neredeyse bir ton daha şey alacaktım. O koridorlardan daha önce hiç geçmemiştim bile. Bebekler için her şey var. Bu çılgınlık!"

"Öyle." Ayağa kalkıp ona sarıldım. "Eminim orada bol bol zaman ve para harcayacağız ama bu aldığım ilk bebek hediyesi. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," derken kollarım bana dolayıp başımın üstünü öptü. "Bu birçoğunun ilki. Sana her şeyi vermek istiyorum."

Acelem olmasına ve muhtemelen ilk tadımıma biraz geç kalacak olmama rağmen olduğum yerde; Gianni'nin kollarında göğsüne yaslanmış, bebeğimizi aramıza almış şekilde kaldım.

Evimdeymişim gibi hissediyordum.

25. BÖLÜM

Ellie

Temmuz sonları

"Ell, çıkmaya hazır mısın?" Gianni alt kattan seslendi.

Yatak odamızdaydım, ayakkabılarımı bağlamaya çalışıyordum ama karnım artık büyüdüğünden epey zorlanıyordum. Küçük eriğimiz, kitapta söylenene göre şu an bir patlıcan boyutundaydı fakat karnım çoktan yarım bir karpuza benzemeye başlamıştı. Ayrıca eğilince de başımı döndürüyordu.

Yatağa oturarak bir ayağımı kaldırıp bağcıkları tutmaya çalıştım. Ancak bebek -kendisi kızdı, Gianni'nin annesinden dolayı adını Claudia koymayı planlıyorduk- bu konuda öfke nöbeti geçirmeye karar verdi ve beni şiddetle tekmeledi. "Of," dedim topuğumu yere bırakıp iki elimi karnıma koyarak. "Tamam, tamam."

Gianni yatak odasının kapısında belirdi, sabırsız görünüyordu. "Hey, şimdiye kadar çoktan çıkmamız gerekiyordu. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Evet." Dirseklerimin üzerine yaslanıp ayaklarımı uzattım. "Ayakkabılarımı bağla. Bunu yapmak için eğildiğimde kızın beni dövdü."

Ninova

Sırıtarak odaya girdi ve ayaklarımın önünde diz çöktü. "Ben hallederim."

"Teşekkür ederim."

Ayakkabılardan birini bağlayıp diğerine geçerken, "Anneni tekmeleme," dedi karnıma doğru. "Bu hafta tek izin gecemiz. Kiraz Festivali'ne gidiyoruz."

"Geç kalırsak o kadar da büyük bir sorun olmaz," dedim. "Felicity, Etoile standını yönetiyor. Winnie de onunla birlikte. Ailem de orada." Pazartesi olduğu için Etoile bu gece kapalıydı. Dolayısıyla herkes festivalde olacaktı.

"Biliyorum..." Sözlerini bitirirken ayağa kalktı. "Sadece heyecanlıyım."

Güldüm. "Çocuk gibisin."

"Elimde değil. Oyuncakları hâlâ seviyorum. Ayrıca suya düşürme tankında ne kadar harika olduğumu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Gianni uzattığım elimi kavrayıp beni nazikçe ayağa kaldırdı. "Her ne kadar bazen unutmak istesem de."

Beni öptü. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedim. "Sadece bugün çok hareketli. Tıpkı babası gibi yerinde duramıyor."

"Olamaz." Hâlâ el ele tutuşuyorduk. Yatak odasından çıkıp merdivenlerden inerken sırıttı. "Umarım evren yaramaz bir çocuk olduğum için benden intikamını almak amacıyla bana küçük bir ateş topu kız vermez."

Elimi şu anda tekme atarak top değiştirme alıştırması yaptığı karnımdaki şişliğin üzerine koydum. "Belki de bir *Rockette** olur."

"Bu harika olurdu." Merdivenlerin sonuna ulaştık. Gianni ön kapının yanındaki küçük masadan anahtarlarını aldı.

---

* Kadınlardan oluşan Amerikan dans topluluğudur. -ç.n.

Oturma odasının hâlâ fotoğraflarımızın asılı olduğu duvarına baktım. Onları asılı tutmanın iğrenç bir şey olduğunu biliyordum fakat henüz indirmeye de kıyamıyordum. Buraya daha birkaç hafta önce taşınmıştım. Gianni mayıs ayından beri onunla yaşamam konusunda ısrar etse de buna hazır olduğumuzdan emin olmak istiyordum.

"Ellie, hadi ama," demişti. "Artık hazırız." Yatakta yatıyorduk. Hâlâ nefes nefeseydik, kalp atışlarımız yavaş yavaş düzeliyordu. Gianni bebek konusunda sürekli gergin olduğundan yana dönmüş, beni kendine çekmişti. "Her zaman seninle olmak istiyorum. İş nedeniyle Abelard'da yaşamanın senin için daha uygun olduğunu biliyorum. Ancak yemin ederim, benimle yaşamanın da *çok fazla* faydası olacak. Ne zaman, nasıl ve nerede istersen orgazm olmak gibi."

Gülümsemiştim. "Bu *fazlasıyla* cazip."

"Bu büyük evi aldım çünkü bir gün seninle paylaşmayı umuyordum. Yanımda sen olmadan uyumaktan nefret ediyorum."

Ona bakabilmek için kalkarken, "Ben de," diye itiraf etmiştim. "Yatağımda uzanıp burada olmayı diliyorum."

"Seni seviyorum, Ellie." Sesi yumuşak ve ciddiydi. "Bu sözleri daha önce hiç kimseye söylememiştim. Şimdi nasıl hissetmem gerektiğini bildiğim için iyi ki söylememişim diyorum çünkü yalan olurdu." Bana her zaman hayal ettiğim şekilde bakmıştı. "Sen benim her şeyimsin. Aradığım kişisin."

Gözlerim dolarken gülümsemiştim. "Ben de seni seviyorum ve evet, taşınacağım."

Gianni fotoğraflarımızı indirmeyi teklif etse de onlara bakmak beni çok mutlu ediyordu. İçlerine yenisi eklenmişti: Gianni'nin Etolie'de bir masada oturduğu, benim de onun yanında durup kafasına bir şişe köpüklü şarap döktüğüm, ikimizin de şık kıyafetler giydiği *Tastemaker* kapağımız. Tıpkı içinde hak-

kımızda kaleme alınan yazı gibiydi. Seksi, kural tanımaz, eğlenceli. Ayrıca Abelard için harika bir reklam olmuştu.

Duvardaki o fotoğrafları her gördüğümde, "*Biz diye bir şey hep vardı*," dediğini hatırlıyordum. Bu beni her seferinde içinde bulunduğumuz an dahil sevinçten titretiyordu.

Gianni, "Üşüdün mü?" diye sordu bana. "Sana kazak getirmemi ister misin?"

"Hava yirmi altı derece, baba. Ben iyiyim." Gülümseyip saçlarını okşadım. "Sadece heyecanlıyım. Uzun zamandır Kiraz Festivali'ne birlikte gitmemiştik. Tam olarak on yedi yaşımızdan beri."

"Biliyorum," dedi arkamdaki fotoğraflara bakarak. "Bu gece daha iyi vakit geçireceksin. Söz veriyorum."

"Sonunda beni bir dolabın içinde öpecek misin?" Alay ediyordum.

"Seni istediğin her yerde öpeceğim." Geç kalmamıza ve bir an önce kapıdan çıkmak istemesine rağmen kollarını bana dolayarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Seni seviyorum."

Tekrar ürperdim. Onun bu sözleri söylediğini duymak her zaman heyecan vericiydi. "Ben de seni seviyorum."

"Hadi gidelim." Mavi gözleri heyecanla parlıyordu.

Eğer dikkatim o kadar dağınık olmasaydı, gözlerindeki haylazlığı görebilirdim.

***

Birkaç saat sonra Felicity'nin gravyer, yeşillik ve vişneli *burbon* reçeliyle mini *panini* ızgara yaptığı küçük Etoile çadırına doğru yürüdüm. Tepsiden bir tane aldığımda gülümseyip, "Beğendin mi?" diye sordu.

"Belli olmuyor mu? Şimdiden beş tane falan yedim. Çok lezzetliler."

Yerken kabine girdim ve Abelard şaraplarını şeffaf plastik bardaklara dolduran annemin arkasındaki sandalyeye oturdum. Babam da oradaydı, yan masada biriyle konuşuyordu. Gianni'yi bir yerlerde kaybetmiştim. Her oyunu oynamaya, her alete binmeye, her yemeği tatmaya kararlı olduğu düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Selam," dedi annem. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi ama ayaklarımı yerden kesmek harika hissettiriyor."

"Eminim öyledir. Gianni nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Dönme dolapla trambolin arasmda bir yerde onu kaybettim."

Güldü. "Tam da Gianni'den beklenildiği gibi."

"Ellie!"

Kafamı kaldırdım ve Winnie'nin kabine doğru geldiğini gördüm. "Selam, Win. Gianni'yi gördün mü?"

"Evet. Suya düşürme tankının orada Dex'le konuşuyor. Bu arada seni arıyordu."

Güçlükle ayağa kalktıktan sonra parmaklarımı şortuma sildim. "Geliyorum. Umarım gitmeye hazırdır. Çok yorgunum." Oyun alanına doğru ilerlerken esnemeye başladım. "Herkes ikinci üç aylık dönemde enerji artışı olacağını söylüyordu. Nerede o?"

Winnie güldü. "Bilmiyorum fakat Gianni'nin henüz gitmeye hazır olduğunu sanmıyorum. Umarım enerji patlaması yaşarsın." Suya düşürme tankına ulaştığımızda Dex'le iki küçük kızının orada durduğunu gördüm ancak Gianni ortalarda yoktu. "Selam," dedim gülümseyerek onlara. "Eğleniyor musunuz?"

Dex başını sallayınca kızlar kıkırdayıp zıpladılar. "Bunu görmek istiyoruz!" diye bağırdı küçük sarışın Luna. Eğer doğru hatırlıyorsam, bu sonbahar birinci sınıfa başlayacaktı.

"Luna, şşt!" Üç yaş kadar büyük olan Hallie, kız kardeşinin omzunu dürttü. "Belli edemeyiz."

"Neyi?" diye sordum. "Gianni hangi cehennemde? Ben onun..."

"İşte orada!" Luna bağırarak suya düşürme tankını işaret etti.

Başımı kaldırmamla şok oldum. Gianni suya düşürme tankının platformundaki mavi parmaklıkların arkasında mayosunu giymiş oturuyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Sıra sende!" diye bağırdı. "Ödeşme zamanının geldiğini düşündüm."

Ellerimi yüzüme götürerek gülmeye başladım. "Kaç atış hakkım var?"

"Sana elli tane aldım," diye bağırdı. "O zaman ödeşmiş olacağız. Eğer o kadar atışta beni düşüremezsen, bu benim suçum olmaz!"

Tankı yöneten adam, "Yaklaşın," dedi. Ayaklarının dibinde beş kova top vardı. Onlardan birini alıp bana uzattı.

Hevesle yanına gidip kovayı ondan aldım. Sonra da basmak için vurmam gereken büyük kırmızı dairenin yaklaşık yirmi metre uzağındaki yeşil çim pistin üzerindeki beyaz çizgide yere bıraktım. İlk topu elime alarak gözümü kırmızı daireye dikerek konsantre oldum.

"Haydi, Ellie!" Kızların tezahüratlarını duydum. "Yapabilirsin!"

Derin bir nefes alıp dua ettim ve fırlattım.

Iskaladım.

Sonra tekrar ıskaladım.

Ailem, Lupolar, Winnie'nin ailesinin büyük bir kısmı da dahil olmak üzere büyük bir kalabalık toplanmışken ve Gianni o

platformun üzerinde benimle alay etmeye devam ederken, ilk kovadaki on topu da ıskalamıştım.

Adam bana ikinci kovayı getirdiğinde kollarımı yukarı itip saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Yardıma ihtiyacım var!" Kalabalığı taradım. "Bana tavsiye verebilecek biri var mı?"

"Biraz daha yana dön," diye bağırdı Gianni'nin babası.

"Nefesini tutma!" diye bağırdı babam.

"Biraz daha erken at!" diye önerdi Dex.

"Senin yerine atacak başka birini bul!" diye bağırdı Winnie.

Ona baktım. "İşte bu iyi bir tavsiye."

Gözlerim etrafta toplanan herkesi taradı ve Winnie'nin kuzeni Chip'e takıldı. Kendisi beyzbol takımından yeni emekli olmuş bir atıcıydı.

Yüzümde bir sırıtış belirdi.

"Kahretsin," dediğini duydum Gianni'nin.

Ona doğru yürüyüp kolundan tuttum. "Lütfen, Chip. Lütfen sonraki kırk atışımı kullanıp hayatımın aşkını mümkün olduğunca çok suya düşür. İnan bana, bunu hak ediyor."

Chip isteksizce onu piste çekmeme izin verince kalabalık çılgına döndü. Mutlulukla top kovasını ayaklarının dibine koydum. "İşte burada, al bakalım."

Chip bir top aldı. Önce kırmızı daireye sonra da bana baktı. "Biraz geriye gitmeli miyim? Bu hiç adil görünmüyor."

Başımı sallayarak hafifçe koluna vurdum. "Güven bana. Adil olan bu."

Omuzlarını silktikten sonra gerilip topu fırlattı ve tam isabet! Gianni bir çuval tuğla gibi suya düştü. Sonra bunu otuz dokuz kez daha yaptı.

Kalabalık hâlâ toplanıyordu. Gianni tekrar tekrar oraya tırmanmaya devam etti. Chip beni hem hayrete düşüren hem de

sevindiren bir isabetle atışlarını sürdürüyordu. Son topa geldiğinde onu kovadan çıkardı ve sırılsıklam olmuş Gianni'ye baktı.

Gianni bir şey söylemese de Chip mesaj almışı gibiydi çünkü başını iki yana sallayıp topu bana uzattı. "Sanırım bu senin."

Topa baktım. Yan tarafında *BU SON* yazıyordu. Attığım diğer toplar gibi hissettirmediğini fark ettim. Dışı beyaz deriydi, dikişleri kırmızıydı. Ortasında sanki açılabilirmiş gibi bir dikiş vardı.

Gianni'ye baktım, o da bana kendine özgü sırıtışıyla karşılık verdi. "Hadi, aç şunu! Fırlatmaktan çok daha kolay!"

Kalbim hızla çarpıyor, bebek içimde fırtınalar koparıyordu. Nefes alarak beyzbol topunu açtığımda içine gizlenmiş bir yüzük kutusu olduğunu fark ettim. Siyah kadifenin içine sıkıştırılmış üç taşlı muhteşem bir yüzük vardı. Ortadaki yuvarlak pırlanta iki küçük pırlantayla çevrelenmiş, platin bir bant içine yerleştirilmişti. Gözlerim bulanıklaştı ve bir an için kendimden geçebileceğimden endişelendim. Hâlâ yanımda olan zavallı Chip'e tutundum.

"Eee? Ne diyorsun, prenses?" Gianni seslendi. "Benimle evlenir misin?"

Tekrar Gianni'ye bakarken heyecandan patlayacakmışım gibi geliyordu. "Evet!" diye bağırdım. "Evet! Evet! Evet! Evet!"

Kalabalık tezahürat yapıyordu. Chip'e sarılıp teşekkür ettikten sonra koşar adımlarla sahanın kenarına dönmesine izin verdim. Tekrar arkamı döndüğümde Gianni bana doğru geliyordu. Sırılsıklamdı, ıslak saçları dağılmıştı. Ayakları çıplaktı, sarkmış mayosu tenine yapışmıştı. Ancak dizlerinin üzerine çöktüğünde ve kutudan yüzüğü çıkarıp parmağıma taktığı sırada ona hiç böylesine âşık hissetmemiştim. "Muhtemelen birlikte olmayı düşündüğün son erkek olduğumu biliyorum."

Gözyaşlarımın arasından gülümseyerek, "En sonuncusu," diye onayladım.

"Yine de hayatının her günü seni gülümseteceğime söz veriyorum," dedi elimi avucunun içine alarak. "Tüm enerjimi sana ve ailemize bakmak için harcayacağım."

"Bu çok fazla enerji demek."

"Öyle." Bana sırıttı. "Sanırım bu büyük bir ailemiz olacağı anlamına geliyor."

Ayağa kalkıp beni kollarıyla sararak yerden kaldırdığında gülerek gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim. Etrafımızdaki insanlar bağırıyordu. Bir anda bizi kucaklamak, iyi dileklerini sunmak isteyen arkadaşlarımız ve ailemiz etrafımızı sardı.

Annem, onun peşinden babam, ardından Nick amcayla Coco teyze, sonra da benim gibi hem ağlayan hem de gülen Winnie tarafından kucaklandığımda henüz bir dakikadır yere basıyordum. "Bu çok romantikti!" diye cıyakladı.

"Senin haberin var mıydı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Olaydan beş dakika öncesine kadar bilmiyordum! Birisi onu sürprizlerle aramın iyi olmadığı konusunda uyarmış olmalı."

Felicity, "Ben uyardım," diyerek bana hızla sarıldı. "Eğer bunu Ellie'nin haberi olmadan yapmak istiyorsa, *senin* de bilmemen gerektiğini söyledim."

"Eh, başardı da," dedim yüzüğüme bakarak.

"Başardım," dedi Gianni arkamdan. "Bu arada bir şey daha var."

"Ne?" Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm ve *bam!*

Yüzüme kremalı bir turta yedim.

Orada serseme dönmüş hâlde ayakta dikiliyordum. Etrafımızdaki herkes kahkaha atarken beyaz kremanın arasından gözlerimi kırpıştırdım. Dex'in kızlarından birinin, "Her şeyi videoya çektik!" diye bağırdığını duyabiliyordum.

Gülmeye başladığımda Gianni beni öptü. Onun yüzüne de krema bulaşmıştı. "Tam olarak *eşit değildik*," dedi.

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi iyiyiz."

Kollarımı ona doladım ve dudaklarını bir kez daha öptüm. "Çok iyiyiz."

EPİLOG

Gianni

"Gianni."

Karanlıkta ismimi fısıldayan ses Ellie'ye aitti. Yumuşak ve tatlıydı, tıpkı havasında olduğu zaman yaptığı gibiydi. Son zamanlarda bu pek sık olmuyordu, onu anlıyordum. Dokuz aylık hamileydi, o yüzden gecenin bir yarısı da olsa, ben bir saniye önce derin bir uykuda da olsam buna hazırdım.

"Hımm." Dönüp ona uzandım. Bir kez daha denedim. Tekrar uzandım. Ancak orada değildi.

"Gianni." Sesi şimdi daha sertti. Daha ısrarcı ve sinirliydi.

Oturup gözlerimi açtım. Karanlığın içindeki vücudunu seçebilmeye başlamıştım. Yatağın yanında giyinmiş hâlde ayakta duruyordu.

"Ne? Ne oldu?"

Işığı açtı. "Doğuruyorum."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Henüz vakit gelmedi! On günün daha var!"

Güldü. "Bebekler her zaman bir programa göre gelmezler. Piştiklerinde sayaç çalar. Benim sayacım da çaldı."

Ayaklarımı yere doğru sallayıp onu omuzlarından tuttum. "Emin misin? Saat kaç? Doktoru aradın mı?"

Ninova

"Eminim. Saat iki buçuk. Ayrıca, evet. Nöbetçi kadın doğum uzmanı, suyum geldiği için hastaneye gitmemi söyledi."

"Suyun mu geldi?"

"Geldi. Tuvalete gitmek için kalktım. Olan oldu."

"Tamam. Tamam." Yataktan kalkıp odada bir kasırga gibi koşturmaya başladım. "Giyin."

"Giyindim."

"Kendi kendime konuşuyordum." Çekmeceleri açıp kapatıyor, ne olduklarını bile umursamadan bir şeyler çıkarıp giyiyordum. Ayaklarımı ayakkabıların içine soktum. Başıma bir şapka taktım. Son anda deodorant sürmeyi hatırlayınca üzerime geçirdiğim kazağın altına uzandım.

"Gianni, rahatla. Bebeğin doğması muhtemelen saatler sürecek. Panik yapmamanı istiyorum, tamam mı?"

Arkamı döndüğümde Ellie'nin orada durduğunu gördüm. Karnı kocamandı, ellerini beline dayamıştı. Uzun, koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu. O kadar genç ve güzel görünüyordu ki kalbim acıdı. Deodorantı bir kenara fırlatıp onu kollarıma aldım. "Korkuyor musun?"

"Evet." Endişeyle gülümsedi, kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu. "Ama sen varsın, değil mi?"

"Ben varım. Yanından asla ayrılmayacağım."

"O zaman iyiyim." Alnından öpüp ona sarıldım. Kendimi hissettiğimden daha cesur olmaya zorluyordum. Ellie sakin kalmamı, güven verici olmamı istiyordu. Bu yüzden göğüs kafesimin içinde binlerce boğa dövüşüyormuş gibi hissetsem de sakin kalmalıydım. "Çantanı aldın mı?"

"Aldım."

"O zaman gidelim."

***

Yeni evimiz hâlâ taze boya kokuyordu. Bunun bebek için zararlı olabileceğini okumuştum ancak Ellie yatak odalarından birinin deniz köpüğü yeşili duvarlarını, birkaç kat yumuşak fildişi rengiyle kaplamamın üzerinden bir aydan fazla zaman geçtiğine dair bana garanti vermişti. Beşiği kurma zamanı gelene kadar neredeyse tek işim buydu. Ellie ile annelerimiz odayı ağzına kadar mobilyalar, yastıklar ve oyuncak hayvanlarla doldurmuşlardı. Genellikle kenarda durup çocuk odasının bir araya gelişini izlemiştim fakat güzel olduğunu kabul etmeliydim. Kız bebek odasını pek yansıtmaması hoşuma gitmişti; fırfırlı danteller ya da pembe yoktu. Sadece fildişi, açık kahverengi ve yosun yeşili gibi nötr renkler kullanılmıştı. İçindeki en sevdiğim şey bir gün hevesle aldığım devasa pelüş zürafaydı. Ellie gözlerini devirmiş, içini çekmişti. Yine de onu kitaplığın yanındaki köşeye koymayı da ihmal etmemişti.

Merdivenlerden inip mutfaktan geçmesine, oradan da garaja girmesine yardım ettim. Onun için arabanın kapısını açarken yaşananlar karşısında şaşkına dönmüştüm. "Ellie!"

Bana telaşla baktı. "Ne?"

"Bir dahaki sefere bu garaja girdiğimizde o şeyin içinde bir bebek olacağının farkında mısın?" Geçen hafta arabama yerleştirdiğim bebek koltuğunu gösterdim.

Güldü. "Umarım öyle olur çünkü bu çocuğu bugün vücudumdan atıyorum. Yeter artık."

Hastaneye giderken yol boyunca elini tuttum. "Peki Claudia Lupo gibi görünmezse ne yapacağız?"

"Başka bir şeye benzemeye cesaret edemez," dedi Ellie kendinden emin bir şekilde. "Onunla bu konuda çok sohbet ettik."

Kıkırdadım. "Güzel."

"Söz veriyorum, bir düğün planlamayı düşünebildiğim anda ben de soyadımı Lupo olarak değiştireceğim."

Elini dudaklarıma götürüp arkasını öptüm. Evlenmek için doğru vaktin ne zaman olacağı konusunda -bebekten önce mi sonra mı olmalıydı- gidip gelmiştik. En sonunda da beklemeye karar vermiştik.

Ailelerimiz düğünü hemen yapmamızı istese de hem Ellie hem de ben düğünü ertelemekte sakınca görmüyorduk. Ellie acil bir düğünü değil, hayallerinin düğününü hak ediyordu. Annelerimiz düğünün zarif ve çarpıcı olacağına, her şeyi halledebileceklerine dair yemin etmişlerdi. Ancak Ellie ile birbirimize destek çıkmış, her şeyi kendi şartlarımıza göre yapmaya hakkımız olduğunu savunmuştuk. Ellie'nin evet deyip yüzüğü parmağına takması benim için yeterliydi.

"Sorun değil," dedim. "Hazır olduğumuzda evleniriz. Her şeyi belli sırayla ya da herkesin yaptığı gibi yapmak zorunda değiliz. Bu *sıkıcı* olurdu."

Bana bakıp tebessüm etti. "Biz asla sıkıcı olmayacağız."

Gülümsedim, kalbimin gerçekten patlayabileceğini hissediyordum. Hayatın sahiden bundan daha iyi bir macera sunabileceğini hayal etmiş miydim? Dünyada her şeyden daha çok sevdiğin insanla bir aile kurmak? İfade edecek kelime bulamayacak kadar mutlu olmak? Kendini o kadar canlı hissetmek ki derinden dışarı fırlayabileceğimi düşünmek?

Gözlerim yaşardı ve elini tekrar öptüm. Ona minnettar olmayı asla bırakmayacaktım.

***

"Kızıma bakın. Hayatında gördüğün *en* güzel bebek, değil mi?"

"Gianni buraya gelen herkese bunu söylemeyi bırakmalısın," dedi Ellie yataktan. Değerlerini kontrol etmek için gelen hemşireye döndü. "Özür dilerim. İlk kez baba oluyor."

"Sorun değil," diye cıvıldadı hemşire. Ellie ile işi bittiğinde yatağın ayakucunda, kucağımda tuttuğum küçük bebeğe baktı. "*Gerçekten* çok güzel bir kız. Şu kocaman mavi gözlere bak."

Hemşireye, "Teşekkürler," dedim. Ellie'ye zafer edasıyla bir bakış attım. "Gördün mü?"

İçini çekti.

"Onu dinleme, Claudia." Kızımın küçük yüzüne baktım. Tombul pembe yanakları, minicik mükemmel dudakları ve gamzeli bir çenesi vardı. "Sen dünyanın en güzel bebeğisin. Hiç kimse beni bunun aksine ikna edemez. Neredeyse annen kadar güzelsin."

Claudia o iri mavi gözleriyle bana bakıp bir kez göz kırptıktan sonra uykuya geri döndü. Ben de yorgundum. Kitaplar ebeveyn olmanın yorgunluğu konusunda yalan söylemiyordu.

Claudia dün öğleden hemen önce doğmuştu. İlk geceyi Ellie doğum sancısı çekerken onun yanında geçirmiştim. Dün gece de pencerenin yanındaki sandalyede oturmuştum. Ellie bana eve gitmemi, yatağımızda güzel bir uyku çekmemi söylese de bir türlü gidememiştim. Hem onlardan ayrı kalmak hem de hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. İlk kirli bezimi değiştirmiştim, tam anlamıyla iğrençti. Nasıl kundaklanacağını öğrenmiştim, aslında bu konuda oldukça iyiydim. Onu sallayarak uyutmuştum, dünyadaki yeni favori aktivitem olmuştu. Ellie emzirme konusunda zorlanırken ona daha fazla yardımcı olabilmeyi dileyerek beklemiştim. Hemşire Ellie'ye çoğu anneyle bebeğinin başlangıçta zorlandığını, buna devam etmesi konusunda destek vermişti. Sonraki birkaç sefer daha iyiydi.

"Doktor onay verirse öğleden sonra eve gidebiliriz," dedi Ellie. "Yatağımızda uyumak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle. Buradan onunla birlikte çıkmamıza izin vermeleri biraz garip."

Ellie güldü. "Neden?"

"Bilmiyorum. Nitelikli olduğumuzdan nasıl emin olabilirler? Tabii ki elimden geleni yapacağım fakat bir baba olarak kendime hâlâ yüzde yüz güvenmiyorum."

Gülümsedi. "Ben güveniyorum. Buraya gel."

Claudia'yı Ellie'nin yanına getirip yatağın kenarına oturdum. "Ona kafayı takmış durumdayım, Ell. Bu normal mi?"

Ellie güldü. "Ben de öyleyim. Ve evet, sanırım öyle."

"Babalık kitapları sana bundan bahsetmiyor, biliyor musun?"

"Neyden bahsetmiyor?"

"Bundan." Gözlerim dolduğunda boğazımı temizledim. "Bu kadar çok sevgi hissetmenin mümkün olduğundan. Ne kadar koruyucu hissedeceğinden. Hayatında bunu istemediğin bir zaman olduğunu hayal bile edemeyeceğinden."

"Gianni Lupo, sen ağlıyor musun?"

"Hayır," dedim ağlıyor olmama rağmen.

Tekrar güldü. Başını omzuma doğru eğerek başparmağını Claudia'nın yanağında gezdirdi. "Sorun değil. Ben de hissediyorum. O gerçekten dünyadaki en güzel bebek."

Birlikte birkaç dakika sessizce oturarak uyuyan çocuğumuza baktık. "Bu inanılmaz bir şey, değil mi?" diye sordu yavaşça.

"Ne inanılmaz?"

"Tüm bu yaşananlar. Bir yıl önce bunun mümkün olacağına asla inanmazdım."

Başımı salladım. "Ben de inanmazdım."

"Sadece bir fırtına kaçamağıydı," dedi hafifçe gülerek. "Şimdi bize bir bak. Aile olduk."

"Aile olduk," dedim. Önce bebeğin sonra da Ellie'nin başını öptüm. "Sonsuza kadar."★

SON

Teşekkürler

Her zaman olduğu gibi yetenekleri, destekleri, bilgelikleri, dostlukları ve cesaretleri için aşağıdaki kişilere minnettarlığımı ve şükranlarımı sunuyorum...

Melissa Gaston, Brandi Zelenka, Jenn Watson, Hang Le, Kayti McGee, Laurelin Paige, Corinne Michaels, tüm *Social Butterfly* ekibi, Anthony Colletti, Rebecca Friedman, *Bookcase Literary*'den Flavia Viotti & Meire Dias, *Evident Ink*'ten Nancy Smay, *The Romance Bibliophile*'den Julia Griffis, *Champagne Book Design*'dan Stacey Blake, *One Night Stand Studios*'tan Erin Spencer, anlatıcılar Ava Erickson ile James Cavenaugh, *Shop Talkers, Sisterhood, Harlots* ile *Harlot ARC* Ekibi, *blog* yazarları ve etkinlik organizatörleri, dünyanın dört bir yanındaki okuyucularım...

Bir kez daha, beni her gün gülümseten kocama ve kızlarıma. Siz gelmiş geçmiş en büyük macerasınız.

Yazar Hakkında

Melanie Harlow topuklu ayakkabılarını yüksek, martinisini sek ve geçmişini yaramazlık yaptığı zamanlarla sever. Kendisi *Bellamy Creek, Cloverleigh Farms, The One & Only, After We Fall, Happy Crazy Love ve Frenched* serilerinin yazarıdır.

Detroit'in dışında, kocası ve iki kızıyla yaşadığı evinde yazar. Bir şeyler yazmadığı zamanlarda muhtemelen elinde bir kokteyl vardır. Bazen yazarken de vardır.

Onu *www.melanieharlow.com* adresinde bulabilirsiniz.